

Vương Gia Sợ Vợ

Contents

Vương Gia Sợ Vợ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	17
6. Chương 6	20
7. Chương 7	25
8. Chương 8	28
9. Chương 9	30
10. Chương 10	32
11. Chương 11	35
12. Chương 12	41
13. Chương 13	46
14. Chương 14	49
15. Chương 15	54
16. Chương 16	57
17. Chương 17	60
18. Chương 18	63
19. Chương 19	65
20. Chương 20	69
21. Chương 21	73
22. Chương 22	76
23. Chương 23	80

Vương Gia Sợ Vợ

Giới thiệu

Rất tôn trọng thê tử mới cưới. . . Đúng hơn là sợ vợ! Chẳng những để mặc nàng quá đáng trong bữa

1. Chương 1

Tô tướng gia của Đại Nghiệp hoàng triều tinh thần lúc nào cũng phấn chấn, gừng càng già càng cay, thể nhưng hôm nay sau khi tan triều lại già đi rất nhiều, ngay cả bước đi cũng xiêu vẹo.

Nghe phong phanh, hậu cung dạo này đang dậy sóng, các nương nương ai cũng dùng đủ mọi cách để nữ tử nhà mình được gả cho Tấn vương làm vợ, ngay cả vị trí trắc phi, cơ thiếp cũng không bỏ qua.

Tấn vương tài đức vẹn toàn, còn trẻ đã được phong thân vương, là thiên chi kiêu tử không thể nghi ngờ. Từ năm mười lăm tuổi bộc lộ tài năng, ở biên quan chỉ dùng mấy vạn người chiến thắng hơn mười vạn quân địch, thành công bảo vệ biên giới, sau trận chiến nổi tiếng thiên hạ, trở thành mục tiêu chung ọi người trong triều nhìn chằm chằm, cũng trở thành người giữ binh phù tiếp theo.

Binh phù của Đại Nghiệp hoàng triều, từ xưa đến nay một khi giao phó chính là cả đời nắm giữ, trừ phi người nắm giữ sinh lòng phản loạn, nếu không binh phù này sẽ giữ từ khi được ban cho đến lúc chết.

Tấn vương nắm giữ binh phù mười năm, xử sự thập phần thỏa đáng, không phô trương, không kiêu ngạo, ẩn giấu tài năng. Hôn sự của hắn bởi vì nhiều nguyên nhân mà bị trì hoãn, đến nay cũng đã được mười năm.

Mà nay nguyên nhân làm bước đi của tướng gia không vững cũng liên quan đến việc này.

Ông cả đời cẩn trọng, mắt thấy có thể công đức viên mãn, cáo lão hồi hương, từ nay rời xa trung tâm vòng xoáy chính trị, nhưng Hoàng thượng cố tình lại vào lúc này tứ hôn con gái ông cho Tấn vương, làm cho bản sở cáo lão hồi hương của ông trở thành tờ giấy bỏ đi, bay phất phơ trong gió.

Hiện tại tâm tình Tô Thừa Viễn thật trầm trọng, đối với quyết định của Hoàng Thượng cũng thật bất đắc dĩ.

Đã kích rất lớn! Đây là tiếng lòng của tất cả quan viên trong triều.

Nhưng bọn họ đều không phải vì bất chệt điểm yếu của lão tướng gia, mà là cùng làm quan nhiều năm, bọn họ còn không biết lão tướng gia có một cô con gái, công phu giữ bí mật thật sự là đến nơi đến chốn.

Ông cũng hiểu được, Tấn vương văn võ song toàn, đáng về phi phàm, đã trưởng thành, nếu không tìm một nơi chỉ hôn cho hắn, hậu cung sẽ đại loạn. Nhưng là ông vụng trộm nhẹ lau chùi lệ ở khóe mắt. Hoàng Thượng, ngài dụng tâm lương khổ vì cân bằng và kìm hãm quyền lực trong triều, cũng không thể đem lão thần đẩy ra làm tấm bia cho người ta hận!

Ông nhiều năm vất vả che giấu, không muốn cho con gái bảo bối ra ngoài ánh sáng, không cho nàng bị cuốn vào những mưa gió trong triều, hôm nay Hoàng Thượng chỉ hôn như vậy, thật sự cô phụ phần tình quân thần nhiều năm của hai người bọn họ.

Mà lúc này, vị Hoàng đế kia đang ở trong cung cảm khái. Tô ái khanh a Tô ái khanh, người và ta quân thần hơn mười năm, người còn không phúc hậu như vậy, thể nhưng muốn trong lúc này vứt trẫm vào nước sôi lửa bỏng, người bất nhân liền đừng trách trẫm bất nghĩa, đem con gái người che giấu hai mươi năm lôi ra, thuận tiện giải vây cho tình cảnh của ta!

Đi ra cửa cung Tô Thừa Viễn ngẩng đầu nhìn sắc trời, bầu trời trong xanh lại kém xa vạn dặm so với tâm tình lúc này của ông.

Cùng lúc đó, Tấn vương đang ở trong nhà cũng thu được tin tức trong cung truyền ra, trên gương mặt tuấn mỹ hiện lên vẻ tươi cười thần nhiên.

Hắn đã muốn nhận mệnh vương phủ của hắn sẽ trở thành hoa viên cho những cây hoa chính trị tranh nhau khoe sắc, bởi vì Hoàng Thượng rất có khả năng sẽ vì bình ổn phong ba trong hậu cung mà làm cho trong phủ của hắn không ngừng nổi lên phong ba, làm thần tử và con, hắn không thể cũng không có quyền phản đối.

Nhưng mà, cô con gái bí mật của Tô tướng gia đến tột cùng là có tính cách như thế nào?

Gấp lại thánh chỉ, trái tim của vương gia tuần mỹ trẻ tuổi liền loạn nhịp đập mạnh.

Một tháng sau, vẫn là một ngày tràn ngập ánh nắng, thời tiết đẹp đẽ.

Tô Thừa Viễn một đầu tóc bạc, đã qua tuổi sáu mươi nhưng khí sắc vẫn hồng nhuận, tinh thần khoẻ mạnh đứng ở ngoài cửa phía đông kinh thành, kiễng chân trông ngóng.

Rốt cục, khi mặt trời lặn về tây, rặng mây đỏ đầy trời, một chiếc xe ngựa từ trên quan đạo xa xa mà đến.

Tinh thần ông rung lên, lập tức chạy ra đón.

“Cha -”

Khi xe ngựa mới vừa ngừng, một bóng người cùng với một tiếng hô to từ trên xe nhảy xuống, ở trước mắt bao người ôm chặt lão tướng gia.

“Cha, xem ra tinh thần người rất tốt, không sai không sai, lại cưới một bà mẹ kế cho con cũng không thành vấn đề!”

Đi ngang qua, đặc biệt đến xem, che dấu, mai phục, tất cả cùng lúc đều ngưng người.

Khuê nữ này của Tô lão tướng gia được giáo dục như thế nào vậy?

Chờ đến lúc đoàn người nhìn thấy một thân giả trang của Tô tiểu thư, liền càng choáng váng.

Muốn nói nàng là nữ, nàng lại mặc nam trang, nói nàng là nam, nàng rõ ràng chính là nữ, trên đầu còn búi tóc đơn sơ, cho thấy nàng là tiểu thư khuê các, nhưng nàng lại mặc đồ như gã sai vặt, nếu muốn nói nàng là gã sai vặt, nàng rõ ràng lại là con gái của tướng gia!

Chẳng rõ cái gì cả, chính là cảm giác này.

“Nha đầu, tại sao con lại ăn mặc như vậy?” Xem ra, Tô tướng gia cũng chấn động như mọi người.

“À, con muốn đi ra luôn, cũng đã định đổi lại trang phục, kết quả mới búi tóc đơn sơ, liền nhìn đến người, nên chưa kịp thay quần áo.”

“Không đổi thì không đổi, không sao cả.” Tô Thừa Viễn dù kinh ngạc nhưng rất nhanh liền khôi phục lại trạng thái bình thường, kéo con gái qua nhìn lại, “Không sai không sai, vẫn đẹp.”

“Lão cha, người quả nhiên mắt kém rồi, con như vậy mà bảo xinh đẹp, người không sợ bị người khác nghi ngờ định nghĩa của từ ‘xinh đẹp’ sao?”

“Ở trong mắt cha, Linh Linh là xinh đẹp nhất.” Ông nói với vẻ mặt từ ái.

Đạo quanh phụ thân một vòng, Tô Linh Linh tay phải vuốt cằm, có chút dăm chiêu, “Cha, người vội vã gọi con đến kinh thành như vậy, giờ con xem người cũng không có việc gì, vậy vì sao gọi con đến?”

“Linh Linh”

Nghe vậy, vẻ mặt Tô Thừa Viễn biến đổi, chuyển thành đau lòng, “Cha thật xin lỗi con...”

“Không phải là đem con bán đi chứ?” Nàng cười, không cho là đúng.

“Hoàng Thượng đem con tứ hôn cho Tấn vương.”

“Gi?” Nàng không cười, “Tứ? Tứ hôn?” Hét lên.

“Ừ.” Tô Thừa Viễn lập tức lui về phía sau ba bước.

“Tứ hôn mà người còn bảo con nhanh chóng về, người chẳng phải nên trực tiếp bảo con chạy thật xa mới đúng chứ!” Tô Linh Linh sợ tới mức một bên kêu, một bên chạy lên trước xe ngựa bắt đầu cưỡi càng xe (mình nghĩ là chỗ buộc con ngựa với cái xe phía sau).

“Nha đầu, con làm cái gì?” Tô Thừa Viễn lập tức chạy tới.

“Chạy trốn.”

“Linh Linh, việc này không thể nói giỡn...”

“Người mới hay nói giỡn ấy! Đang tiêu dao thoải mái, con có ngọc mới đi làm rồi gỗ lập gia đình!” Càng xe rất nhanh đã bị gỡ xuống, nàng một cái xoay người lên lưng ngựa, nói với xa phu bên cạnh “Mang cái gói trong xe cho ta.”

“Nha đầu, đừng náo loạn, con trốn không thoát.”

Nàng vẫy vẫy tay, không có ý dừng lại. “Dù sao con còn chưa vào cửa thành, người coi như không thấy con là được.”

“Nhưng bọn họ đều thấy được.” Lúc nói lời này, Tô Thừa Viễn vô cùng buồn bực.

Tô Linh Linh nháy mắt mấy cái, hậu tri hậu giác thấy chung quanh đột nhiên đi ra một đám người, trầm mặc một lát, vẻ mặt đau lòng nhìn về phía phụ thân, “Cha, ngài đào mồ chôn con gái mình rồi, có phải quá độc ác không?”

“Con tưởng cha nguyện ý à? Hoàng Thượng phái người theo sát cha suốt một tháng, một tắc cũng không rời.”

“Cho nên người liên tính mang con đổi lấy tự do sao?” Nàng nắm chặt dây cương, sắc mặt rất khó coi.

“Con nếu không đến, cả nhà Tô thị chúng ta đều gặp nạn, xả một thân mà cứu mọi người, Linh Linh, đây là công đức lớn.”

“Cha.” Nàng nghiêm túc nhìn phụ thân, “Không phải con gái nói người, người làm việc này không hay chút nào.”

Tô Thừa Viễn hổ thẹn gãi đầu, “Cha thật sự không có biện pháp.”

“Người nói cho tới bây giờ không có người gặp qua hình dạng của con, kia trực tiếp nhận một nữ nhân gả đi không phải được sao, tội gì lôi con từ chân trời góc biển mang về đây làm cống phẩm?”

Ông ngẩn ra, thiếu chút nữa dẫm ngực dậm chân, “Cha như thế nào không nghĩ tới đây...”

Không nghĩ tới Tô tướng gia cả đời chính trực, mang danh thanh liêm lại có một mặt bất chính như vậy! Mọi người xung quanh lại im lặng.

“Bọn họ đều là cao thủ?” Nàng chỉ vào mười người quần áo đẹp đẽ hỏi.

“Đây là cận vệ bên người Hoàng Thượng.”

Hoàng đế lão nhân thật sự chịu bỏ vốn, lập tức phái mười cận vệ, đừng nói nàng không phải võ lâm cao thủ, cho dù là phải cũng nhất định gặp khó khăn, hơn nữa theo nàng quan sát, vẫn còn một đám người ngăm rình coi.

“Này thì sao?” Đám người kia cũng quần áo tươi đẹp, hơn nữa nhân số tựa hồ càng nhiều hơn.

“Tấn vương phủ.”

“Hắn cũng phái người đi theo cha?”

“Ừ.”

“Thật nhàm chán.”

“Linh Linh, con trước xuống ngựa, cha ngựa đầu nói chuyện như vậy rất mệt.”

Bĩu môi, Tô Linh Linh không tình nguyện xuống ngựa, lẩm bẩm nói, “Lần này thật sẽ bị người hại chết, lão cha.” Tấn vương, vừa nghe tên chỉ biết nhà hắn có nhiều quý củ, nàng sẽ buồn chết.

“Con liền coi như vì phụ thân tận hiếu đi.”

“Không phải đâu cha,” Tô Linh Linh kêu lên, “Người bảo con cung kính hắn như cha sao?”

Mọi người thiếu chút nữa té ngã, bao gồm Tô lão tướng gia.

Mà trên cửa thành, một bóng dáng màu trắng thản nhiên phe phẩy quạt rồi lặng lẽ rời đi, bắt đầu đổi cuộc hôn nhân này mang nhiều mong đợi hơn.

Hai ngày sau, Tô Linh Linh không trâu bắt chó đi cày bị nhét vào trong kiệu hoa nâng đến Tấn vương phủ.

Ngày chưa sáng nàng đã bị người ta đánh thức để trang điểm và thay trang phục, ngồi vào trong kiệu hoa không bao lâu thì đã đi chơi cờ cùng Chu công^[1] (trong câu này có nghĩa là nàng đã ngủ).

[1]Chu công: (chữ Hán: 周公), tên thật là Cơ Đán, là công thần khai quốc nhà Chu trong lịch sử Trung Quốc. Ông có công giúp Chu Vũ Vương (Cơ Phát) lập ra nhà Chu (1122 - 256 trước Công nguyên), giành quyền thống trị Trung Hoa từ tay nhà Thương. Sau khi Chu Vũ Vương chết, Cơ Đán đã giúp vua mới là Chu Thành Vương xây dựng và phát triển nhà Chu thành một nước mạnh mẽ và có công xây dựng nên nền văn hóa Trung Hoa rực rỡ trong quá khứ. Công lao to lớn của Cơ Đán với sự phát triển của văn hóa Trung Hoa khiến người ta gọi ông bằng chức vụ là Chu Công (quên đi cái tên Cơ Đán), khiến cho nhiều người lầm tưởng Chu Công là tên thật của ông.

Chờ kiệu hoa đến cửa Tấn vương phủ, người săn sóc dâu cũng trợn tròn mắt, bởi vì tân nương tử là nàng ngủ đến bất tỉnh thiên hôn địa ám (trời tối đất u ám) trong kiệu.

Thân mặc hỉ phục đỏ thắm, cả người Tấn vương có vẻ càng thêm tuần tú phiêu dật, nhìn đến cảnh này, chỉ mỉm cười, “Ta ôm nàng vào thôi.” Nói xong liền khom người nhập kiệu bế tân nương của mình ra, đi tới đại sảnh.

Đối với việc này, mọi người ai cũng trừng lớn mắt.

Ôm tân nương ngủ như chết bái đường thật sự là chưa bao giờ nghe thấy, hôm nay văn võ bá quan đến uống rượu mừng xem như thêm kiến thức, liền ngay cả hoàng đế đều nhin không được cười nói: “Con gái của Tô thừa tướng quả nhiên là báu vật.”

Đồng thời, văn võ bá quan cũng nhớ lại những gì Tô lão tướng gia đã nói ở kim điện (điện vàng của vua) ngày hôm đó khi muốn chống lại hôn sự này, xem ra con gái của ông đúng là tính tình sơn dã, rất khó thuần phục.

“Để cho Hoàng Thượng chê cười.” Nét mặt già nua của Tô Thừa Viễn có chút không nhin được, trong lòng đè ép không tin con gái lại ngủ như chết trong lúc này.

“Không sao, nha đầu kia thật đáng yêu.” Hoàng đế cười meo meo nói, nhưng bách quan tựa hồ cảm giác được Hoàng Thượng thật cao hứng chính mình có cơ hội xem diễn.

Ôm tân nương của mình đi vào động phòng, nụ cười ở khóe môi Long Ký Vân càng sâu thêm. Hắn đương nhiên biết người trong lòng không ngủ, từ lúc hắn ôm nàng vào lòng, thân thể của nàng liền cứng ngắc đến bây giờ.

Nhẹ nhàng đem nàng để lên giường, thừa dịp cúi người, hắn tiến đến bên tai nàng nói: “Muốn ngủ liền ngủ đi, ta đi ra ngoài kính rượu, trong chốc lát cũng chưa về được.”

Hắn biết!

Tô Linh Linh càng thêm ảo não, đơn giản xoay người cho hắn một cái bóng lưng.

Trong mắt Long Ký Vân tất cả đều là ý cười, tâm tình tốt thay nàng buông màn giường, thế này mới xoay người đi ra phòng hoa chúc.

Trong căn phòng to như vậy chỉ còn lại có tân gả nương (tân nương mới được gả) ảo não không thôi, bất quá ảo não lại ảo não, ở trên giường xóc nảy một thàng, đến kinh chưa kịp nghỉ lại bị bắt đi thử nữ trang và y phục trước khi xuất giá, cho nên không bao lâu sau nàng liền thật sự ngủ.

Chờ Long Ký Vân uống say chuẩn choáng trở lại động phòng, nàng đã say trong mộng đẹp.

Xốc lên màn giường nhìn đến thê tử còn mặc nguyên y phục mà ngủ, hắn cười lật lại thân người nàng, nương theo ánh nến để nhìn rõ dung mạo của nàng.

Lông mày không dài nhỏ thanh tú như nữ tử bình thường, nhưng mang theo vài phần anh khí của nam nhi, mặt trái xoan điển hình, cánh môi không mỏng không dày, vừa đủ. Mũi thẳng, ngũ quan đoan chính cũng không kinh diễm, miễn cưỡng được xem như thanh tú, dung nhan khi ngủ ôn hoà mà an bình.

Bỏ đi quần áo của mình ném tới dưới giường, hắn bắt đầu cởi quần áo thê tử.

Đêm động phòng hoa chúc, không ứng với sóng uổng. (không làm thì uổng =))

Tô Linh Linh đang ngủ cảm thấy có chút không thích hợp, dần tỉnh lại, nhìn đến có người đang cởi quần áo của nàng, theo bản năng đánh ra một chưởng.

Không hề phòng bị lại say chuẩn choáng, Long Kí Vân bị nàng đánh trúng đầu vai, thân mình dao động, lông mày hơi nhíu, trên tay cũng không dừng lại mà tiếp tục, “Nương tử, đêm tân hôn liền mưu sát chồng, không tốt đâu.”

Một câu làm cho nàng hoàn toàn tỉnh táo lại. Đúng rồi, nàng lập gia đình, nam nhân này hiện tại là trượng phu của nàng...

Thừa dịp nàng phát ngốc, Long Kí Vân thành công cởi hết quần áo của nàng.

“Này, ngươi làm gì?” Phục hồi tinh thần lại phát hiện quần áo của mình bị cởi hết, Tô Linh Linh không khỏi mặt đỏ tai hồng, ngượng ngùng vô cùng, vội vàng lấy áo ngủ bằng gấm bên cạnh che ở trước người.

“Động phòng.” Vừa trả lời, hắn vừa bỏ đi áo ngủ bằng gấm bỏ nhào qua áp đảo nàng.

“Ai muốn động phòng với ngươi!” Nàng thét chói tai, ra sức giãy dụa.

Vì thế, hai người ở trên giường lớn trong tân phòng bắt đầu truy đuổi, trong sự giãy dụa cùng áp chế dần dần không khống chế được, cuối cùng khi Tô Linh Linh phát ra một tiếng hét thảm vì đau nhức khi “bộ phận phía dưới đi vào quỹ đạo”, bị bay lên sóng hồng, cùng nhau lên núi.

Sau khi gió một hoa tàn, mồ hôi ẩm ướt chặn gối, uyên ương dựa vào nhau mà ngủ.

Khi nồng đậm ủ rũ đánh úp lại, lúc sắp rơi vào mộng đẹp, Tô Linh Linh mới đột nhiên nhớ tới một chuyện nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, nàng giống như chưa thấy rõ hình dáng của trượng phu...

2. Chương 2

Đêm lặng lẽ trôi qua đi, bình minh lẳng lặng đi vào.

Ánh mặt trời xuyên qua màn trướng rơi xuống giống như hôn lên đôi mắt của Tô Linh Linh, nàng nhẹ nhàng giật giật lông li, chậm rãi mở mắt, đầu tiên có chút hoang mang, theo thời gian trôi qua, thần trí dần dần thanh tỉnh, kí ức đêm qua đều hiện ra làm cho khuôn mặt xấu hổ của nàng vùi vào trong lòng bàn tay. Thật lâu sau không muốn nâng mặt lên để tránh không phải đối mặt với thực tại.

Không biết qua bao lâu, một tiếng cười khê truyền đến, tiếp theo một đôi bàn tay to ôm lấy thắt lưng nàng “Sớm, nương tử đại nhân”

Nàng nhất thời thân mình cứng đờ, không dám quay đầu lại, lại càng không dám lên tiếng trả lời.

Long Kí Vân cười càng thêm vui vẻ, nửa ngồi dậy, ôm nàng vào trong lòng, đầu gối lên gáy nàng mà cọ xát “Chúng ta đã là phu thê, nàng ngượng ngùng như vậy không tốt”.

Tô Linh Linh trong lòng đấu tranh không ngừng, rốt cuộc muốn hay không quay đầu nhìn xem? Nàng thực muốn biết trượng phu mình rốt cuộc là cái dạng nam nhân gì?

Kết quả không đợi nàng ra quyết định, Long Kí Vân liền thăm dò khuôn mặt nàng. Tối hôm uống quá nhiều, chỉ lo hưởng thụ da thịt chi thân, cũng chưa chú ý cẩn thận đôi mắt của nàng, hôm nay vừa thấy, hắn mới biết rốt cuộc chính mình bỏ lỡ cái gì.

Mắt nàng giống như ánh sao chiếu xuống mặt hồ, vô cùng lấp lánh chói sáng, một đôi mắt tràn đầy sức sống mười phần, dư thừa linh khí, làm cho tướng mạo bình thường của nàng nhất thời như vẽ rồng điểm mắt, thần thái trở nên sáng láng, tựa như nhìn thấy dòng suối trên núi chảy róc rách đến, làm cho tâm tình

người ta thư giãn vui vẻ, mà hiện giờ chính đôi mắt đó đang ngơ ngác nhìn hấn, trong mắt phản chiếu ra gương mặt tuần tú xuất trần của hấn.

Nhìn khuôn mặt so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn, Tô Linh Linh không suy nghĩ mà nói ra: “Người thật là nam nhân?”

Tiếp theo đó nàng đã bị người hung hăng đẩy ngã xuống giường, cặp mắt thâm thúy mê người hung tợn trừng mắt nàng, hơi thở phả ra tiếng ồ ồ mà vẫn đục: “Có cần bổn vương giúp người xác định lại một chút không?”.

Nàng giống như làm chuyện ngu xuẩn....“Không, không cần Vương gia”. Nàng hiện tại xương sống thất lưng đều đau, cần nghỉ ngơi mới được.

“Ta nghĩ vẫn là làm cho người nhận thức sâu sắc miễn cho người nửa tin nửa ngờ”

Cứ như vậy lấy lý do đường hoàng, buổi sáng của bọn họ lần nữa ôn lại lửa nóng cuồng liệt đêm động phòng.

Cuối cùng Tô Linh Linh bị ép buộc đến nỗi bực bội chân tay cũng lười nhúc nhích, khép hờ đôi mắt, nhìn nam nhân trên người mình, sau một phen kịch liệt vận động, thoát nhìn dường như tức giận bừng bừng, làn da trắng nõn nổi một mảng màu hồng, làm cho nàng xem nhìn không được mà nuốt nước miếng. Một người nam nhân như thế lại là trượng phu của nàng, nàng nghĩ cũng chưa từng dám nghĩ tới.

“Ta không phải là nam nhân?” Ánh mắt Long Ký Vân nguy hiểm tà mị.

“Ta sai lầm dc chứ? Trăm ngàn lần đừng đến nữa” Sau ngày thành thân liền ngay cả giường đều xuống không được, nàng không muốn hưởng loại vinh dự này.

Bị những lời nói của nàng lấy lòng, hấn mới lộ ra nụ cười yếu ớt mê người, cúi đầu hôn nàng một chút: “Hôm nay tha nàng, nhanh chút rời giường trang điểm, chúng ta cần phải tiến cung tạ ơn”.

“Cái gì? Nàng khóc thét ”Tiến cung?”

“Phải” Hấn rời khỏi thân thể nương tử, đứng ở bên góc giường nói “Người đâu chuẩn bị nước tắm, thay quần áo”

“Vâng, Vương gia”

Nghe được thị vệ lên tiếng trả lời ở bên ngoài truyền đến, Tô Linh Linh ánh mắt trợn lên, sắc mặt thoáng chốc biến đổi. Hấn nói chuyện tự nhiên như vậy, bên ngoài lập tức có người trả lời, kia... bọn họ vừa mới kịch liệt dây dưa chẳng phải là..... A, nàng không cần gặp người!

Quay lại nhìn đến thê tử đang chui đầu vào trong áo ngủ bằng gấm, bộ dáng tính chết ở trong đó, Long Ký Vân không phúc hậu cười nửa miệng.

Quả nhiên là người thú vị! Cuộc sống tương lai sẽ không buồn tẻ mà là thú vị.

Mặc kệ Tô Linh Linh có nguyện ý hay không, nàng vẫn bị người bắt từ trong chăn ném về phía bồn tắm, sau đó bốn, năm nha hoàn đứng vây quanh đó làm nàng sợ tới mức mặt biến sắc.

“Các người làm cái gì?”

“Chúng nô tỳ giúp Vương phi tắm rửa”

“A...không cần...không cần... Ta chính mình làm là tốt rồi”. Nàng thực không có thói quen để người ta xem xét. “Các người đi ra ngoài... đi ra ngoài... lát nữa tiến vào giúp ta mặc quần áo là được”.

Mấy nha hoàn hai mặt nhìn nhau, không hện mà cùng nhìn về phía Vương gia đã rửa mặt, chải đầu xong, không tiếng động hỏi.

“Đi xuống đi” Nam chủ nhân nhẹ nhàng nói ra ba chữ, lúc này nha hoàn mới nối đuôi nhau đi ra.

“Người không đi ra sao?” Tô Linh Linh ở trong nước giữa đầu nhỏ giọng hỏi.

“Ta sợ người không cẩn thận ngủ quên ở trong nước ngủ”.

Này cũng không phải không có khả năng... Nghĩ nghĩ, nàng cũng liền chuyên tâm tẩy rửa.

Phía trước cửa sổ Long Kí Vân từ thư án (bàn làm việc) ngẩng đầu nhìn nàng, da thịt nàng không trắng nõn, mà mang màu mạch nha thoạt nhìn thực khỏe mạnh, da thịt mặc dù không nhẵn nhụi nhưng co dãn vừa phải (kháchthamquan: Ai đọc xong chỗ này đừng kêu ta “vô ngôn ngữ” nha. Đoạn này ta cũng không biết edit thế nào...hồ hô...), chính là 2 tay, đã hình thành những vết chai lâu năm hiển nhiên không phải thiên kim tiểu thư nơi khuê phòng có người hầu hạ.

Đột nhiên, hần rất ngạc nhiên Tô tướng gia đến tột cùng là giáo dưỡng nữ nhi như thế nào, một chút dáng vẻ tiểu thư khuê các cũng không có, cứ như là ở nơi sơn dã nuôi đứa nhỏ, cả người lộ ra một cỗ khí đã tính cùng mùi hương đơn thuần chất phác, còn có một cỗ lạc quan khí phách hiên ngang.

Trong lúc tâm tư hần chuyển động, nàng rất nhanh tẩy rửa xong, hơn nữa chính mình mặc quần áo, đi đến trước gương buông xoa mái tóc dài.

“Người tới, giúp Vương phi chải đầu”. Hần mở miệng gọi người tiến vào, bởi vì hần thấy nàng tựa hồ muốn chính mình làm, mà hần tin tưởng nàng không thể làm ra bộ dáng của Vương phi được, diện thánh không thể quá mức qua loa.

Đợi cho nha hoàn thực vất vả làm cho tóc của nàng chỉnh đốn tốt, thời gian trôi qua nửa canh giờ, Tô Linh Linh thất lựng đều đã cứng ngắt, trong lòng chỉ có một cảm tưởng: Vương phi quả nhiên không phải là người thường!

Tay nhanh đỡ lấy cổ đã cứng, hoạt động một chút, nàng khổ sở hé ra bộ mặt xanh với người trước gương lẩm bẩm tự nói: “Không biết hiện tại chạy tới nói với lão hoàng đế ta đã phụng chỉ thành thân, động phòng cũng đã xong, nên để ta cùng lão cha rời đi, hần có thể đáp ứng ta hay không?”.

Gấp quyển sách giống như một phong thư nhẹ nhàng gõ trên bả vai nàng, Long Kí Vân đạm mạc nhẹ nhàng lại lộ ra một tia ý cười, thanh âm truyền vào tai nàng “Không có khả năng, chuyện sẽ không được, bởi vì suy nghĩ cũng không được nghĩ”.

Cho dù phụ hoàng có đồng ý, hần là Tấn vương cũng không đồng ý, huống chi hần thấy phụ hoàng căn bản là một lòng chờ xem kịch vui.

Nghĩ đến đây, sách để dưới cằm mình, Long Kí Vân có chút đắm chiêu. Phụ hoàng hần là đã sớm gặp qua nàng? Theo hần quan sát, nếu không khó có thể giải thích sau khi hạ chỉ cho hần, vẻ mặt còn cười quỷ dị thậm chí vỗ bả vai hần nói: “Vân nhi, tin tưởng phụ hoàng, đó là tiểu cô nương phi thường thú vị”.

“Chúng ta còn không ra cửa sao?”

Câu hỏi ai oán làm cho người đang trầm tư trở về thực tại.

Cong môi lên, hần cười

“Từ lão đầu (Lão già chết tiệt).”

Lúc Tô Linh Linh đi theo trượng phu của mình đến thăm viếng đương kim hoàng đế, sau khi ngẩng đầu nhìn thấy mặt rồng, liền sợ hãi kêu ba chữ này, khiến cho trừ bỏ hoàng đế toàn bộ người đều bị dọa.

Hoàng hậu ở tại đại điện Phượng Tường cung, hoàng đế ngồi bên cạnh hoàng hậu, cười ha ha nhìn con dâu, không cho đó là ngộ nghịch, “Tiểu nha đầu, con còn nhớ rõ ta à.”

Hoàng hậu nghi hoặc nhìn mắt Hoàng Thượng, vẫn duy trì trầm mặc thích hợp.

“Con vì sao không nhớ rõ? Mùa đông năm ấy chính là ngài đoạt khoai lang con vừa nướng xong cho cha!” Nàng tần tần khổ khổ từ quê nhà khiêng một bao tải khoai lang đến, lại vào ban ngày ngồi xồm trước đồng lửa nướng chín, chờ lão cha sau khi tan triều về có thể ăn, kết quả bị một lão nhân cùng lão cha trở về không biết xấu hổ đoạt đi củ khoai lang lớn kia, mà nàng chỉ có thể cùng lão cha phân chia một củ khoai nho nhỏ.

Tươi cười trên mặt hoàng đế càng sâu sắc, vẻ mặt như nhớ lại, “Tiểu nha đầu nóng nảy nhà ngươi không phải liên lập tức cho trẫm một quyền sao? Chúng ta cũng coi như huê nhau.”

Nghe vậy, Long Kí Vân chớp chớp mắt, sau đó cúi đầu che dấu ý cười mãnh liệt của mình.

“Làm sao có thể huề nhau? Cha con viết thư nói cho con biết, ngài thường cướp đi những thứ con đưa cho ông!”

Long Kí Vân lập tức hướng phụ hoàng đưa đi một cái liếc mắt thập phần thân thiết lại mang ý vị thâm trường.

“Cái gì, Tô thừa tướng còn cáo trạng ta.”

“Vậy không gọi cáo trạng, là trần thuật sự thật! Cha con thường viết như vậy: ‘Con gái ngoan, lão nhân lần trước đoạt khoai lang lại lấy một khối ẩm ngọc con cho cha, đeo ở trên đai lưng hần...’ đợi chút, mỗi lần đều hại con phải tìm lại đồ vật cho ông một lần nữa.”

Lão nhân đoạt khoai lang? Long Kí Vân nhin cười nhin thật sự vất vả, một đám người chấp sự trong đại điện cũng như vậy. Tô lão tướng gia chính trực đáng yêu nhất của Đại Nghiệp hoàng triều bọn họ a...

“Cái gì? Hần thế nhưng không nói cho ta biết!” Hoàng đế không vui.

“Nói cho ngài để ngài lại đến đoạt sao?” Bất quá lão cha cũng ngốc nghếch, mỗi lần nàng gửi đồ chơi mới cho ông, ông liền nhin không được đến trước mặt người khác khoe ra, sau đó tuần hoàn ác tính (sự việc biến chuyển xấu).

“Tiểu nha đầu, đến, nói phụ hoàng nghe một chút, trầm hiện tại là phụ hoàng của con nha.”

Không biết vì sao, sau khi mọi người nghe được hoàng đế bệ hạ nói những lời này, đều lý giải ý ngầm trong lời là - từ nay về sau ta cũng là phụ thân của người, nha đầu người biết làm như thế nào chứ?

“Phụ hoàng?” Mặt trái xoan vắn vẹo xuống.

“Ngonan, nha đầu, con đều gọi ta phụ hoàng, có thể đem cái cái tảng đá khi trời mưa sẽ phát ra nhạc thanh mà năm năm trước con đưa Tô thừa tướng cho trầm vài khối?”

Mặt Long Kí Vân vắn vẹo, nhưng phải ghen cười, bởi vì thê tử mới cưới của hần đã muốn kích động đến nắm lại hai tay.

“Lão nhân!” Tô Linh Linh rốt cục hét to lên, “Chỉ vì mấy khối tảng đá hư kia, nói thẳng không phải tốt sao, sao lại phải hạ cái gì thánh chỉ tứ hôn chứ, hại con vốn một mình tiêu dao thiên hạ, liền bị cha con lừa đến kinh thành như vậy!”

“Cái kia là thuận tiện, con trầm vừa mới đến tuổi kết hôn, trầm lại đột nhiên nghĩ đến tuổi tác của con không sai biệt với hần lắm, cho nên liền thuận tiện ban thưởng hôn sự.”

Thật đúng là thuận tiện! Long Kí Vân cắn môi, cố gắng làm cho chính mình không cười thành tiếng. Mấy tháng trước phụ hoàng hé ra khuôn mặt khổ sở vì không có biện pháp đối với việc làm mai mối tặng vọt trong hậu cung, hôm nay hần cũng dám nói tứ hôn là thuận tiện.

“Ta nghe Tô thừa tướng nói, hần với con hẹn chờ sau khi hần cáo lão hồi hương, muốn cùng con đi chu du thiên hạ.”

“Hành lý của con đều thu thập tốt lắm.” Nói đến việc này, Tô Linh Linh thật buồn bực.

“Cho nên nói Tô thừa tướng thật không trung quân ái quốc, trước khi trầm còn chưa hạ chỉ truyền ngôi đã nghĩ đi hưởng phúc an nhàn, trầm làm sao có thể cho hần trốn nhẹ nhàng như vậy?” Hoàng đế cáo già nói xong, tặc tặc cười ra tiếng (cười gian xảo như kẻ trộm).

3. Chương 3

Đã xong màn khấu tạ hoàng ân giống như trò hài, Long Kí Vân buồn cười cả một đường ngồi xe từ hậu cung đến trước cửa ngọc môn, cùng thê tử ở chỗ này chờ nhạc phụ đại nhân sắp hạ triều.

“Này, người đã cười lâu rồi, đừng cười nữa, cứ cười cười ta thật cảm thấy người có vấn đề!” Tô Linh Linh đã ngồi cách hắn rất xa, hiện tại còn muốn nhảy đến ra khỏi xe để thông khí.

“Nương tử, nàng trốn ta làm cái gì?” Hắn duỗi tay ra lại đem nàng ôm về trong lòng, tiếp tục tựa đầu chôn ở bên gáy nàng buồn cười.

Hắn làm con của phụ hoàng nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ chưa thấy qua phụ hoàng đáng yêu như vậy, ở trước mặt nàng, phụ hoàng tựa như một lão nhân vẫn còn tính trẻ con, vừa đáng yêu vừa đùa vui.

“Đủ, không được cười nữa!” Nàng phì cười.

“Nàng nướng khoai lang lúc mấy tuổi?”

“Mười tuổi.”

“Làm sao có thể nghĩ đến nướng khoai lang?”

“Ta ở nhà vẫn thường ăn xong rồi ngủ, khoai lang nướng cũng còn thừa rất nhiều, bà vú đã nói không bằng đem một ít cho lão cha, thuận tiện đến kinh thành nhìn xem sức khỏe lão cha tốt không, ta liền mang theo một xe khoai lang lên kinh, một đường vừa nướng vừa bán, đến kinh thành chỉ còn lại một bao tải.”

Hắn ôm chặt tay nàng, cơ hồ cười lăn lộn.

“Sau đó ta mới hiểu được, là bà vú không nghĩ mỗi ngày ăn khoai lang nướng, đã nghĩ biện pháp đuổi ta tới kinh thành đến.” Cũng là nàng lo lắng không chu toàn, bà vú tuổi càng lúc càng lớn, ăn nhiều đồ ngọt, răng nanh sẽ chịu không nổi.

“Chính nàng nướng?”

“Ừ, ta ở nhà nhàn rỗi cũng không có chuyện gì, mỗi ngày ngồi xổm trên ruộng xem mọi người cày ruộng, có một lần trộm một củ khoai lang, nướng ăn ngon lắm, liền quyết định tự mình nướng.”

“Lúc đó bao nhiêu?”

“Năm tuổi.”

Long Ký Vân vừa nghe, bắt đầu nhìn thê tử của mình với cặp mắt khác xưa .

“Bất quá, ta đối với việc nướng khoai lang không phải sở trường, những thứ khác ta đều có thể làm tốt, riêng khoai lang ta thử bốn năm lần mới tính thành công, vì chúc mừng thắng lợi, ta liền tính đem khoai lang làm lương thực ăn, kết quả cuối cùng, đã bị bà vú đuổi tới kinh thành.”

“Nàng sao có thể không có việc gì làm, không làm việc của nữ nhân sao (thêu thùa)?” Đột nhiên nhớ tới vấn đề này, hắn lại hỏi.

Nàng khoát tay, vẻ mặt thống khổ, “Rất nhàm chán, lấy kim châm vào tấm vải trắng, hơn nửa một đồng sợi tơ đủ mọi màu sắc đâm chỗ này lại xuyên chỗ kia, còn ngồi tới nửa ngày, lãng phí thời gian không nói, không tốt cho mắt nữa.”

Long Ký Vân không nói gì, trầm mặc một hồi lâu mới hỏi lại: “Vậy nàng có đến trường học hay không?”

“Chồng bà vú là lão phu tử (thầy giáo), ta không cần đến trường.”

“Vẫn đều là nàng tới xem tướng gia sao?”

“Cha bề bộn nhiều việc, ta dù sao không có việc gì, bà vú tuổi lại lớn, cho nên ta từ sáu tuổi liền tự mình đi theo xa phu đến, kỳ thật sau đó mình ta cũng không thành vấn đề, chỉ là bọn hắn lo lắng, cho nên vẫn để xa phu đi theo ta.”

Long Ký Vân đột nhiên nghĩ đến một chuyện, lập tức xoay thê tử lại cùng nàng mặt đối mặt, “Vườn rau ở hậu viện trong phủ tướng gia có phải nàng trồng hay không?”

“Đúng, ta còn trồng một cây nho trong thư phòng của cha, như vậy mỗi khi đến mùa hè, lúc ông ngồi ở thư phòng phê tấu chương, khát có thể tự hái ăn, thật thuận tiện.”

Hắn rốt cục hiểu được sắc màu rực rỡ, xanh um tươi tốt trong tường phủ là từ đâu đến, hắn vẫn buồn bực nghĩ đến lão tướng gia tiết kiệm như thế sao có thể tốn công phu mời người làm viên về tu sửa đình viện, nguyên lai đều là con gái bảo bối của ông thu xếp, khó trách có đôi khi lão tướng gia nhìn những hoa cỏ này cười đến vẻ mặt tự ái.

“Vương gia, bách quan đã hạ triều.” Thị vệ bên ngoài xe thấp giọng bẩm báo.

Hắn thản nhiên lên tiếng trả lời, “Đã biết.”

Nhìn bách quan nối đuôi nhau mà ra, thật dễ dàng nhận ra một lão đầu tóc bạc ở giữa đám người.

“Cha -” Tô Linh Linh lập tức giang rộng hai tay chạy vội đi.

“Linh Linh -”

Vẫn vô quan viên đi ngang qua nhìn thấy Tô cha con nhiệt tình ôm nhau như vậy, hơn nữa Tô tướng gia còn khóc vì quá vui, nhịn không được kinh ngạc.

Rõ ràng con gái hôm qua mới xuất giá, có cần phải kích động như xa nhau nhiều năm lắm mới gặp lại không?

“Cha, đi thôi đi thôi, trưa chúng ta ra bên ngoài ăn.” Tô Linh Linh thân thiết ôm cánh tay của phụ thân bước đi.

“Tốt tốt, cha đã lâu không ăn cơm với con.” Tô Thừa Viễn vui vẻ gật đầu.

“Khụ khụ...”

Vô số ánh mắt đồng tình lập tức rơi xuống trên người Tần vương vừa ho khan ở phía sau Tô cha con.

Nhưng Tô cha con đi vài chục bước rồi, vẫn như cũ không có bộ dáng lưu luyến gì, Long Ký Vân cảm thấy chính mình nếu không lên tiếng, liền thật sự bị người ta bỏ quên đến chín tầng mây.

“Nương tử, nàng hình như đã quên cái gì.” Hắn hàm súc cất giọng nhắc nhở.

Không nghĩ tới nàng chỉ tùy ý vung tay lên, ném lại một câu, “Người tự trở về đi, ta cùng cha đi ăn cơm.” Thậm chí ngay cả đầu cũng không quay lại một chút.

Tô Thừa Viễn cũng không quản con rể, hỏi: “Linh Linh, chúng ta đi ăn cái gì?”

“Khách điểm nhỏ ở thành Bắc đi, con nhớ rõ các món xào lẫn trước của bọn họ rất ngon...”

Thân ảnh Tô cha con theo thanh âm bọn họ càng ngày càng xa, mà Tần vương tuần mỹ phiêu dật như thần tiên của Đại Nghiệp hoàng triều vẫn đứng lặng ở trước cửa ngọc môn, để gió thổi phất ống tay áo, hé ra bộ mặt không gian không vui, ánh mắt thâm trầm như biển.

“Người tới.” Sau một lúc lâu, hắn cuối cùng mở miệng, thanh âm cũng giống gió thổi qua, thật lạnh. “Đến thành bắc tìm Vương phi.”

Thị vệ lập tức nhắc màn xe lên thỉnh hắn lên xe, sau đó đuổi theo phương hướng Vương phi vừa mới biến mất.

Sau khi Long Ký Vân rời đi, thảo luận nhiệt liệt nổi lên.

“Chúng ta cũng đi theo nhìn xem đi?”

“Ta cũng nghĩ như vậy đấy, con gái của Tô tướng gia thật sự rất thú vị.”

“Tuy nói hành vi cử chỉ có chút quái dị, nhưng ta cảm thấy còn rất đáng yêu, con gái của ta nếu có tính tình này, nếp nhăn trên mặt ta sẽ ít đi.”

“Ừ ừ, xem lão tướng gia sắp bảy mươi còn bước đi như bay, cứ như người trẻ tuổi, tâm tình quả nhiên rất trọng yếu a.”

Lầm nhầm, tiếp tục thảo luận.

“Dã thái quán” thành Bắc. Là quán ăn rất nhỏ, hôm nay, lại chật ních.

Càng đặc biệt là, hôm nay đến đều là quyền quý trong triều, chủ quán căn bản không dám lấy lý do không đủ chỗ ngồi thỉnh người rời đi, chỉ có thể từ quán ăn khác mượn qua cái bàn, đặt ở sân trước, tạm thời ứng phó.

Nhưng phía trước một mảnh lộn xộn, sau nhà bếp lại hoà thuận vui vẻ.

Tô Linh Linh một thân cung trang hoa lệ, tay áo hai bên xắn lên cao, làn váy dài cũng bị nàng nhét vào hai lỗ bên hông, cố định thật tốt, đang đứng trước bếp vui vẻ xào rau.

Mà thức ăn thì đầy cái bàn thật dài, lão Tướng gia đang hạnh phúc cầm bát cơm, ăn đồ ăn do con gái tự tay làm.

Xào xong đĩa đồ ăn cuối cùng, nàng cười đi về phía phụ thân, tính ở cùng nhau, ăn no chạy lấy người.

4. Chương 4

Nhưng đi được hai bước, trên tay đồ ăn không cánh mà bay, tim nàng đập mạnh và loạn nhịp một chút, nhịn không được đưa tay đến trước mắt, hảo hảo mà xem.

“Đừng nhìn, Vương gia lấy đi.” Tô Thừa Viễn mở miệng nói, sau đó nhanh chóng nhét đồ ăn đầy mồm. Hắn thấy bộ dáng của con rể vương gia tựa hồ rất muốn lại đây lấy đồ ăn, thật đáng sợ thật đáng sợ, hắn phải nhanh chóng ăn sạch.

“Những người này thật sự rất nhàm chán, ăn rau dại cũng có thể kết bè kết đội, hại chúng ta ngay cả chỗ ngồi đều không có.” Rất oán hận đứng bên cạnh phụ thân, nàng bưng lên chén cơm của mình, vui đầu ăn.

“Ừ...” Là rất nhàm chán, cũng không phải chưa ăn qua, không đúng, bọn họ quả thật chưa ăn qua, có thể là mới mẻ đi.

Ăn hơn nửa chén cơm, Tô Linh Linh đột nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn phụ thân, “Cha, con về tướng phủ ở được không?”

“Được.” Tiếp tục ăn.

“Hừ.” Một tiếng hừ lạnh không nhẹ không nặng rõ ràng truyền vào tai hai người, nhưng bị bọn họ xem nhẹ.

“Vương phủ quy củ thật nhiều, phiền chết, chải đầu thôi mà mất đến một canh giờ, cổ con thiếu chút nữa cứng luôn.” Nàng vừa oán giận vừa nhìn đĩa rau. Lão cha thật quá đáng, ăn nhanh như vậy!

Tô Thừa Viễn nhìn nhìn đồng trang sức loè loè kim quang trên đầu con gái, cũng nhịn không được thở dài. Con gái của ông sạch sẽ, lưu loát, bộ dáng vừa nhẹ nhàng khoan khoái vừa đáng yêu, hiện tại trông như nhà giàu mới nổi, thật khó xem!

“Còn nữa, trang phục này thật phiền toái, cồng kềnh lại không tiện nghi, mặc nó chỉ có thể làm bình hoa cho người ta thưởng thức, làm cái gì cũng không dễ dàng.” Nàng nhíu mày tiếp tục hướng lão cha oán giận.

“Nhưng cha xem con cũng không chịu bao nhiêu ảnh hưởng.” Vẫn là con gái bảo bối hoạt bát đáng yêu của hắn, cho dù là mặc thành như vậy, ở trong phòng bếp chật chội đều có thể hành động tự nhiên, rất mạnh mẽ.

“Là năng lực thích ứng tạo ra nhờ hàng năm rèn luyện thôi.” Tô Linh Linh có điểm đắc ý nói.

Tô Thừa Viễn rốt cục ăn no, lau miệng, ông rốt cục ngẩng đầu nhìn con rể ngồi ở trên xà nhà ăn cơm, lại tao nhã giống như ngồi ở căn phòng sáng sủa sạch sẽ dùng cơm, “Vương gia, để cho Linh Linh đến tướng phủ ở hai ngày đi.”

“Tướng gia xin nhớ rõ, ta cùng lệnh ái tựa hồ hôm qua mới vừa bái đường thành thân, ba ngày về nhà thăm bố mẹ vẫn chưa đến, không cần nóng vội như thế.”

Giọng điệu không nhẹ không nặng, vừa đúng mức biểu hiện lập trường quyết không thoả hiệp, Tô Thừa Viễn chỉ có thể đành chỉ như vậy. Hắn biết Tấn vương này khó đối phó, nhưng hoàng đế cố tình đưa con gái bảo bối của ông tứ hôn cho người này.

Tô Linh Linh cũng không dễ giận như vậy. “Tấn vương diện hạ, không thể thương lượng sao? Ta tốt xấu cũng coi như mời người ăn bữa cơm, ặt mũi để ta trở về với cha ta hai ngày cũng không được sao?”

“Hai ngày sao?” Hắn cười, ánh mắt giống như có thể nhìn thấu lòng người liếc nàng một cái, “Nương tử, tuy rằng thời gian nàng và ta ở chung thật ngắn, nhưng bốn vương ít nhất có thể khẳng định một chuyện.”

“Chuyện gì?” Tô cha con trăm miệng một lời hỏi.

“Muốn giữ người như nàng thật phiền toái, biện pháp tốt nhất chính là một tắc cũng không rời.”

Tô Linh Linh chỉ cảm thấy thấy hơi lạnh bốc lên từ bàn chân nhanh chóng quét qua toàn thân của mình.

Khó được trầm mặc một lát, Tô lão tướng gia lại nhìn về phía xà nhà, trong ánh mắt tràn ngập ý cười, “Vay vương gia liền có phiền toái lớn.”

Lão tướng gia, lão nhạc phụ già mà không kính[1] này! Long Kí Vân có chút dở khóc dở cười đem ánh mắt chuyện chú tới đồ ăn trên tay.

[1]Già mà không kính: câu gốc là vi lão bất tôn là thành ngữ có ý nghĩa chỉ những hành động, việc làm không đúng với tuổi tác/địa vị khiến người khác không tôn trọng

Nói thật ra, tài nghệ nấu ăn của nàng bình thường, có thể ăn, ăn không chết người, không hơn, nhưng cho dù khó ăn, thấy tướng ăn của Tô tướng gia kia, hắn cũng sẽ cảm thấy đồ đoạt lấy có thể so với cực phẩm.

“Rõ ràng chính là phiền toái lớn của ta, lão cha.” Tô Linh Linh nhin không được nhỏ giọng nói thầm.

Lúc này, nữ chủ nhân của quán ăn đã đi tới.

“Tô gia muội tử, đây là đồ ăn ướp muối muối muốn.”

Vừa thấy hai phần dưa cải trong tay nữ chủ nhân, nàng lập tức liền mặt mày hớn hở nhận lấy, “Cám ơn đại tỉ.”

“Chúng ta là tỷ muội, nói cảm ơn cái gì.” Nói xong nữ chủ nhân từ trên xuống dưới đánh giá nàng một chút, tấm tắc nói, “Theo lý thuyết, muội ăn mặc thế này lại đến phòng bếp nhỏ là hình ảnh rất quái dị, cũng không biết như thế nào, việc này ở trên người muội lại rất bình thường.”

Cái này đến tốt cùng có bao nhiêu châm biếm?

“Quần áo này có đẹp không?” Quyết định không đi tham khảo vấn đề kia có thể sẽ làm mình thật mất mặt, Tô Linh Linh trực tiếp thay đổi đề tài.

“Thật hoa lệ, nhưng cảm giác nó đã che đầy hết linh khí của muội muội.”

Nàng vừa nghe, lập tức kích động như ở chân trời tìm được tri âm, “Đại tỉ, người thật là tinh mắt, một đồng lớn sắc sỡ loá mắt như vậy ở trên đầu, hai mắt của ta xác thật vô thân như chuông đồng.” Còn phải thường thường chú ý tư thế của đầu, không lại làm rơi đồng trang sức trên đầu này.

Nàng vừa nói như vậy, Long Kí Vân cũng hiểu được đúng là như thế. Nguyên bản đôi mắt linh động nhất của nàng, đã bị đồng phục trang đẹp đẽ này át mất, cũng chỉ thừa hoa lệ, linh khí mất hết.

Về sau hắn sẽ nhớ rõ không cho đồng vật phẩm tục tũn có hoa không quả này làm mất đi sự thanh tú của nàng.

Nhưng mà... Ánh mắt hắn dừng ở hai phần đồ ăn trong lòng nàng. Nàng hướng chủ quán muốn đồ ăn ướp muối này, có phải ăn ngon lắm không?

Không dấu vết nhìn nhạc phụ bên cạnh, lúc nhìn đến hai mắt hắn nở rộ khác thường, Long Kí Vân liền hạ quyết định.

Khi ra khỏi quán ăn nhỏ, lúc Tô Linh Linh chuẩn bị đem hai phần đồ ăn ướp muối giao cho phụ thân thì Tần vương điện hạ của Đại Nghiệp hoàng triều nhanh nhẹn mau chân đoạt đi mất một phần.

Hắn không phải ghen tị nhạc phụ, chính là rất muốn biết đồ ăn ướp muối hương vị như thế nào mà thôi. Long Kí Vân còn thật sự dùng lý do này thuyết phục chính mình.

Giữa trưa ánh mặt trời ấm áp chiếu vào trong hoa viên, đàn cá vàng bơi lội thoải mái trong hồ, một mặt bóng dáng màu đỏ chuyên tâm ngồi ở bờ ao thả câu.

Câu cá vàng được nuôi dưỡng trong ao nhỏ, chỉ sợ cũng chỉ có vị Vương phi mới của Tần vương phủ này nghĩ ra.

Kỳ thật, hai ngày nay Tô Linh Linh vẫn ngồi ở bên cạnh ao tự hỏi một việc, như thế nào mới có thể làm cho tất cả thị vệ ngoài sáng trong tối rình mò nàng bỏ chạy hết.

Dây câu giật giật, nàng hứng thú rãi rời nhìn thoáng qua, tiếp tục thất thần.

Rất muốn đi đến vườn rau ở Tương phủ.

Gả vào vương phủ làm Vương phi nhân nhĩ đã ba ngày, nàng đã muốn cảm thấy cả người dài ra, không thỏa mái chút nào, muốn tìm chuyện gì đó làm, phát tiết tinh lực quá dư thừa...

Tâm động không bằng hành động! Sau khi quyết định, nàng lập tức phấn chấn tinh thần, nhắc làn váy lên, tức khắc tiến vào trong vườn hoa.

Không có xẻng? Suy nghĩ một lúc nàng đưa tay hướng trên đầu sờ soạng, không chút do dự lấy xuống một phượng trâm ánh vàng rực rỡ, lại lấy xuống một trâm cài hình lá cây... đào đất.

Chờ Long Kí Vân thu được tin tức từ thư phòng đi tới, nhìn đến thê tử, bên người nàng giống như một chiếc bình gốm sứ màu trắng, bên trong là những con giun lúc nhúc, thoát nhìn có chút ghê tởm.

Ổng tay áo của nàng được xắn tới khuỷu tay, làn váy dài cũng được nhét lên bên hông, cả người dưới ánh mặt trời thoát nhìn hoạt bát mười phần, giống như cùng bùn đất thân cận là chuyện cực kỳ tự nhiên, liền ngay cả mồ hôi thấm ra do lao động cũng trong sáng trong suốt, vô cùng đáng yêu.

Đúng là không có hình tượng Vương phi. Long Kí Vân không tự giác lộ ra một chút mỉm cười, hắn một mực nghĩ xem nàng rốt cuộc muốn bảo trì cái loại trạng thái nửa chết nửa sống này bao lâu, bất quá mới hai ngày, nàng liền không nín được.

~[1]Già mà không kính: câu gốc là vi lão bất tôn là thành ngữ có ý nghĩa chỉ những hành động, việc làm không đúng với tuổi tác/địa vị khiến người khác không tôn trọng

Từ tay áo lấy khăn ra đi đến trước mặt nàng, ngồi xổm xuống, hắn cẩn thận giúp nàng chà lau mồ hôi trên mặt.

“Đang làm cái gì?”

Nàng không chớp mắt tiếp tục động tác trong tay. “Bắt con giun.”

“Con giun?”

“Mỗi câu.”

“Nàng thật sự muốn câu cá vàng?” Hắn nở nụ cười.

“Ta đi ra ao phía sau vườn câu cá ăn, phiền toái người tránh ra chút, ngăn trở ánh sáng.”

Tần vương phi thật khó chịu dùng khuỷu tay đẩy trượng phu của mình qua một bên, chính mình tiếp tục chuyên tâm bắt con giun.

Long Kí Vân không rõ chính mình vì sao yêu người kia như vậy, hắn không muốn trong mắt nàng không có hắn, cho nên lại đi qua, ngồi xổm bên cạnh nàng. “Nếu nàng muốn ăn cá, ta gọi người bắt.”

“Cảm giác không giống, ta thích chính mình động thủ.” Về mặt nàng kiên trì.

“Không biết hưởng thụ.”

“Ta không phải không biết hưởng thụ, trái lại, ta luôn luôn hưởng thụ cuộc sống.” Nàng lộ ra nụ cười hạnh phúc sáng lạn, mê muội ánh mắt nam nhân bên cạnh.

Long Ký Vân không khỏi cười theo. Ừ, nàng tựa hồ làm chuyện gì đều thích thú, không có việc gì có thể làm cho nàng rầu rĩ không vui, khó trách Tô tướng gia dung túng nàng như vậy, để nàng đi khắp nơi.

Tô Linh Linh đột nhiên nghĩ tới một việc, ngừng động tác trên tay, quay đầu xem người đã muốn ngồi ở dưới đất giữa vườn hoa, “Hôm nay có phải ngày về nhà thăm bố mẹ hay không?”

“Hình như vậy.” Hần không khẳng định nói, cười như không cười.

Nghe vậy, nàng lập tức ngừng đào, lưu loát đứng dậy, chạy đến bên cạnh ao rất nhanh rửa sạch hai tay, sửa lại quần áo, mặc lại áo ngoài.

Long Ký Vân ở đằng sau chậm rãi đứng dậy, phủi đi vết bụi trên áo, đùa giỡn gấp vào cánh quạt, đi theo hướng của thê tử.

Nhưng còn chưa đi vài bước, chỉ thấy thê tử hấp tấp chạy về, nhìn không chớp mắt, xem nhẹ cây cỏ trong vườn hoa của hắn, đi thẳng ra sau vườn hoa.

Hần nhịn không được đưa tay vuốt trán, một chút ánh sáng kỳ quái hiện lên trong mắt, khóe miệng vẫn cười, chuyển phương hướng tiếp tục đuổi theo.

Nhưng cũng chưa đi được mấy bước, bóng dáng quen thuộc lại xẹt qua bên người hắn, sau đó lại xẹt qua nữa.

Vì thế hắn dừng cước bộ, bình tĩnh tự hỏi một việc trọng đại, về mặt ngưng trọng lại.

Đây là ngày thứ ba sau ngày bọn họ thành thân, mà nàng liền vắng vẻ hắn hai ngày, hơn nữa làm cho hắn bất mãn là, buổi tối nàng cũng vắng vẻ hắn.

Bọn họ dù sao cũng đang tân hôn, nàng không thích thân thiết với hắn như vậy không phải hiện tượng gì tốt! Trong mắt hiện lên một chút ánh sáng rất sâu trầm, tiếp tục đi tìm Vương phi của mình.

Hồ cá sau vườn hoa vương phủ chiếm diện tích rất lớn, là một chiếc hồ nhân tạo được dẫn nước vào, ở dưới cây liễu màu xanh dao động bên hồ, Tấn vương phi ngồi trên nửa tảng đá, thật sự thả câu.

Long Ký Vân không nói được lời nào chỉ đi qua, ngồi xuống cạnh thê tử, đem ánh mắt phóng tới trên mặt hồ yên lặng trước mắt.

Chỉ chốc lát sau, Tô Linh Linh liền không còn nhẫn nại đứng lên, bắt đầu cởi áo.

“Nương tử?!” Hần lập tức bị động tác của thê tử dọa đến, “Nàng làm cái gì?”

“Xuống nước.”

Rất nhanh đem áo khoác dài ném tới một bên, mặc quần lót trung y, Tô Linh Linh lấy đà nhảy một cách thật xinh đẹp vào trong hồ.

Người trên bờ há hốc mồm, nhìn thê tử biến thành một mỹ nhân ngư lúc ẩn lúc hiện trong hồ.

“Bắt được rồi!” Không bao lâu, mỹ nhân ngư bơi tới bên bờ, hướng hắn đưa lên chiến lợi phẩm.

Nhìn thấy con cá tươi giãy dụa không ngừng trong tay nàng, hắn nở nụ cười, “Mau lên đây.”

Tuy nói Vương phi của hắn không phải tuyệt thế đại mỹ nữ, nhưng dáng người cũng khiến người có hứng thú, hơn nữa lúc này quần áo ướt đầm kề sát người, lại lộ ra thân thể xinh đẹp của nàng, làm cho hắn không thể không dùng tốc độ nhanh nhất phủ thêm quần áo lên người nàng. Thân thể này chỉ có mình hắn được thưởng thức, nam nhân khác cũng đừng nghĩ.

“Muốn ăn cá như vậy?” Hần cười tiếp nhận con cá trong tay nàng, hướng một bên phân phó “Lấy cái sọt cá đến.”

“Vâng, Vương gia.” Trong bụi cỏ, có thị vệ lên tiếng trả lời rồi rời đi.

“Trở về gặp cha, hấp cá cho ông ăn.” Nàng vừa lau nước trên mặt vừa cười.

Nghe vậy, nụ cười của Long Kí Vân lập tức cứng đờ, khóe miệng hơi hơi rút lại. Nghĩ đến thê tử hắt hủi tám người nâng vào phủ, Vương phi cảm y ngọc thực của hân, lại lúc nào cũng nhớ thương cha nàng, có thức ăn ngon gì cũng không nghĩ đến hân - tân hôn trưởng phu...

“Về phòng thay quần áo đi.”

“Ừ, ta rất nhanh sẽ xong, người ở trước cửa chờ ta là được.”

Nhìn theo bóng dáng vội vàng rời đi của thê tử, Long Kí Vân nắm chặt con cá trong tay, có ý nghĩ ngây thơ khác thường muốn thả cá lại vào trong hồ.

“Vương gia, sọt cá.”

Ngay lúc Tần vương điện hạ chuẩn bị đem ý nghĩ trong lòng chuyển thành hành động thì thị vệ vừa lúc lấy đến sọt cá, hân đành phải phần nộ đem ngư ném vào, về mặt ẩm ướt hướng ra cửa trước.

Tốc độ của Tô Linh Linh quả nhiên rất nhanh, hân ngồi trên xe ngựa không bao lâu, nàng liền đi ra.

Thay đổi một bộ quần áo màu hồng, mái tóc dài rối tung ẩm ướt, nàng nắm làn váy một đường từ trong phủ chạy đến, tinh thần rất phấn chấn, tựa như cô gái hồn nhiên tràn đầy tình lực.

Khoé mắt Long Kí Vân dần ra. Cô gái?

Vương phi của hân thật sự không hề có khí chất của phụ nhân đã kết hôn, hơn nữa nàng còn không vấn tóc.

Hân muốn đưa tay kéo nàng, nàng lại bỏ qua đi lên cái thang, tiếp tục bỏ qua cánh tay lộ ra của hân, chống một cái liền nhảy lên.

Thật! Tốt! Tần vương thu hồi tay nắm chặt thành quyền.

“Vương gia, cá của ta đâu?”

Nắm tay buộc chặt, Long Kí Vân mỉm cười cứng ngắc, “Ở chỗ này.”

Tô Linh Linh một phen lấy sọt cá qua, ôm vào trước ngực, cười tủm tỉm nhìn con cá giãy dụa bên trong, “Đã lâu chưa làm cá cho cha ăn.”

Long Kí Vân lần đầu tiên phát giác cười là chuyện miễn cưỡng người biết bao, cây quạt trong tay cơ hồ bị bẻ gãy.

Hân không thích, phi thường không thích thê tử nghĩ đến nhạc phụ gian xảo kia.

Một chút cũng không nhận thấy được cảm xúc biến hóa của người bên cạnh, Tô Linh Linh vui vẻ thuận miệng hỏi: “Vương gia thích ăn cá không?”

“Tạm tạm.” Hân không muốn giống người khác!

“Vậy vương gia đặc biệt thích ăn cái gì?”

Hân tiếp tục dối, hành động hồn nhiên bất giác này thật khác với mình lúc trước, nói. “Tựa hồ không có.”

“Người được nuôi thật tốt.”

Long Kí Vân nhất thời không nói gì nhìn nàng, có chút vô lực, giận cũng không được.

Quên đi, dáng vẻ sang sảng thiên chân, không kiểu cách chút nào của nàng mới làm cho hân cảm thấy hứng thú, từng chút một đem nàng đặt ở trong lòng.

“Vậy nàng thích ăn cái gì?” Tự động nhận thua, hân bắt đầu cùng nàng nói chuyện phiếm.

Tô Linh Linh quay đầu cho hân một cái tươi cười rạng rỡ. “Ta cũng không đặc biệt thích ăn cái gì, chỉ cần ăn ngon đều thích.”

Bị tươi cười của nàng làm ngứa ngáy, tay hân luôn vào ngực nàng, đầu gối lên trên hõm vai của nàng, “Như vậy xem ra, nàng cũng được nuôi tốt lắm.”

“Đúng vậy, cho nên nói Vương gia người được lời.” Tuy biết hấn là trượng phu của mình, nhưng nàng vẫn không có thói quen cùng người thân mật như vậy, theo bản năng muốn tránh đi sự ôm ấp của hấn.

“Đừng lộn xộn.” Hơi thở của Long Ký Vân có chút không xong, hai tay ôm nàng hơi hơi dùng sức. Từ sau khi động phòng, hấn liền mê luyến tư vị ôm nàng, nhưng nàng lại trốn tránh hấn, khiến cho hai ngày này tâm hỏa của hấn thật sự vượng (thịnh vượng), hiện tại nàng ở trong ngực vụn vụn giấy dựa như vậy, rất dễ dàng khiến cho hấn không khống chế được.

Tô Linh Linh lập tức an tĩnh lại, lòng mày nhịn không được rung động.

Hấn... Hấn sẽ không thật sự khống chế không được chứ?

Vừa nghĩ đến chuyện có thể phát sinh sau khi hấn không khống chế được, nàng không khỏi đỏ mặt, trong lòng cũng hiểu được, kỳ thật nàng cũng không chán ghét hấn đụng chạm, nhưng tỉnh tỉnh mê mê còn thấy không rõ, vậy chán ghét hay không có ý nghĩa gì.

5. Chương 5

Trên bàn cơm tướng phủ hôm nay tình hình chiến đấu thật kịch liệt, Vương gia, tướng gia không ai nhường ai, đối chọi gay gắt, Tể tướng mất phong độ, Vương gia mất hình ảnh.

Tô Linh Linh ngồi bên cạnh hai người xem xong bên trái lại xem bên phải, ánh mắt đi theo hướng di chuyển hai của đôi đũa, thỉnh thoảng bỏ đồ ăn vào miệng.

Một con cá hấp khiến gia đình phát ra thán phục, trò cười này hấn là đủ kích thích.

“Suy nghĩ cái gì?” Lơ đãng quay đầu, Long Ký Vân liền nhìn đến thê tử của mình mang vẻ mặt nghiền ngẫm, cười như không cười đắm chìm trong suy nghĩ của mình.

“Linh Linh, con không ăn cơm lại đang cười cái gì?” Lão tướng gia cũng chú ý tới sự không bình thường của con gái.

Nháy mắt mấy cái, một đôi con ngươi xinh đẹp như nước thu chớp động, vẻ mặt nàng kinh ngạc hỏi lại: “Các người sao lại không đoạt?”

Phụ tể (cha và con rể) hai người đồng thời đen mặt, thì ra vừa rồi là nàng đang xem diễn?

“Cha, người quả nhiên càng già càng dẻo dai, uy phong không kém trước đây, ngay cả Vương gia tuổi trẻ khí thịnh như vậy cũng tranh không được người, thấy rằng nướu người mạnh khỏe vậy, con cũng yên tâm.” Cuối cùng vẻ mặt nàng hiện lên sự vui sướng.

“Tất cả là nhờ khoai lang con đưa cho ta làm lương thực ăn nhiều năm.” Tô Thừa Viễn cũng cười đến sung sướng, “Nếu không, một cái răng của cha cũng không còn dùng được.”

“Ha!” Long Ký Vân nhịn không được cười thành tiếng, hình thức Tô cha con ở chung nhìn thế nào cũng thấy thú vị. “Khụ...”

Vừa không cẩn thận đã bị sặc nước miếng của chính mình.

“Vương gia người không sao chứ?”

Hấn vội vàng xua tay, giấy dựa trả lời, “Khụ... Không... Không... Đừng lo...”

“Uống miếng nước cho xuôi khí.” Tô Linh Linh coi như sẵn sàng đưa chén nước cho hấn.

Long Ký Vân vội vàng tiếp nhận uống xong, hai chén nước vào cổ, cuối cùng thuận khí, không khỏi cảm kích nhìn qua thê tử.

Tô Linh Linh cũng hướng hấn mỉm cười, sau đó nói: “Vui sướng khi người gặp họa là phải trả giá lớn.”

Đầu tiên là sững sốt, Long Kí Vân lập tức muốn cười .

Thê tử mới cười của hắn làm người khác thật ngạc nhiên, hắn không dưới một lần nghĩ đến thê tử tương lai sẽ là người như thế nào, nhưng cá tính như Tô Linh Linh, làm cho hắn thật bất ngờ.

Nhưng mà... Ánh mắt hắn khê biến, độ cong ở khóe môi cũng càng rộng hơn, lần này phụ hoàng không có lòng dạ nào xen vào lại làm cho hắn trở thành người được lợi lớn nhất, có vợ như thế, cuộc sống tương lai nhất định muôn màu muôn vẻ.

“Nương tử giáo huấn phải.” Hắn nói như thế.

Được hắn tán thành như vậy, cánh môi Tô Linh Linh khê nhếch, trên mặt hiện lên một chút kinh ngạc, cuối cùng nàng chỉ có thể ngượng ngùng trả lời, “Người biết thì tốt.”

Xem vẻ mặt ngoài dự đoán của nàng, trong lòng Long Kí Vân cười thầm, trên mặt lại càng thêm thành khẩn, “Phàm là nương tử giáo huấn, bổn vương luôn nhớ kỹ trong lòng.”

Bị phản ứng của hắn làm cho hồ đồ, Tô Linh Linh tràn đầy hồ nghi nhìn hắn.

“Nương tử có cái gì nghi hoặc sao?”

“... Không có.” Nàng trực tiếp phủ nhận, chỉ cảm thấy người này hơn phân nửa là có tâm xem nàng chê cười.

Tô lão tướng gia cơ hội nhân lúc con gái cùng con rể tranh cãi, đem dưa chua cùng thịt trộn trước mặt mình ăn đến dễ sợ.

“Cha, con mới ăn một miếng...” Tô Linh Linh nhanh mắt phát hiện nhưng đã quá muộn, chỉ cướp được một miếng thịt cuối cùng, không khỏi bất mãn trừng mắt nhìn phụ thân một cái.

Đáng tiếc, vừa gấp lên miếng thịt, không ngờ bị người chặn đường lấy đi.

“Long –”

“Làm sao vậy, nương tử?” Có người vẻ mặt mỉm cười, không ngại học hỏi kẻ dưới.

“Người cướp của ta.”

Nhìn miếng thịt trên đĩa mình, Long Kí Vân thành khẩn ham học: “Này tính là cướp đoạt sao?”

“Tự ý lấy đi đồ vật mà không được chủ nhân đồng ý thì gọi là cướp –” Nói còn không có nói xong, ánh mắt Tô Linh Linh lại biến, “Cha, canh ngân nhĩ kia người không thể uống hết, con cũng muốn uống...”

Nhìn thấy hai người cha con vì đồ ăn mà suýt nữa gây lộn, Long Kí Vân hết chỗ nói rồi.

Chờ hắn lấy lại tinh thần thì trời đã tối, mới phát hiện Tô cha con chừa lại cho hắn một bàn ăn toàn là cơm thừa rượu cạn, khi họ nhận được ánh mắt chất vấn của mình thì bọn họ ăn ý mười phần liếc nhau, liền bằng tốc độ nhanh nhất cùng nhau chạy thoát.

Một con rể hoàng gia như hắn tới nhà, lại bị đãi ngộ như thế, thật sự là tổn thương danh dự hoàng gia.

Nhìn bàn ăn, nhìn lại cửa phòng – không đứng, hắn bật dậy.

Hắn sớm nên nghĩ đến Tô tướng gia yêu con gần như sủng nịch sẽ đứng về phía con gái mình vô điều kiện, mà hắn cũng quá hiểu tâm tư không vui của thê tử khi bị vương phủ trối buộc.

Nghĩ lại liền không thể chấp nhận, hắn vội vàng đuổi theo.

“Tô thừa tướng –” Cửa thư phòng bị người dùng lực thật mạnh đẩy ra, tiếp theo Long Kí Vân xuất hiện ở trước mặt Tô Thừa Viễn. Khẩu khí nhẹ mà tùy ý, “Có nhìn thấy Linh nhi không?”

“Không có.” Tô Thừa Viễn đang cầm sách thơ làm bộ dáng thật vô tội chớp mắt khó hiểu, miệng nói như không có việc gì như vậy so với lực mạnh phá cửa phòng của hắn, đối lập rõ ràng như vậy, chẳng nhẽ Tấn vương điện hạ không biết là chính mình có chút giấu đầu hở đuôi sao?

“Các người không phải cùng nhau rời đi nhà ăn sao?” Thanh âm lạnh nhạt cất cao hơn một chút.

Biểu tình của Tô lão tướng gia càng vô tội, “Nhưng, ở chỗ rẽ hành lang gấp khúc nàng với ta liền mỗi người đi một ngã.”

“Mỗi người đi một ngã?” Bị những chữ này làm giật mình, thanh âm hẳn nhất thời lạnh lùng.

“Đừng hiểu lầm, trăm ngàn đừng hiểu lầm.” Tô lão tướng gia vội vàng giải thích, “Ta về thư phòng, Linh Linh đi ra hậu viên, như vậy cũng coi như mỗi người đi một ngã, nàng tuyệt đối không có bỏ trốn sau lưng chồng.

Cái gọi càng tô càng đen, chính là như thế này.

Long Kí Vân cười như không cười nhìn nhạc phụ liếc mắt một cái, xoay người ra thư phòng, thật sự là lão đối trá, rõ ràng là muốn xem diễn, biết rõ hẳn lo lắng cái gì còn cố ý làm đường, trình diễn thật sự là vụng về.

Bất quá – hậu viên bình thường sẽ có cửa sau, cánh cửa đó bình thường lại dùng để trốn tránh người khác... Lòng mày Long Kí Vân lại nhú lại, cước bộ càng thêm nhanh hơn.

Mãi đến thấy được bóng hình xinh đẹp dưới tàng cây sau hậu viên kia, hẳn mới thở dài một hơi, buông tảng đá lớn trong lòng.

Nàng một thân màu hồng trong biển cây xanh dào dạt, trông rất đẹp, trong vườn có mùi hoa hè thoang thoảng, nhìn nàng ngồi trên mặt đất dưới tàng cây, ăn thứ gì đó đang bốc mùi thơm trong tay, hẳn không khỏi nhú mày.

“Nương tử.”

“Vương gia.

“Đang ăn cái gì?”

Nàng cười chìa chìa trên đầu, “Hoa hoè.”

Hắn nhú mày rất cao, “Có thể ăn sao?”

“Có nước giải khát, năm hạn hán đây chính là lương thực lót dạ của dân chúng.”

“Nàng cứ ăn như vậy?” Hắn nhìn một đồng hoa trên váy nàng, hơi hơi nhú mày.

“Không thể sao?”

“Vì sao không rửa một chút?”

“Ta nào được chiều chuộng như vậy, trước kia lúc ở trong núi, nhìn đến trái cây mới mẻ đều là trực tiếp hái ăn, nhiều lắm thì sát vào ống tay áo một chút mà thôi.”

Thiếu chút nữa hẳn đã quên hoàn cảnh trưởng thành thuở nhỏ của nàng không giống các tiểu thư khuê các khác.

“Ngươi làm cái gì?” Nhìn hẳn lấy hoa hoè trên váy của mình, Tô Linh Linh nhin không được hỏi.

Hắn dĩ nhiên nói: “Ăn.”

“Đợi chút, ta giúp ngươi rửa một chút lại ăn.”

“Nàng không phải cũng không rửa liền ăn sao?” Hắn nhú mày.

“Không giống nhau, dạ dày của ta rắn chắc, Vương gia ngươi lại không quen.”

Sắc mặt Long Kí Vân khê biến, hẳn không thích nàng đem hẳn bài trừ bên ngoài, tuy rằng nàng nói là sự thật, nhưng hẳn không thoải mái.

“Bổn vương cũng không phải được chiều chuộng như vậy.” Hắn phun ra những lời này, trực tiếp bỏ hoa hoè vào miệng, dùng sức mà ăn. “Sao lại tự gây khó dễ cho dạ dày của mình.” Nàng nhỏ giọng lầm bầm.

“Nàng nói cái gì?” Hắn trừng nàng, dường như tưởng rằng hẳn không nghe được.

“Không có gì, ta nói hoa hoè này rất thơm.” Nàng nhanh chóng cười lấy lòng hắn.
Vén lên cằm bào, hắn ôm thê từ ngời lên chiếu.

6. Chương 6

Tô Linh Linh theo bản năng muốn tránh ra, lại bị hắn ôm vào trong lòng.

“Trốn cái gì?” Rõ như ban ngày, hắn còn có thể ăn nàng được sao? “Vi phu cũng không phải mãnh thú hay hồng thủy (nước lũ), nàng ngồi bên cạnh bốn vương cũng không được sao?”

Nàng chỉ có thể cười gượng, “Làm sao có thể.”

“Vậy thành thành thật thật mà ngồi.”

“Ừ ...” Nàng sẽ thành thật, nhưng là tay hắn có thể cũng thành thật một chút hay không?

Thật nhẫn nại nhìn bàn tay không thuộc về mình ở trên người mình chạy loạn, đang do dự có cản trở mặt ngay hay không, thì bàn tay to kia trượt lên ngực của nàng, cứ một chút một chút vuốt ve khiêu dụ, nàng rốt cục nhẫn nại không nổi nữa.

Nàng mạnh bắt lấy cổ tay hắn, vẻ mặt đỏ bừng quay đầu trừng hắn, “Vương gia!”

“Làm sao vậy?” Người khởi xướng còn mang vẻ mặt vô tội hỏi.

Vừa thấy hắn thản nhiên vô tội như vậy, nàng ngược lại có chút ngượng ngùng, thanh âm cũng tự nhiên mà thấp xuống, quả thật có thể dùng tiếng muỗi kêu để hình dung, “Người niết(văn, về, nắm) đau ta.”

“Phải không?” Hắn dựa sát vào bên tai nàng, cố tình ngậm nhẹ vành tai nàng nỉ non, “Nhưng, ta mỗi đêm đều muốn nàng muốn đến đau người... ”

Tô Linh Linh không hiểu sao lạnh dọc sống lưng, thân mình cũng lâm vào cứng ngắc.

Thân mình bỗng dưng bị hắn dùng lực ôm sát, làm cho nàng thiếu chút nữa hô hấp không được, nhưng nàng cũng không dám giãy dụa, bởi vì trực giác nói cho nàng, lúc này giãy dụa tai hại vô ích.

Long Kí Vân tựa đầu chôn ở gáy của nàng, cố gắng bình phục dần dần hơi thở không khống chế được, hắn nghĩ đến, từ sau khi thành thật hắn thật sự chiều cố nàng rất tốt, nếu không hai ngày này tiểu thê tử của hắn không có khả năng dư thừa tinh lực chạy chung quanh như vậy.

Nhưng vì sao hắn phải một mình nhẫn nại đây? Nhìn biểu tình của nàng tựa hồ cũng không có nửa điểm động tình với hắn, trong lòng Long Kí Vân thật bất mãn, liền vùi đầu ở gáy của thê tử hung hăng cắn hôn, đến khi để lại mấy đoá hôn ngân xinh đẹp, mới cảm thấy mỹ mãn dừng lại.

Tâm vẫn treo cao của Tô Linh Linh vừa mới vừa buông, liền nhìn đến hắn kéo thẳng hai chân đang mở ra của nàng, không khỏi cả kinh, ngay sau đó lại nhìn đến hắn đem hai chân của nàng làm gối đầu nằm xuống.

“Vương gia –”

“Có việc?”

“... Mặt đất lạnh.” Kỳ thật nàng muốn hắn buông tha hai chân đáng thương của nàng, nhưng cuối cùng nói ra miệng, lại hoàn toàn là ba chữ ngược lại.

“Yên tâm, thân mình bốn vương thật sự tráng kiện.” Hắn cười đưa tay nhéo nhéo cằm của nàng, vừa lòng nhìn đến biểu tình e lệ lại không thể phát tác của nàng, sung sướng nhắm mắt dưỡng thần.

Thê tử của mình nhìn được lại không ăn được, đùa giỡn một chút cho đỡ thèm hắn là sẽ không đưa tới sự oán trách mới đúng, cho nên Long Kí Vân thật sự yên tâm thoải mái.

Nhìn nam nhân gồi lên đùi mình mà chớp mắt, Tô Linh Linh lại đem ánh mắt nhìn phía cây xanh thấp thoáng sau tường viện kia, bên ngoài là cuộc sống tự do nàng hướng tới, gần trong gang tấc, lại xa tận chân trời.

Nàng không nên nhất thời quyến luyến mùi hoa hoè thơm ngát mà dừng bước, chỉ cần đi thêm vài bước, ở sau mấy cây hoè chính là cửa sau của tướng phủ, đi ra ngoài liền có thể tìm nơi nương tựa tự do ôm ấp, mà không phải như bây giờ chỉ có thể nhìn trời than thở, ảo não thêm hồi hận.

Cha nói đúng, ở bên cạnh người như Tấn vương, có cơ hội dừng nên lãng phí, mà nàng tựa hồ lãng phí một cơ hội khó được.

Ở vương phủ hẳn phải người canh thật sự chặt, đến tướng phủ vốn là cơ hội thoát thân dễ dàng nhất của nàng, nhưng, cơ hội này tựa hồ chấp cánh bay đi.

Nhưng hẳn thật sự là rất kỳ quái, nào có người đối với thê tử của mình cấp bách nhìn chòng chọc vậy, chẳng lẽ ở trên mặt nàng có viết to bốn chữ “Ta muốn chạy trốn” sao?

Hơn nữa, cho dù biết nàng muốn chạy trốn, hẳn cũng có thể lấy lòng dạ rộng lớn của một Vương gia để cười trừ, thỏa mãn tâm nguyện nho nhỏ này của nàng chứ? Lần tứ hôn này nguyên bản cũng rất khinh tể, nàng làm người vợ bỏ trốn, hẳn làm người chồng tức giận, sau đó lại cưới nương tử mới qua cửa, thật là kết cục mỹ mãn..... Tuy rằng khi nàng nghĩ đến hẳn cưới nương tử, ngực có điểm buồn, nhưng đây không phải vấn đề lớn gì.

Cho nên nàng không nghĩ ra, không nghĩ ra nam nhân một thân mang đủ tài mạo quyền thế này, vì sao đối với chuyện nàng muốn làm người vợ bỏ trốn lại để ý như vậy?

Ánh mặt trời xuyên thấu qua những kẽ lá cây, dừng ở trên người hai người, thiếu phụ vẻ mặt hoang mang cùng nam nhân mặt mang ý cười như đang nằm mộng đẹp, tổ hợp thành một hình ảnh có chút quái dị, lại thập phần hài hòa mỹ mãn.

Một màn này xem ở trong mắt Tô lão tướng gia vừa lặng lẽ đi vào, nếp nhăn ở khóe mắt khi cười không tự giác sâu sắc hơn, sau này, có lẽ, Tấn vương có thể đuổi theo được cước bộ quá mức vội vàng của con gái.

Con gái bảo bối này của ông vì phương thức nuôi dạy hoàn toàn phóng khoáng của ông mà tính tình không giống nữ tử bình thường, ông vẫn luôn lo lắng cho hạnh phúc của con gái, có lẽ hiện tại ông có thể yên tâm.

Nhưng mà – trong mắt Tô lão tướng gia hiện lên vài tia vui sướng hự hự thực thực khi người gặp họa, Tấn vương không phải nam nhân thể tục bình thường, nhưng muốn bắt giữ được con gái không an phận này của ông, chỉ sợ cũng phải trả giá không ít tâm lực.

Gió nhẹ phất qua mặt hồ, tạo thành gợn sóng nhẹ nhẹ, liễu xanh ven hồ lay động trong gió.

Gió chàng vạng cũng có chút mát mẻ, nhiệt độ mặt trời cũng ôn hòa rất nhiều, dừng ở trên người thật thoải mái.

Tấn vương phi đang cầm cần thả câu, Tấn vương ngồi ở trên giường nhỏ không xa phía sau nàng đọc sách.

Ánh mặt tuy rằng nhìn chằm chằm cần câu, nhưng tâm của Tô Linh Linh đã sớm bay lên chín tầng mây.

Nàng thật sự rất nhàm chán, cũng rất buồn bực.

Mỗi khi nhận được ánh mắt ghen tị lẫn hâm mộ của thị nữ trong phủ, nàng rất muốn ngửa mặt lên trời thét dài.

Có cái gì đáng hâm mộ? Nam nhân thanh nhàn mà biến thái phía sau, rõ ràng xem nàng như phạm nhân chặt chẽ giám sát, từ sau khi thăm nhà bố mẹ về phủ đến bây giờ, nàng cơ hồ không rời đi tầm mắt của hắn.

Nguyên nhân chính là nàng đã định trốn đi từ cửa sau, nhưng không thành công, còn nhỏ nhen giám sát nàng làm gì chứ?

“Nương tử, cá mắc câu.”

Tiếng nói bất thành linh phát ra bên tai, làm cho nàng cả kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Người người... ” Hù chết nàng .

“Ai nha, đều do bốn vương không tốt, đã doạ nường tử.”

Người rõ ràng chính là cố ý, nàng dùng ánh mắt khiển trách hắn.

Hắn lại mang vẻ mặt không cho là đúng, còn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Cầu cá giúp tâm tình thoải mái mà thôi, nường tử không cần nhập tâm như thế.”

Ai cần người lo. Tiếp tục dùng ánh mắt khiển trách hắn.

“Nếu cầu cá thấy phiền, liền làm việc khác, không cần làm khó dễ chính mình.” Hắn một bộ sẵn sàng ôn nhu.

“Ta không phiền.” Nàng chính là nhìn hắn phiền mà thôi.

“Nhưng ta xem nường tử rõ ràng là biểu tình nàng thật phiền.”

Người này tuyệt, đối, là, cố, ý! Tô Linh Linh hung hăng trừng lại.

Long Kí Vân nhin cười, “Muốn uống ly trà hạ hỏa hay không?” Xem mắt tiểu thê tử của hắn sắp phun ra lửa, hạ nhiệt độ là tất yếu.

“Ta không khát.” Nàng cứng rắn cự tuyệt.

“Cầu cá không được cũng không cần tự mình cầu kính, uống trước ly trà tĩnh tâm, đợi lát nữa lại cầu.” Hắn ngoảnh mặt làm ngơ, vừa nói vừa lôi kéo nàng đi đến nhuyển tháp của mình.

Không tình nguyện bị người ấn ngồi trên nhuyển tháp, trong tay cũng bị nhét vào một ly trà, người hầu hạ chung quanh rất nhiều, Tô Linh Linh chỉ có thể làm bộ vui vẻ nhận, nâng chén uống trà.

Nàng không quen cuộc sống mà vô luận đi đến đâu cũng có vô số ánh mắt nhìn, cảm giác ngay cả hô hấp cũng không dễ dàng, nàng rất hoài niệm những ngày tháng tự do tự tại vô câu vô thúc trước kia.

Nhưng – may mắn lại, hiện nay nàng làm sao có thể thoát khỏi khổ cực như vậy, một lần nữa hồi phục cuộc sống thích ý trước kia?

“Đang suy nghĩ chuyện gì?” Giọng nam tao nhã đáng giận lại vang lên.

Nàng cam chịu.

“Nghĩ cái gì đến mức xuất thần như vậy?”

Nghĩ xem làm sao thoát đi người, lời này đương nhiên không thể nói ra, nàng cười cười, che dấu, đem ánh mắt chuyển đến trên mặt hồ, “Thời tiết càng ngày càng nóng.”

“Sợ nóng sao?”

“Bình thường, chỉ là chán ghét cả người đều là mồ hôi dính nhầy –” Nói chưa xong, nàng đột nhiên nghĩ đến hai người mỗi lần xong chuyện phòng the đều là mồ hôi đan vào, một cổ khô nóng không hề báo động trước thối quết đến, làm cho cả người nàng nhứt thời như thiêu cháy.

Thấy mặt nàng đột nhiên đầy mây đỏ, ánh mắt lóe ra, tâm niệm của Long Kí Vân vừa chuyển, có chút ý xấu cười đi qua, “Suy nghĩ cái gì? Đến nỗi cả người đều nóng.”

“Không... Ta nào có...”

Thê tử của hắn ở bên ngoài thì sang sảng, nhưng mỗi khi chạm đến việc khuê phòng thì mặt sẽ ửng hồng, ngượng ngùng vô cùng, làm cho hắn nhin không được đùa nàng lần nữa.

“Chẳng lẽ thời tiết quá nóng bị cảm nắng? Xem mặt nàng đỏ như tô son.” Vẻ mặt hắn thân thiết, sờ sờ mặt của nàng, giả quan tâm, đi ăn đậu hũ mới là thật.

“Không...” Hắn muốn sờ đi nơi nào? Làm gì càng sờ càng đi xuống?

“Người tới, lấy khăn lại đây.”

Lập tức có người đưa đến khăn ướt đã được nhúng qua nước đá.

“Trước lau một chút, bị cảm nắng sẽ không tốt lắm.” Phía trên Long Kí Vân là ánh mặt trời đã về chiều ở phía tây, trợn mắt nói dối, cầm khăn lông ướt muốn tiến vào dưới vạt áo thê tử.

Tô Linh Linh nghiêng rằng nghiêng lợi tròng mắt hấn, dùng sức chụp tay hấn ra, chính mình lấy khăn ướt thấm ước đá lau mặt, để hóa giải độ ẩm trên mặt.

Một gã thị vệ vội vàng đi tới, đưa lên một cái thiệp mời, “Vương gia.”

“Ai?”

“Lại bộ Trình đại nhân thỉnh Vương gia qua phủ ngắm trăng.”

Ánh mắt Tô Linh Linh lập tức sáng ngời, “Vương gia đi sao?”

Hấn quay đầu nhìn nàng, vuốt ve cằm mình, cười như không cười hỏi: “Vì sao ta cảm thấy nương tử tựa hồ thật hy vọng ta đi?” Cho dù hấn không ở trong phủ, nàng nghĩ chính mình còn có cơ hội chạy trốn sao?

“Sao, làm sao có thể đây? Vương gia nghĩ nhiều.” Nàng hỗn loạn thường thức phong cảnh quanh mình tránh đi ánh mắt thăm dò của hấn.

“Nga –” Hấn kéo âm cuối dài ra, chuyện đột nhiên vừa chuyển, “Đêm đó cùng đi đi.”

“A?” Cùng đi? Nàng mới không cần. “Ta không nên đi.”

“Vì sao?”

“Ta... Có chút không thoải mái.”

“Sao lại không thoải mái?”

“Đầu có chút đau, dường như bị cảm nắng.” Không phải mới vừa ác ý nói nàng bị cảm nắng sao? Tốt, nàng hiện tại lấy lý do đó dừng.

“Như vậy ...” Long Kí Vân cong cong khóe miệng, nghiêng mặt hướng về phía thị vệ đang chờ hấn cười, “Nói cho người đưa thiệp mời, Vương phi thân thể không khỏe, bốn vương không có tâm tình ra ngoài, ngày khác lại quấy rầy Trình đại nhân.”

Thấy thê tử cứng họng, bộ dáng á khẩu không trả lời được, Long Kí Vân tâm tình thật tốt cười ha ha.

“Các người đang làm cái gì?”

“Tham kiến Vương phi.”

“Rốt cuộc đang làm cái gì?” Cầm trong tay một quả táo đã cắn mấy miếng, Tô Linh Linh vẽ mặt tò mò nhìn xung quanh trong phòng ngủ.

“Đổi giường.”

“Đổi giường? Vì sao?” Giường bọn họ ngủ thật rắn chắc, không có việc gì đi đổi làm gì?

Nhóm tỷ nữ một khắc cũng không nhàn rỗi, “Bẩm Vương phi, chúng nô tỷ không biết vì sao, chỉ biết là Vương gia phân phó như vậy.”

“Vô duyên vô cớ đổi giường làm gì, người đó đâu?” Vừa nói như vậy nàng liền nghĩ tới, hôm nay dường như sau khi rời giường sau thì không nhìn thấy người nọ.

“Vương gia ra ngoài.”

Ra ngoài?

Nhìn đến Vương phi lộ ra biểu tình kinh ngạc, vài thị nữ liếc nhau, vụng trộm lộ ra nụ cười ái muội, từ sau khi thành thân, đây là lần đầu tiên Vương gia hành động một mình, không chỉ Vương phi cảm thấy kỳ quái, ngay cả bọn họ cũng thấy rất kỳ quái.

“Hấn có nói khi nào thì trở về không?” Cơ hội khó được, lần này nàng không muốn lại buông tha cho.

“Vương gia chưa nói.”

Đáp án tới tay, tâm tư Tô Linh Linh bắt đầu chuyển động.

“Các người tiếp tục công việc, ta đi nơi khác nghỉ ngơi một chút.”

“Vâng, Vương phi đi thông thả.”

Ly khai phòng ngủ, Tô Linh Linh lững thững đi trong vương phủ, vừa đi vừa suy nghĩ phương pháp thoát thân.

Long Kí Vân tuy rằng không ở, nhưng thị vệ trong vương phủ, thị vệ “Bảo hộ” nàng cũng không có biến mất, muốn thoát thân dưới sự quản lý của đám thị vệ này, cũng không phải chuyện dễ dàng.

Nhưng Vương gia không ở, trong vương phủ này nàng là Vương phi chẳng phải lớn nhất sao? Nghĩ đến điểm này, miệng nàng không tự giác giương lên, nhẹ nhàng mở miệng, “Người tới, chuẩn bị kiệu, ta muốn ra ngoài.”

“Cho tiểu vương hầu một tiếng, nương tử muốn đi đâu đấy?” Một thanh âm dễ nghe truyền tới từ chỗ rẽ gấp khúc trong hành lang, sau đó là một đạo bóng dáng phiêu dật tiêu sái xuất hiện theo.

Không thể nào... Trong lòng Tô Linh Linh kêu thầm thiết một tiếng.

“Nương tử, ta còn đang đợi đáp án của nàng đấy.” Long Kí Vân vừa gấp lại cánh quạt, vừa thông thả khoan thai chuyển qua chỗ rẽ hành lang, đi về phía nàng.

Không cam lòng quay đầu, nàng nhú mày mím môi nhìn nam nhân luôn ngăn nắp mỹ lệ, một bộ tài tử phong lưu, trượng phu mới cưới gần một tháng của nàng.

“Nha, tiểu vương hầu khi nào đắc tội nương tử đại nhân, sao vừa thấy tiểu vương liền bày ra mặt khổ qua vậy?”

Mặt của người mới giống khổ qua đấy. Tô Linh Linh oán hận nghĩ, ngoài miệng cũng trả lời lại, “Ta coi Vương gia cũng là mang vẻ mặt xuân phong đắc ý (ý chỉ vui vẻ, cao hứng), không biết chuyện gì làm cho Vương gia cao hứng như thế?”

“Nương tử đoán xem.”

“Ta cũng không phải con giun trong bụng người, làm sao có thể đoán được.”

“Nương tử đang tức giận?”

“Không, có!”

“Được rồi, cứ coi như nương tử không tức giận.” Hắn dừng lại, mày kiếm giương nhẹ, vân đạm phong khinh tiếp tục nói: “Nương tử còn chưa trả lời vấn đề vừa rồi của tiểu vương, muốn đi đâu?”

A – không có người nói cho hắn truy tìm căn nguyên quá mức thì kết cục cũng không tốt sao? “Không có gì, chính là nhìn thấy Vương gia không ở, cho nên mới đi ra ngoài giải sầu.”

“Nhớ ta sao?” Có người cười làm nếp nhăn trên mặt càng sâu sắc.

Trên mặt Tô Linh Linh nhất thời nóng lên, người này thật đúng là miệng không ngăn cản, một chút cũng không cố kỵ có hạ nhân ở đây.

“Không phải.”

“Nương tử không cần ngượng ngùng, nếu không tại sao ta không có ở đây, nàng liền buồn muốn ra ngoài?”

Đó là bởi vì người bình thường như cái bóng nhìn chăm chăm, thật vất vả người không ở đây, ta đương nhiên muốn nắm chắc thời gian trốn chạy, nếu không thật muốn ở trong vương phủ như cái lồng chim này sống cả đời sao?

“Vốn là muốn trở về phòng nằm nghỉ, kết quả bên trong đang đổi giường, cho nên ta nghĩ ra ngoài đi một chút, thuận tiện ăn chút trà bánh.”

Hắn nhướng mày lên, “Trong phủ không có trà bánh sao?” Lý do này cũng không đẹp cho lắm.

“Vương phủ đương nhiên có trà bánh, chẳng qua ta muốn ăn trà bánh không có ở vương phủ thôi.”

“Nga?” Long Kí Vân có hứng thú, “Ta đây nhưng thật ra muốn biết, chỗ nào có trà bánh khiến nương tử cảm thấy hứng thú, mà Tần vương phủ của ta lại không có?”

“Biết làm cái gì?”

“Dem đầu bếp đến vương phủ lưu lại tâm của nương tử.” Hấn trả lời thật tự nhiên, lại cố ý nhấn mạnh ở mấy chữ “lưu lại tâm của nương tử”.

Tô Linh Linh chật vật lảng tránh ánh mắt hấn, tâm lại vì những lời kia mà không hiểu kinh hoàng không ngừng.

Hấn là có ý tứ gì... Rũ mắt xuống, Long Kí Vân hơi hơi gợi môi lên, xem ra, nàng cũng không phải không có cảm giác.

“Chúng ta đi thôi.”

“... ” Đi chỗ nào?

Nhìn ra mờ mịt của nàng, hấn cười dùng phiến quạt gõ cái trán của nàng một chút, “Đi ăn trà bánh nàng muốn ăn.”

7. Chương 7

Ba chữ lớn Lạc Phượng Các mạ vàng dưới ánh nắng mặt trời như rồng bay phượng múa, phát ra ánh sáng hoa mắt.

Long Kí Vân đã thu hồi kinh ngạc lúc ban đầu, vẻ mặt nghiền ngẫm nhìn Vương phi của mình, không nói hay hỏi gì.

Chưa ăn qua thịt heo, cũng đã gặp heo đi đường. Cho dù hấn không giao thiệp với nơi trăng hoa liễu hạng cũng biết nơi này chính là thanh lâu nổi tiếng nhất kinh thành.

“Biểu tình của Vương gia xem ra thật hoài nghi.”

“Đúng vậy.” Hấn không phủ nhận.

“Vậy cứ theo sự thật mà nói đi.” Tô Linh Linh đứng trước thanh lâu hướng hấn cười xán lạn một cái, sau đó không nhìn vài nữ tử ăn mặc xinh đẹp đứng ở cửa, nhấc chân đi vào.

“Cô nương, nơi này của chúng ta không tiếp đãi khách nữ.”

“Khụ.” Long Kí Vân tiến lên từng bước che ở phía trước thê tử, “Ta hấn là có thể đi vào!”

“Công tử thỉnh ngài vào trong.” Vừa thấy đến khuôn mặt của Long Kí Vân, ánh mắt hoa nương đều hận không thể dính vào trên người hấn.

“Nếu ta không đi vào thì hấn sẽ không đi vào, hiện tại các ngươi còn kiên trì không tiếp đãi khách nữ sao?” Tô Linh Linh nhô nửa cái đầu ra từ sau bả vai trượng phu, vẻ mặt cười xấu xa.

Vì mỹ nam tử, cái gì cũng không thành vấn đề. “Hai vị thỉnh vào trong.”

“Yêu, như thế nào ngay cả cô nương đều đến thanh lâu đây, người làm sao vậy Xuân nương?!”

“Hạ đại nương, đã lâu không thấy.”

“Người...” Tú bà đang đi từ trên lầu xuống nghe được thanh âm kinh ngạc một chút, chờ thấy rõ ràng thì thiếu chút trượt chân, may mắn đúng lúc bắt lấy lan can, nếu không nhất định từ trên cầu thang lăn xuống, “Người...”

“Ta lại đây dùng điểm tâm.” Nàng cười chào hỏi.

“Lão nương mở thanh lâu lâu như vậy, chưa gặp qua ai giống người vì dùng điểm tâm mà vào thanh lâu!”
Hạ đại nương rất là oán giận trừng mắt nhìn nàng một cái, “Hơn nữa, còn là nữ.”

“Ta luôn là nữ.” Tô Linh Linh cảm thấy thật oan, chỉ là trước kia nàng vẫn mặc nam trang thôi.

Long Ký Vân đem mặt che ở sau cây quạt, trong mắt chứa ý cười. Nguyên lai thê tử của hắn dĩ nhiên là khách quen nơi này, giống như từ lần đầu thấy nàng, nàng luôn luôn làm cho hắn ngạc nhiên, hắn rất muốn biết về sau nàng còn có ngạc nhiên như thế nào chờ hắn.

“Lần này cứ nhiên còn dẫn người đến.” Thật xem nàng là bán điểm tâm sao?

“Bởi vì hắn không tin trà bánh nơi này ăn ngon.”

Hắn đương nhiên không tin, dùng trà bánh là cái cớ nàng dùng để ứng phó hắn, hiện tại hắn phải xem tiếp, xem thê tử mới cưới của hắn còn có thể ép ra trò gì.

“Cho nên người liền dẫn người đến ăn thử?”

“Thuận đường giúp đại nương ngài kiếm khách đến không tốt sao?”

“Nếu không phải đến dùng trà bánh đương nhiên cũng rất tốt.” Hạ đại nương rốt cục nhìn đến bên cạnh cái tên khiến mình phiền muộn lại không thể làm gì còn có một vị nam nhân ngọc thụ lâm phong, ánh mắt nhất thời mở to, tựa như đã nhìn đến những thói bạc phóng tới trước mặt mình.

“Vị đại gia này, người lần đầu đến phải không, thật sự lạ mắt, bất quá đừng lo, một hồi lạ, hai hồi quen, ba hồi thì trở thành người trong nhà, ngài thích cái dạng gì, nơi này của chúng ta có đủ loại mỹ nữ muốn cái gì đều có.”

Tô Linh Linh nhìn Hạ đại nương, trên mặt đã già một nửa mà tô son trát phấn đến mức có thể bôi cả bức tường, nhắm thẳng trên người Long Ký Vân mà dựa vào, người sau không dấu vết phe phẩy quạt ngăn cách khoảng cách giữa hai người, trên mặt vẫn là biểu tình bình thản ung dung, không khỏi âm thầm cười trộm, đừng tưởng rằng nàng không thấy ngón trỏ tay trái của hắn không ngừng gõ trên bàn, đó là biểu hiện hắn không kiên nhẫn.

“Thật ngại, ta theo nương tử của ta đến dùng trà bánh.”

“Nương tử nhà người...” Miệng Hạ đại nương nhất thời mở to đến nỗi có thể nhét vừa một quả trứng vịt.

Mỹ nam tử mê người như vậy đã cưới lão bà, lại còn bồi lão bà cùng đến thanh lâu? Trời ạ, đây là tình huống gì vậy!

“Ừ, nương tử của ta.” Hắn cố ý lặp lại một lần, ánh mắt có chút cố ý lại như vô tình miết người bên cạnh.

“Nàng?” Đầu ngón tay của Hạ đại nương chỉ hướng người đang cầm điểm tâm đưa vào miệng, càng thêm khó có thể tin.

“Ừ.” Hắn khí định thần nhàn gật đầu.

Sợ run một chút, nàng bắt đầu dấm ngực dậm chân, “Ông trời đây là tạo nghiệt gì? Nam nhân tốt như vậy lại không phụ trách nhiệm tùy tiện lấy một người như vậy...”

Tô Linh Linh cười hì hì nhìn nàng xướng tuồng, “Đại nương, lâu không thấy, công lực hát hí khúc của bà càng ngày càng thâm hậu.”

“Người là xú nha đầu nhỏ mọn sắc bén! Lão nương làm gì chưa người nào cản, tung hoành giang hồ vài thập niên, sao lại cố tình không có biện pháp bắt người đây? Nơi này của ta rõ ràng là nơi trăng hoa, bán tiếng cười, lại bị người xem thành chỗ bán điểm tâm, lại còn là khách hàng thập phần không lương tâm, cao hứng thì mỗi ngày chui vào nơi này của ta, khi mất hứng thì nói không thấy là không gặp, người nói bao lâu rồi người không có tới?” Càng nói càng tức giận, nàng còn cảm thấy “tiểu tử” này rất giỏi đem lại vui vẻ, mỗi ngày nhớ thương, hiện tại biết “nàng”, là người không lương tâm, miệng mềm cắn người nàng không biết sao?

Vừa thấy tú bà bắt đầu cuốn tay áo, Tô Linh Linh thông minh nhảy dựng lên né tránh, “Đại nương, lâu không gặp như vậy, bà không thể lại kéo lỗ tai ta –”

“Người cũng biết thật lâu sao?” Hạ đại nương nhanh chóng đuổi theo.

“Mới hơn một năm ít hơn hai năm, cũng không tính lâu lắm...”

Long Kí Vân ở một bên có chút dăm chiêu. Xem ra, nhân duyên của tiểu thê tử hân rất tuyệt, tú bà này rõ ràng là mắng chửi người, nói trong nói ngoài nơi nơi lại lộ ra tưởng niệm và thân mật.

“Lâu như vậy không tới, kết quả người đứng là vụng trộm chạy đi lập gia đình!” Dừng một chút, Hạ đại nương nhìn Long Kí Vân gật gật đầu, “Bất quá, tiểu tử này bộ dạng không tồi.”

“Không phải ta chọn.” Vừa nói tới đây, Tô Linh Linh liền đầy bụng ủy khuất. Nàng vốn tiêu dao trong thiên hạ, liền bị lừa đến kinh thành như vậy, cứng rắn nhét vào kiểu hoa phụng chỉ thành hôn, thật sự là oan!

“Lệnh của cha mẹ, bà mai làm mai, xem ra ánh mắt cha mẹ người không tồi.”

“Cũng không phải cha ta chọn.” Là hoàng đế xú lão đầu kia bắt buộc người!

Hạ đại nương rất là hèn mọn quét mắt nàng một cái, “Chứ không phải người ta tự mình dán lên chứ?”

Tô Linh Linh một bộ kích động như gặp được tri âm nơi chân trời, một phen cầm tay nàng, cảm động nói: “Đại nương, bà đoán thật sự là quá đúng!”

Vì thế, tú bà ngậy đại.

Long Kí Vân lấy quạt che mặt, hai vai khê run. Có thể tử bên người, tâm tình của hân luôn sung sướng như vậy.

“Người có tiền không?” Lấy lại tinh thần, thanh âm Hạ đại nương xốt xa hỏi.

Tô Linh Linh ngơ ngác ăn ngay nói thật, “Không có.” Lão cha của nàng làm quan thanh liêm, trong nhà không có gì dư thừa tích tụ.

“Có quyền không?”

“Không có.” Nàng không quyền, tuy rằng lão cha làm quan đến tể tướng, nhưng đại nương hỏi là nàng, đương nhiên là không có.

“Có mạo không?” Tú bà nhin không được tay nắm thắt lưng.

“... Không có.” Gã ột trưởng phu quá mức xinh đẹp như vậy, nói thật, nàng rất áp lực.

“Có tài không?”

“Không...” Đột nhiên tức giận, nhưng Tô Linh Linh vẫn là nhin không được muốn đấu tranh một chút, “Những việc đó rất trọng yếu sao?”

“Không tiền không quyền không tài không mạo, nam nhân ngọc thụ lâm phong, phong thái tuấn tú giống như vậy vì sao phải cấp cho người?”

Nàng nhỏ giọng lẩm bẩm, “Vậy bà phải hỏi phụ thân.”

Ánh mắt tú bà đương nhiên rơi xuống trên người mỹ nam vẫn thật an phận trong tình hình này.

“Người không thấy được niềm vui tràn ngập trên người nàng sao?” Hân nói như thế.

Đối với điểm này, Hạ đại nương đã thử nghiệm nhiều. Trên người nha đầu kia xác thật tràn ngập sức sống cùng ánh mặt trời, dễ dàng gây vui sướng cho người chung quanh.

8. Chương 8

Tô Linh Linh nghe thấy lời này, tim lại bắt đầu nhảy loạn, chỉ phải gượng không bàn tử (ý chỉ tỷ ấy không nói về đề tài này nữa) về phía tú bà đang ồn ào, muốn mượn ăn để bình ổn lại phần cảm giác quái dị kia. “Đại nương, điểm tâm đã hết, ta còn muốn ăn.”

“Lão nương mở thanh lâu!”

“Ta cũng không ăn điểm tâm không trả tiền, đều có trả tiền.” Tô Linh Linh đứng lý hợp tình cãi lại.

“... Ta đi tiếp đón khách, người cứ từ từ ăn điểm tâm của người đi.” Quảng cho nàng một cái xem thường thật to, sau khi phân phó hạ nhân đem thêm điểm tâm lên Hạ đại nương liền lắc mông đến một bên tiếp đón khách.

“Ta tốt xấu cũng là khách, thái độ phục vụ của Hạ đại nương thật kém cỏi.” Tô Linh Linh tức giận hướng về bóng dáng của tú bà làm cái mặt quỷ.

Long Kí Vân tựa lưng vào ghế ngồi, cười như không cười nhìn thê tử, “Nàng làm sao có thể đến loại địa phương này để ăn điểm tâm?”

“Bởi vì một cái sai lầm xinh đẹp.”

“Sai lầm xinh đẹp?”

“Ừ.” Nàng cười hí mắt. “Có một năm ta mặc nam trang đi ngang qua trước cửa Lạc Phượng các, mơ hồ bị hai tỷ tỷ kéo vào cửa.”

“Sau đó cảm thấy tò mò nên cũng an vị.”

Về mặt nàng kinh ngạc. “Người làm sao mà biết?”

Long Kí Vân buồn cười. “Bởi vì nàng thoát nhìn chính là người sẽ làm như vậy.”

“... ”

“Điểm tâm nơi này ăn ngon thật sao?”

Hưởng thụ ánh mắt giận dữ của tiểu nữ nhân bên cạnh, hẩn tự ý đưa tay hướng về phía đĩa điểm tâm vừa mới đem lên, cầm một khối đưa vào trong miệng, hương hoa lành thanh nhã nhất thời khuếch tán ở trong miệng, điểm tâm mềm mại cơ hồ vừa vào liền tan, nhưng vẫn còn lưu lại mùi hương.

“Thế nào thế nào?” Bộ dạng vội vàng của nàng giống như nàng mới là tác giả của phần điểm tâm này.

“Không nghĩ đến nương tử lại là người ham ăn.” Dừng một chút, hẩn cười, “Ăn thật ngon.”

Nàng vui vẻ cười “Cho nên ta mới nói trong phủ không có điểm tâm ta muốn ăn.”

“Ừ.” Hiện tại hẩn hoàn toàn đồng ý, nhưng vẫn như cũ tin tưởng ăn điểm tâm mà nàng nói chỉ là nàng lấy cớ khi gặp chuyện thôi.

Hơi hơi rũ mắt xuống, trong lòng Tô Linh Linh âm thầm tính toán. Thanh lâu là nơi long xà hỗn tạp, ở trong này thoát thân rất dễ dàng, chỉ cần đá hẩn đi là được...

Long Kí Vân cứ một ngụm một ngụm ăn điểm tâm, ánh mắt hẩn nhìn như đang thưởng thức oanh oanh yến yến trong lâu, kì thật vẫn lưu tâm đến người bên cạnh.

Hẩn sớm nói qua, muốn bắt lại tiểu thê tử này là chuyện không dễ dàng, bất quá, hẩn cũng thích thú, dù sao cuộc sống bình tĩnh quá mức rất không thú vị!

Kết cục của uống nhiều nước trà tự nhiên là phải đi thăm nhà vệ sinh.

“Lý do không chê vào đâu được như vậy, chung quy không có sai sót gì chứ?” Cước bộ nhẹ nhàng, Tô Linh Linh vui vẻ đi ngang qua nhà xí, hướng về phía cửa sau của Lạc Phượng các mà mình đã rất quen thuộc.

Tự do a, thế giới rộng lớn a, chúng ta rốt cục nổi lại tiền duyên(duyên phận lúc trước)!

Tuy rằng cũng có chút ngại ngùng với người nam nhân kia, nhưng nàng thật sự bị buồn hồng rồi mới ra hạ sách này, ai bảo hấn cứ nhắm mắt theo đuôi, còn luôn khiến lòng người rối loạn làm chi...

Cước bộ đột nhiên càng chạy càng chậm, càng chạy càng nhỏ, kỳ thật nam nhân kia cũng không tệ lắm, bộ dạng tuấn tú, phi thường dường mắt nàng, đối với nàng coi như tốt, trừ bỏ rời đi, cái gì đều cho nàng, lúc này ngay cả thanh lâu cũng cho nàng vào, nam nhân này so với cha cũng không sai biệt lắm, có tượng phu như vậy, tựa hồ thật sự rất đáng quý...

Không đúng không đúng, tự do so với một tượng phu đáng quý quan trọng hơn, đây chính là niềm tin mà mình sẽ không phủ định, hiện tại sao lại có thể dao động?

Đứng trước cửa sau, tay Tô Linh Linh đặt tại chốt cài cửa, lại càng thêm chần chờ, trong đầu trừ bỏ ý niệm chưa suy nghĩ rõ vừa rồi, còn có biểu tình cười như không cười của nam nhân kia cùng ánh mắt ý vị thâm trường(có ý sâu xa), giống như có thể nhìn thấu hết thấy, rõ ràng là trêu tức, cứ như nhổ lông trên lưng của nàng vậy.

Ngón tay rút về nắm thành quyền, nàng oán hận cắn răng.

Mở hay là không mở?

Nếu hấn thật sự hiểu rõ trong lòng, như vậy một khi nàng mở cánh cửa này ra, kế tiếp nhất định phải đối mặt sự khiển trách lần nữa của hấn.

Mà nếu đó chính là thủ đoạn hấn mê hoặc mình, như vậy mở ra cánh cửa này, nàng có thể chạy về phía tự do... Đương nhiên, đây chính là bước đầu tiên của chạy về phía tự do, quá trình kế tiếp đương nhiên sẽ không thoải mái như vậy.

Tô Linh Linh theo bản năng lắc lắc đầu.

Trước kia, nàng luôn theo tính mà làm, nghĩ đến liền làm, nay lại bắt đầu cố kỵ, bắt đầu chần chờ... Long Kí Vân tổng chính là một người khiến người ta kiêng kỵ, ngay cả người làm việc không nghĩ hậu quả như nàng, cũng đã bắt tri bắt giác trở nên càng ngày càng cẩn thận.

Quên đi, ngồi mà nghĩ, không bằng đứng dậy mà đi. Nghĩ nhiều cũng vô dụng, cần bước ra bước đầu tiên, mới có thể biết con đường kế tiếp phải đi như thế nào, nếu không ở trong này nghĩ nhiều cũng uống phí công phu.

Chậm rãi mở cửa ra, ngõ nhỏ bên ngoài âm u thanh tĩnh mà hẻo lánh, không ai. Nàng thở dài ra, nhấc chân bước ra.

Sau khi đi được năm bước, nàng mạnh dừng lại thân mình, sắc mặt phút chốc biến đổi.

Không đúng!

Cửa sau không đúng!

Cửa sau Lạc Phượng các và cửa trước đều giống nhau, có người gác , vì để phòng ngừa cô nương tìm cơ hội bỏ chạy, mà hôm nay ngay cả một người đều không có.... Cảm giác lạnh nhanh chóng truyền lên từ lưng.

Tâm niệm chuyển động hết sức, nàng lập tức xoay người chạy về Lạc Phượng các.

Hậu viện vẫn yên tĩnh như trước, có thể nghe thấy tiếng cười vui ở đằng trước, mà mặt bóng dáng đứng trong hành lang kia, có phong nguyệt khôn cùng và thấy mà chói mắt nói không nên lời.

Long Kí Vân tươi cười thản nhiên, ung dung hỏi: “Nương tử, chẳng lẽ là đã quên cái gì?”

Tâm tình nàng phút chốc trầm xuống dưới biển sâu. “.... Vương gia sao lại có thể đến hậu viện?”

Ngẩng đầu nhìn trời, hấn nhẹ lay động cây quạt trong tay, vân đạm phong khinh trả lời, “Ngắm phong cảnh, nương tử còn không có trả lời vấn đề của ta, người đã quên cái gì?”

“Ta... Đã quên nói với Vương gia mình muốn đi trước một bước.” Nàng cắn môi, đang giận ý (ý kiến) của mình, cũng giận hấn tiểu nhân.

Hấn thở dài, có chút bị thương nhìn nàng, “Ta nghĩ đến nương tử sẽ nói đã quên kêu bốn vương cùng đi.”

Nàng hơi nhếch môi, rất là cảm tức tròng mắt hấn.

“Ai chọc nương tử? Khiến Vương phi của ta giận thành như vậy, chọc tức nàng khiến bốn vương cũng đau.” Long Kí Vân vừa nói, vừa đi đến bên cạnh người nàng, một tay nắm ở thắt lưng của nàng, một tay nâng cằm nàng lên, trong đôi mắt đen bóng, lóe một ánh lửa nhỏ không thể nhận ra.

Nàng giận đến vô lực, chỉ có thể mắt trợn trắng, luận diễn trò, nàng cam bái hạ phong.

“Nương tử chẳng lẽ tức giận?”

Hơi thở hấn đột nhiên gần sát, Tô Linh Linh không kịp phản ứng, trên môi nóng lên, ánh mặt trời đã muốn bị hấn ngăn trở toàn bộ, chỉ có cặp con ngươi sáng quắc gần trong gang tấc kia nhìn nàng chăm chăm.

Thấy nàng ngây ngốc mở to mắt, Long Kí Vân trầm giọng nói: “Nhắm mắt lại.” Nàng theo bản năng nghe lời, nhắm mắt lại, trong nháy mắt lực áp bách trên môi cũng gia tăng lên.

Lần hôn này không giống với dĩ vãng, có áp lực, mang theo tức giận, hàm chứa khiển trách, thế tới rào rạt lại lửa nóng triền miên.

9. Chương 9

Cánh tay nàng chống đỡ giữa hai người dần dần mất đi lực chống cự, cũng sa vào trong nụ hôn sâu của hấn, cả người mềm yếu, cuối cùng chỉ có thể thờ phì phò ngã vào trong lòng hấn.

“Chúng ta về nhà.”

Trong mơ mơ màng màng, nàng nghe được lời vô nghĩa của hấn bên tai mình, nhưng không cách nào lại suy nghĩ sâu xa ý nghĩa chân chính của những lời này.

Người trong Tấn vương phủ phát hiện, gần đây Vương phi của bọn họ cả ngày uể oải không có tinh thần, khi bắt chợt nhìn đến Vương gia bọn họ lại còn có thể phát run.

Mà Vương gia của bọn họ luôn ôn hòa cười nhạt, không phải xem như không có việc gì lướt qua bên người Vương phi, mà là sẵn sàng đi qua bởi Vương phi cùng nhau nhân nhả ngòi đón gió thường cảnh(thường thức cảnh vật).

“Linh nhi.”

Tô Linh Linh đang buồn ngủ dựa vào trên nhuyễn tháp vừa nghe tiếng kêu to này, thân thể lập tức rùng mình, tỉnh táo lại ngay, mở to đôi mắt kinh hoảng nhìn lại chỗ phát ra thanh âm.

“Dọa nàng sao?” Long Kí Vân ôn nhu cười ngồi xuống nhuyễn tháp.

Nàng kinh ngạc nghi ngờ nhìn hấn, lông mi thật dài nhện không được run run. Hấn lại muốn làm gì? Rõ như ban ngày, trời đất sáng sủa, trước mắt bao người, hấn lại muốn làm cái gì?!

Nhìn nàng giống như con thỏ nhỏ vì chấn kinh quá độ mà lông cả người đều dựng thẳng lên, Long Kí Vân không phúc hậu cười mỉa mắt.

“Người...” Tô Linh Linh tức giận tròng mắt hấn.

Trong thiên hạ, chỉ có ta mới có tư cách không kiêng nể gì bất nạt nàng như vậy.....

Trong đầu không tự chủ được hiện lên những lời nói hấn từng tà mị nói bên tai mình, tiện đà nhớ tới hấn một lần lại một lần không kiêng nể gì “bất nạt” như thế nào, mặt Tô Linh Linh bỗng dưng đỏ lên, đôi mắt lại quẩn đến không biết nên nhìn thế nào.

“Nghĩ đến cái gì? Hử, nương tử?” Hấn phút chốc gần sát nàng, giọng điệu hết sức khiêu khích.

Thì thâm thân mật bên tai làm cho nàng theo bản năng lui về phía sau trốn, không biết sao liền bị người đặt trên nhuyển tháp, tư thế cực kỳ ái muội.

“Vương... Vương gia...”

“Hử?” Hắn lên tiếng trả lời, tâm tình lúc này tốt lắm.

Nàng khó khăn nuốt nước miếng, nhắc nhở. “Như vậy khó coi.”

Long Kí Vân ở vai nàng nở nụ cười. Xem ra mấy ngày nay hắn thật sự thành công dọa nàng!

“...” Trong nháy mắt Tô Linh Linh khẩn trương không ngừng. Hắn sẽ không phải trước mặt nhiều người như vậy không khống chế được, hắn là sẽ không... Nàng thật sự không thể xác định.

Sau khi nở nụ cười trong chốc lát, Long Kí Vân buông nàng ra, sau đó lúc Tô Linh Linh vừa mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, liền cởi giày lên tháp, không e dè đem nàng ôm vào trong lòng.

Nàng nhất thời lại cứng đờ, nam nhân này thật là yêu ma hóa thành!

“Nhìn vết thâm quầng dưới mắt nàng đen như vậy, chắc là không ngủ được rồi.” Giọng nói hắn mềm nhẹ, đưa tay tháo ra búi tóc của nàng, “Chỗ này ánh sáng vừa tốt, nàng ngủ một lát đi.” Hắn thích bộ dạng tóc dài rối tung nhu nhược e lệ của nàng, nhưng nàng chạy trốn liên tiếp làm cho tâm linh hắn bị thương sâu sắc.

Vương gia thật ôn nhu, tỷ nữ bên cạnh lại bắt đầu ở một bên cảm thán.

Đầu gối lên trên đùi hắn, mặc hắn vỗ về tóc dài mềm mại của mình, Tô Linh Linh ngay từ đầu lo sợ bất an, dần dần khó có thể chống cự ý nghĩ nhắm mắt lại.

Nàng thật sự quá mệt mỏi, đã nhiều ngày hắn giống dã thú không biết thỏa mãn không ngừng áp bức nàng, cắn gặm nàng, làm cho thân thể của nàng đều mệt tới cực điểm, không còn khí lực phản kháng, chỉ có thể tiêu cực cầu nguyện hắn nhanh chút bình ổn lửa giận trong lòng.

Tấn vương lúc tức giận thật sự rất khủng bố!

Lần đầu tiên tức giận, hắn tăng số người giám thị nàng lên, việc này không dọa được nàng, nhiều lắm làm cho nàng buồn rầu.

Nhưng lần thứ hai tức giận, hắn lại làm người ta giận sôi theo, tự mình đem nàng vây ở trên giường, làm việc phi thường không có đạo đức....

Trong lúc giống như ngủ nhưng chưa ngủ, giống như tỉnh nhưng không tỉnh, Tô Linh Linh nghe được tiếng bấm báo của người hầu.

“Lại bộ Trình đại nhân –”

Nàng nghe được nam nhân bên cạnh nhẹ nhàng lặp lại, trong lòng không khỏi cảm thấy hoang mang.

Tên này rất quen thuộc.

“Thay ta hồi đáp, đúng giờ dự tiệc.”

Lòng bàn tay Long Kí Vân không yên, cứ vuốt ve mặt thê tử, dùng ngón tay phác thảo mặt mày của nàng, trong lòng cân nhắc Trình đại nhân này, đến tốt cùng là vì cái gì lại nhiều lần mời hắn qua phủ ngắm trăng.

Tâm tư vòng vo vài vòng, hắn hạ mắt nhìn tiểu nữ nhân đang gối lên mình ngủ say, khóe miệng nổi lên nụ cười ôn nhu sùng nich.

Đã nhiều ngày hết sức chuyên chú “giáo huấn” nàng, tuy là có chút hao tổn tinh lực, nhưng thể xác và tinh thần sung sướng, từ trong ra ngoài đều xuyên thấu sáng khoái.

Bàn tay to lạnh lẽo bao trùm trên bụng của nàng. Hắn dụng công tận tâm như vậy, nơi này có thể mang hài tử của hắn chưa? (#Ami: gian quá, gian quá ca ơi >.<.)

Chính là tưởng tượng, môi Long Kí Vân liền không thể ngăn chặn bay lên. Hắn tuyệt không bài xích khả năng này, con nôi dỗi của nàng với hắn, thật rất tốt!

Nhìn bộ ngực vì hô hấp mà không ngừng phập phồng của nàng, ánh mắt trong trẻo nhuộm thấm vẩn đục, ngón tay thon dài men vào chỗ hở ra ở cổ áo nàng, dần dần xâm nhập –

“Người tới, dừng lại.”

Bốn chữ tóm tắt đơn giản rõ ràng vừa ra, kế tiếp đó là khảo nghiệm tốc độ thần tốc của thị vệ trong vương phủ.

Một tòa lầu trại hành nhân được tạo thành bằng tốc độ nhanh nhất, Tấn vương cùng thê tử bị vây trong nhuyễn tháp, mà người hầu tỳ nữ sớm lui ra hết.

“A...” Đang ngủ không nghe lọt tiếng nô tài kinh hô, thanh âm liền lọt vào căn nuốt, thổi qua như những cơn gió nhẹ ngoài màn, trôi đi vô tung vô ảnh....

Trong màn, hai người xiêm y hỗn độn, da thịt ẩn hiện, xuân sắc rực rỡ, làm mất hồ người.

Người dưới thân gãy dựa mỏng manh rướn lấy áp bách trên người càng nặng nề hơn, trên nhuyễn tháp lập tức một mảnh hỗn độn.

Thoát hết quần áo xong, tóc dài ẩm ướt do mồ hôi càng thêm hỗn độn, tuần nhan như ngọc sớm vì kích tình mà nhiễm hồng, nàng có tâm lui trốn, hần tiến sát từng bước, né tránh của nàng ngược lại làm cho hần càng thêm gần sát.

Hoa đã tàn, phong chưa hết, khuê tình mật ý còn đang tiếp tục.

Không biết qua bao lâu, Tô Linh Linh ghé vào trên tháp, nàng giống như ngủ giống như tỉnh, mí mắt nửa mở nửa khép, mệt mỏi tựa như con mèo lười, như hoa sen mảnh mai trong gió.

Chăm dứt hết thấy, Long Kí Vân đem hai chân của nàng duỗi ra, sau đó cả người đổ xuống, gần sát bên tóc mai của nàng, yêu thương hỏi: “Đang ngủ sao?”

“Ừ...”

Gạt qua một phần tóc dài quấn vào ngón tay của nàng, hần cười khẽ, “Buổi tối cùng đi ngắm trăng đi.”

“Ừ...”

“Nàng đáp ứng rồi, không được đổi ý.”

“Ừ.”

Hần gian trá nở nụ cười, chỉ sợ lúc này bán nàng, nàng cũng không biết, thê tử mơ mơ màng màng, thật sự là đáng yêu cực kỳ.

“Về sau an tâm ở bên cạnh ta, không nên còn muốn ly khai, được không?”

Lời này, lúc nàng thanh tỉnh hần tuyệt đối sẽ không nói, bởi vì sợ nàng cự tuyệt, chỉ có hiện tại nàng buồn ngủ như vậy, thần chí mất hết, hần mới dám nói ra miệng.

Tô Linh Linh không có nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng nữa, nàng hô hấp vững vàng, sắc mặt bình tĩnh an tường, dĩ nhiên đang ngủ.

Hần hơi hơi cười khỏ, nhẹ nhàng cầm tay nàng, đem người ôm vào trong lòng mình, nhếch môi cười cười.

Không sao, cho dù hiện tại lòng của nàng còn chưa có giao cho hần, chỉ cần có thể lưu người lại, là sẽ có cơ hội.

10. Chương 10

Đến ban đêm im ắng, trời trong nháy mắt cũng đã tối đen.

“Vương gia, này...” Tỳ nữ đang chờ để mặc quần áo, nhìn Vương phi quần chăn bạc đang ngủ say được Vương gia ôm vào trong lòng, vẻ mặt hoang mang. Không gọi Vương phi tỉnh thì làm sao mặc quần áo?

“Đi xuống đi.” Hắn một chút cũng không có ý giải thích.

Trong lều nhất thời chỉ còn lại có hai người bọn họ, Long Ký Vân cúi đầu nhìn người đang ngủ say trong lòng, nở nụ cười.

Từ lúc đầu nàng ở trong lòng mình lo lắng phòng bị, nơm nớp lo sợ, đến bây giờ bình yên ngủ say, ai nói bọn họ trong lúc đó không hề có tiến triển?

Xốc lên chăn bạc, lấy qua quần áo bên cạnh, hắn thật cẩn thận giúp nàng mặc vào từng cái, mà nàng vẫn ngủ say như cũ.

“Người tới.”

Lúc đám người vào, hắn đã mặc quần áo chỉnh tề cho cả hai người.

“Vương gia, tóc Vương phi có cần búi không?” Thanh âm tỳ nữ ép tới rất thấp, sợ đánh thức Vương phi đang ngủ.

Hắn khoát tay, “Không cần.” Nếu chải đầu, nàng cho dù ngủ đã chết cũng sẽ tỉnh lại.

Vì thế hai tỳ nữ giúp hắn búi tóc, đội kim quan, liền cúi đầu lui ra.

Hắn quay đầu lại xem người ngủ say trên giường, trên mặt vẻ mặt nhu hòa, đi qua ôm lấy nàng, dựa vào bên tai nàng nói nhẹ: “Ta ôm nàng trở về phòng.”

Tô Linh Linh chính là “Ngô” một tiếng, liền đưa tay ôm lấy thắt lưng hắn, ánh mắt ngay cả mở cũng chưa mở.

Thật đúng là không sợ hắn bán nàng! Trên mặt Long Ký Vân hiện lên nụ cười, ôm Vương phi một thân hoa phục tóc tai lại bù xù của hắn, leo lên kiệu lớn đã được chuẩn bị.

Cho đến một khắc trước khi hạ kiệu, hắn mới đánh thức Vương phi của mình, vẻ mặt mang ý cười nói cho nàng, “Hiện tại chúng ta đến nhà người khác làm khách, phải xuống kiệu, có muốn chải tóc một chút hay không?”

Tô Linh Linh vừa tỉnh lại từ trong giấc ngủ, chưa từng có lúc nào muốn bóp chết một người giống như bây giờ, nàng nghiêng răng nghiêng lợi nhìn người trước mắt, “Hiện tại? Làm khách? Xuống kiệu?”

Long Ký Vân Y như cũ cười đến vẻ mặt thản nhiên. “Ừ, hiện tại, làm khách, xuống kiệu.”

Thở sâu, nàng liều mạng nói cho chính mình hiện tại phát điên cũng không có ích, chỉ có thể nghĩ biện pháp giải quyết khẩn cấp.

Nhìn mười ngón tay nàng linh hoạt theo tóc dài, sau đó sờ khắp toàn thân, chỉ tìm ra một cái khăn lụa màu xanh nhạt, cuối cùng ngẩng đầu nhìn hắn.

“Sao vậy?” Hắn biết rõ còn cố hỏi.

“Người không mang cây trâm nào sao?” Nàng hiện tại tốt xấu là Vương phi, hơn nữa là ra ngoài làm khách, thân hoa phục, chẳng lẽ lại dùng khăn tay cột tóc sao?

“Đường như không có.”

Nàng theo dõi hắn, sau đó đưa tay rút ra một cây trâm từ trên tóc hắn.

Hắn nở nụ cười, đương nhiên biết ngọc trâm cổ định kim quan của mình có hai cây.

Lúc cổ kiệu ngừng ổn, Tô Linh Linh đã dùng một cây ngọc trâm cùng một cái khăn lụa đem một đầu tóc dài của mình miên cưỡng sửa sang lại thỏa đáng.

“Nàng cần phải búi tóc cho ta.”

Nàng tức giận cãi lại, “Người tới!”

Hắn đánh giá nàng, cười gật đầu, dùng ngọc châm búi lên một phần tóc ở hai bên đầu của nàng, tóc dài còn thừa dùng khăn lụa cột ở sau đầu, tươi mát lại không mất lịch sự tao nhã.

“Vương gia đại giá quang lâm, hạ quan nghênh đón chậm trễ, mong rằng Vương gia thứ tội.”

Ngoài kiệu đột nhiên vang lên thanh âm nịnh nọt làm cho những lời nói muốn ra khỏi miệng của Tô Linh Linh bị cứng rần ép lại vào bụng, cùng hắn liếc nhau.

Long Kí Vân khẽ cười một tiếng, giọng nói: “Đâu có, là bổn vương đến muộn.” Nói xong, hắn vén rèm xuống kiệu.

“Vương gia thỉnh bên trong.”

“Linh nhi, xuống kiệu đi.” Hắn không có nhắc chân, nhưng nghiêng nửa người, đưa tay đến trước kiệu.

“A” Trình đại nhân ngậy ra một lúc, trên mặt chột dạ, “Tấn vương phi cũng đến đây sao?”

Việc đã gần kề, cho dù không muốn, Tô Linh Linh cũng không thể không đưa tay đặt vào bàn tay lớn của Long Kí Vân, để cho hắn giúp đỡ xuống kiệu.

“Hạ quan thỉnh an Tấn vương phi.”

“Trình đại nhân miễn lễ.”

Vừa thấy đến những cỗ kiệu ngừng ngoài Trình phủ, liền biết yến hội hôm nay có nội dung gì quan trọng, đợi đến lúc vào hoa viên Trình phủ, nàng rốt cục cũng biết nội dung này là gì.

Tô Linh Linh nhịn không được nhìn người bên cạnh.

Long Kí Vân hỏi nàng một cái cười nhạt, nắm tay nàng, không chút do dự tiếp tục đi vào trong.

Trường hợp trước mắt dùng bách hoa đua nở để hình dung cũng không quá đáng, cơ hồ bên cạnh mỗi đại nhân nhất định có một tiểu thư, có người thậm chí còn hai, ba người.

Tô Linh Linh đột nhiên nghĩ đến phụ thân từng nói qua với mình, hôn sự của Tấn vương rất được trong triều quan tâm, trình độ quan tâm đến mức lão hoàng đế không có cách khả thi, thậm chí muốn làm một hậu cung nhỏ cho con, cứu lửa hậu cung của mình.

Chẳng qua kế hoạch căn không nổi biến hóa, lão cha bởi vì đã đến giờ ước định với mình, liền phi thường không thức thời vào lúc này đưa tấu chương từ chức lên trên, làm cho lão hoàng đế nghĩ đến Tô gia còn có một cô con gái là nàng, vì thế, mới có trăng tứ hôn hí kịch(kịch vui, hài kịch) kia.

Đầu có chút đau, nàng nhẹ nhàng đè lại cái trán.

“Làm sao vậy, không thoải mái sao?” Một đôi bàn tay to theo lời nói đặt lên tay nàng.

“Không có việc gì.” Nàng bỏ tay hắn ra, có chút tùy hứng. Tất cả đều là hắn làm hại! “Vương gia không cần lo lắng.” Hôm nay nàng không phải nhân vật chính, là hắn mới đúng.

Long Kí Vân tiến đến bên tai nàng, nhỏ giọng cảnh cáo: “Không nên muốn ném ta chạy một mình.” Trận đấu ngày hôm nay nàng là tầm chắn tốt nhất, diễn màn kịch đầu tất nhiên là nàng.

“Không dám.” Không chạy mới là lạ! Toàn thân nàng đau nhức, chỉ muốn ngủ, nào có dư thừa tinh lực bởi những tiểu thư đại nhân đó?

“Vương gia, Vương phi xin mời ngồi.”

Nhưng ở trong ánh mắt những người khác, nàng vẫn chỉ có thể lo sợ bất an ngồi ở bên cạnh Long Kí Vân, mà ánh mắt của những nữ nhân này quả nhiên sắp đem nàng trừng thủng, ở bên cạnh người này, luôn sẽ làm người ta cảm thấy nước sôi lửa bỏng. Cố ý xem nhẹ những ánh mắt khiến cho người ta kinh hãi này, nàng cố gắng đem lực chú ý của mình đặt trên những đóa hoa xinh đẹp ở dưới ánh trăng kia.

Nhưng, ánh mắt của nàng không bao lâu đã bị cô gái mặc áo vàng đứng bên bụi hoa hồng hấp dẫn. Vô luận ở trong mắt nam nhân hay nữ nhân, nàng kia đều là mỹ nhân không thể gặp nhiều, giờ này khắc này, nàng

đứng bên cạnh bụi hoa tựa như Hằng Nga ở cung trăng giáng phàm, đẹp giống như cách vẽ, che sương, không giống thật.

Nếu không phải trong mắt có sắc thái oán hận quá mức rõ ràng, nàng nhất định sẽ nói đó là một tuyệt thế giai nhân nhu tình như nước, đáng tiếc ánh mắt giai nhân lại không nhu tình như nước, nàng cùng nàng ấy chưa từng có oán mà?

Bên hông đột nhiên bị buộc chặt, nàng liền bị bức ngã vào trong lòng người bên cạnh, đồng thời cũng làm cho nàng thu hồi tâm thần – nàng không nên quên, nhân tài ở bên cạnh mình mới là người cần phải phòng bị nhất.

“Chuyên tâm nghe khúc.” Hắc nói.

Khúc là khúc hay, đàn là đàn tốt, người đánh đàn lại là giai nhân.

Cô gái áo vàng khí chất tao nhã như lan, cô gái đánh này này lại là mẫu đơn cao quý xinh đẹp.

Chỉ tiếc, vào lúc tinh thần nàng không tốt, mệt mỏi không chịu nổi, tiếng đàn lại có vài phần thôi miên, lúc này mí mắt dài của nàng liền chớp một cái mở ra. (buồn ngủ quá phải chớp chớp)

“Vương gia.” Nàng thấp giọng gọi.

“Hử?”

“Ta mệt.”

“Ráng chống.”

Nàng bị hai chữ này cả kinh trừng lớn mắt, chống?

Xem vẻ mặt nàng ngạc nhiên, Long Ký Vân tâm tình tốt, đưa tay nhéo nhéo cằm của nàng, “Khó được Trình đại nhân quan tâm, chúng ta cũng không thể không cho hắc mặt mũi như vậy.”

Nàng thở phì phì vuốt ve tay hắc, ngồi thẳng thân mình, dùng khả năng lớn nhất cách hắc một khoảng không gian xa nhất có thể được.

Không nên quên, trừng phạt hắc đối với nàng còn chưa có chấm dứt, dưới loại tình huống này trông cậy vào hắc phát ra thiện tâm, không khác gì nói người si nói mộng.

Nhưng cho dù muốn bỏ qua, nàng vẫn không ngừng cảm nhận được một cỗ ánh mắt oán độc, không dấu vết nhìn qua, ánh vào mi mắt lại là gương mặt đẹp đến như ảo mộng kia, vị nữ tử mặc áo vàng này đến tột cùng là thiên kim nhà ai?

Suy nghĩ lại, cuối cùng nàng quyết định khiêm tốn thỉnh giáo.

“Vương gia, vị cô nương kia là ai?”

Long Ký Vân nhìn lại theo ánh mắt của nàng, chính là thần nhiên liếc mắt, sau đó lấy lên một miếng táo trong khay đưa đến bên miệng nàng, “Há mồm.”

Nàng chỉ có thể bị động há mồm.

Vì thế, ở Tấn vương liên tiếp làm ra cử chỉ vô cùng thân thiết với thê tử, ánh mắt của mọi người trong yến hội vẫn thường liếc qua, trong đó tự nhiên cũng không thiếu ánh mắt ghen tị cùng hậm mộ oán hận sinh ra.

“Vương gia?” Ăn xong trái cây rồi, nàng cố ý muốn cái đáp án, không thích tình cảnh khó hiểu hiện tại.

11. Chương 11

Nhưng hắc vẫn như cũ lấy một miếng trái cây đưa đến. “Há mồm.”

Nàng khó có thể tin nhìn hắn.

“Há mồm.” Hắn không ngại lặp lại.

“Người...” Mới hé miệng ra, hoa quả liền bị nhét vào trong miệng nàng.

Người làm sao có thể như vậy? Nàng dùng ánh mắt khiển trách hắn.

Mày kiếm hắn khê nhếch, tràn đầy trêu tức liếc nàng một cái, không nói.

Ăn cái gì nàng cũng không phản cảm, bởi vì vừa lúc bụng nàng đói kêu vang, nhưng, làm cho người ta cảm tức là – hắn căn bản không muốn trả lời vấn đề của nàng!

“Long Kí Vân!” Vài lần tiếp tục, Tô Linh Linh tức giận không thể nhịn được nữa quát âm lên.

Nam nhân này còn giả vờ mang vẻ mặt ôn nhu cười hỏi: “Làm sao vậy?”

“Nàng rốt cuộc là ai?” Khi tính nhẫn nại mất hết, lý trí hoàn toàn biến mất liền trực tiếp đưa tay chỉ.

Long Kí Vân cười đến giống như một lão hồ li ngàn năm đắc đạo, ung dung trả lời, “Nga, nàng nha, thiên kim của Phạm đại nhân.”

“Người đến tột cùng làm cái gì với nàng, khiến cho nàng luôn oán hận trừng mắt ta? Rốt cuộc đâu có chuyện gì liên quan tới ta?” Nàng chịu đủ rồi!

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt tiểu thư Phạm gia nhất thời xấu hổ vô cùng, cúi đầu lảng tránh ánh mắt thăm dò của mọi người.

“Cái gì bổn vương cũng chưa có làm.” Đây là lời nói thật.

“Ta ngu ngốc mới có thể tin người!”

“Nương tử –”

“Thân thể ta không thoải mái, đi về trước.” Nếu đã mất khống chế, Tô Linh Linh đơn giản không ủy khuất chính mình ở địa phương có không khí quỷ dị này nữa, nàng phải đi về ngủ.

“Nương tử, đợi bổn vương chút –”

Vợ chồng Tấn vương vì thế ở trước mắt bao người, một trước một sau ly khai.

Hôm sau, kinh thành bắt đầu có tin đồn Tấn vương sợ vợ, Tấn vương phi ghen tị.

Phụ thân thăm con gái, vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa, cực kỳ bình thường.

Bất quá, Tấn vương của Đại Nghiệp hoàng triều tựa hồ không cho là như vậy, bởi vì Tô lão tướng gia đã ở trước cửa Tấn vương phủ đi thông thả tới lui cả nửa ngày, thỉnh thoảng liền nhìn hai thị vệ vẻ mặt nghiêm túc canh cửa lớn mà thở dài.

Ông chỉ là muốn thăm con gái một chút xem được không, vì sao con rể ông lại đề phòng ông như phòng kẻ cướp?

Thật sự không nghĩ ra, cho nên ông đành phải ở lại trước cửa Tấn vương phủ tự hỏi.

Sau ngày con gái về nhà thăm bố mẹ rồi rời đi, tuy rằng cùng trong kinh thành, ông rốt cuộc không có con gái bảo bối, ngày thường vào triều bận việc... quốc sự cũng thôi, khó được có vài ngày nhàn hạ lại đây thăm con gái, lại bị Tấn vương cự cho ngoài cửa.

Lúc này đây, ông không bao giờ muốn dẹp đường về phủ như trước nữa.

Dựa vào cái gì? Ông chỉ là đem con gái gả đi ra ngoài, cũng không phải bán đi, chẳng lẽ qua phủ nhìn xem cũng không được? Thiên hạ không có đạo lý như vậy, nhà hoàng đế đương nhiên cũng không thể không nói đạo lý như vậy.

“Đi vào nói cho Vương gia, hôm nay lão phu không gặp được Vương phi sẽ không đi!” Hắn quyết định cùng con rể lên mào (hai chữ cuối ta bó tay, nhưng ta nghĩ nôm na là đấu nhau).

Lập tức có người phụ trách đi vào thông báo, còn lại người kia vẫn duy trì vẻ mặt nghiêm túc như trước, cùng đương triều tướng gia mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

“Nói cho tướng gia, hôm nay thân thể Vương phi không khỏe, không gặp khách lạ.”

Thị vệ phụ trách truyền lời về nói lại không sót một chữ.

“Lão phu là cha Vương phi của hần, là khách lạ sao?” Tô lão tướng gia phẫn nộ.

Vì thế, thị vệ số khổ lại chạy đi vào làm ống loa, hai thị vệ cứ như vậy luân phiên chạy vào chạy ra túi bụi đảm đương làm ống truyền lời, mà Tô lão tướng gia cùng Tấn vương của Đại Nghiệp hoàng triều thì càng lúc càng đầu võ mồm đến bất diệc nhạc hồ (dễ sợ, kinh khủng).

Đang làm cái gì vậy?

Tô Linh Linh làm xong việc sau hoa viên cả người ra đầy mồ hôi đang định trở về phòng thay quần áo, buồn bực nhìn hiện tượng quái dị ở sân trước.

“Vương phi.”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì.” Ánh mắt hạ nhân lóe ra.

Nhất định có vấn đề. “Nói.”

Đắn đo xong, hạ nhân lập tức quyết định trả lời chi tiết, “Tô thừa tướng đến đây, ở ngoài cửa phủ.” Tuy nói Vương gia có thực lực đem Vương phi ăn gấu gạo, nhưng Vương phi càng dữ, Vương gia lập tức chỉ có phần tùy theo, cho nên kết luận chính là đứng ở bên Vương phi tuyệt đối đáng tin cậy.

“Cái gì, cha ta đến đây?!”

Cái này nàng cũng bất chấp trở về phòng thay quần áo, trực tiếp nắm làn váy lên chạy vội về phía cửa phủ...

“Cha –” Người chưa đến tiếng tới trước.

Tô lão tướng gia vừa nghe đến thanh âm liền vui mừng nhếch đuôi lông mày.

Sau một lát, không ngoài dự đoán, một đạo bóng người lao ra từ trong vương phủ, cho ông một cái ôm chặt nhiệt tình.

“Cha, sao người lại đến?”

“Nhớ con.”

“Con cũng nhớ cha, đến đây sao lại không đi vào?”

Nhắc tới việc này, Tô lão tướng gia liền một bụng bực tức, hừ một tiếng, “Vương gia không chào đón ta.”

Nàng khó hiểu nhìn phụ thân.

“Hần nói ta là khách lạ, con không có phương tiện gặp.”

“Hần mới là người ngoài ấy, để ý đến hần làm gì! Cha, chúng ta đi vào.” Tô Linh Linh vẻ mặt giận dữ khoác cánh tay phụ thân đi vào trong.

“Vẫn là Linh Linh của cha ngoan.”

“Đương nhiên, con chỉ có một người cha thôi.”

Tô cha con phụ từ nữ hiếu, tương thân tương ái tiêu sái vào phủ Tấn vương.

“Nàng cũng chỉ có một trượng phu đấy.” Đột nhiên, có người phát ra tiếng động bất bình.

Cha và con gái ngẩng đầu nhìn liền thấy Tấn vương không biết tới từ khi nào, sắc mặt nghiêm chỉnh không tốt nhìn bọn họ.

Tô Linh Linh nghiêng đầu mấp máy môi, nói thầm, “Nếu người viết phong hưu thư, ta còn có thể có cái thứ hai.”

Lời nói kinh hãi thế tục như thế, làm cho Tô lão tướng gia nhìn quen sóng gió cũng nhin không được lão đảo một chút. Quả nhiên hẳn rất buông thả nha đầu kia, lời này...

Tấn vương và vài vị thị vệ đứng gần đó lỗ tai rất thính nên đều đem câu nói thầm không lớn nhưng cũng không phải rất nhỏ kia nghe vào trong tai, nhất thời tất cả thị vệ đều đang từng bước lui về phía sau không ngừng.

“Vương, phi” Long Kí Vân một chữ một chữ âm trầm nói, “Nàng, nói, cái gì, vậy?”

“A, cha, hôm nay thời tiết thật tốt, con câu cá cho người ăn được không?” Tô Linh Linh giống như không có việc gì nói với phụ thân của mình.

Lão tướng gia thập phần phối hợp. “Tốt.”

“Tô Linh Linh –”

Nàng thực vô tội nhìn qua, “Chuyện gì, Vương gia?”

“Nàng –”

“Cha, gần đây cơn tức của Vương gia rất lớn, chúng ta nên tránh chút đi.”

“Nàng đứng lại đó cho ta!” Long Kí Vân khó được mất phong độ, rống lên.

Nhìn đến Tấn vương luống cuống chưa từng có từ trước đến giờ, Tô lão tướng gia cười đến thật vui vẻ, vậy là con gái bảo bối của ông có biện pháp, cơn tức mấy ngày nay cuối cùng cũng đi ra.

“Tóm lại, cái kia... đời này nàng đừng mong nhìn đến!” Làm vợ hẳn, đời này kiếp này là người của hẳn, hẳn tuyệt đối sẽ không buông tay.

“Kia cũng không nhất định.” Về mặt nàng không cho là đúng, “Vương gia không viết, ta còn có thể xem từ nơi nào đó của người khác.”

“Có đạo lý.” Tô Thừa Viễn phụ họa.

“Tô thừa tướng –”

Lão tướng gia rất là vô tội buông tay. “Linh Linh chỉ nói xem hưu thư, cũng chưa nói là muốn xem Vương gia viết hưu thư cấp cho nàng.”

Vương phi gần đây tâm tình cực độ khó chịu khăng khăng không muốn dừng lại như vậy, gương mặt quét trượng phu một cái, như cũ dùng thanh âm hẳn có thể nghe được để nói thầm, “Ta thầm nghĩ, muốn xem hẳn viết hưu thư cho ta.” (câu này chém á)

Nhất thời, mặt Long Kí Vân đen như mực, Tô tướng gia thì bình tĩnh tự nhiên sờ râu giả bộ xa lạ.

“Tốt lắm, cha, chúng ta không cần đứng ở chỗ này với người không quan trọng, chúng ta đi câu cá.”

“Được.”

Nhìn Tô cha con hoà thuận vui vẻ đi qua trước mặt mình, Long Kí Vân tin tưởng trí tuệ của mình bị một cái tên là “lý trí” đánh gãy.

Ghen tị?

Sợ vợ?

Ngón tay Tô Linh Linh run nhẹ, biểu tình cười nhưng không cười, ngọn lửa trong mắt không ngừng bốc cháy.

“Ồ, con gái con không biết sao?” Về mặt Tô Thừa Viễn kinh ngạc.

“Không biết.” Nàng cứng rắn trả lời.

Sớm biết đêm đó sẽ biến thành nguyên nhân của lời đồn, nàng ngay từ đầu sẽ không tham luyến ánh mặt trời ấm áp mà ngủ thẳng đi, như vậy cũng sẽ không bị nam nhân hiện tại “sợ vợ” kia bỏ lên, sau đó một chết chính mình còn làm hỏng thanh danh!

“Vậy vì sao con giận đối Vương gia?” Lão tướng gia không hiểu, ông còn tưởng rằng con gái không chịu được được loại nói xấu này mà điên đầu.

Nàng lạnh lùng nghiêm mặt nói: “Quan hệ của con và hắn cho tới bây giờ cũng không dễ chịu.”

“Sẽ không nha, lần trước thấy các con không phải rất tốt sao?”

“Kia gọi là cảnh thái bình giả tạo.”

Thấy vẻ mặt con gái không thoải mái, Tô Thừa Viễn dừng cảm hỏi lại: “Vậy vì sao hiện tại không muốn tiếp tục tô son trát phấn tiếp?”

Tô Linh Linh phi thường rõ ràng trả lời, “Phiền.”

Không đơn giản, có thể làm cho con gái bảo bối thần kinh thô này của ông xuất hiện loại bệnh trạng “phiền” này, không dễ dàng a, lão tướng gia thật là vui mừng.

“Có tính toán gì không?”

Nàng nghĩ nghĩ, lông mày không tự giác nhíu chặt, có chút phiền chán. “Cha cũng thấy được, con muốn chạy cũng không dễ dàng.”

Vương phủ đề phòng nghiêm ngặt, hơn nữa bên người của nàng còn có một đám thị vệ đi theo, muốn phòng ngừa nàng bỏ chạy.

“Ừ hừ.” Từ phía sau đột nhiên truyền đến tiếng hừ mang theo cảnh cáo và nhắc nhở, mà Tô cha con đều nhất chí bỏ qua.

Chỉ nghe Tô Thừa Viễn nói: “Nữ nhi, vi phụ quyết định từ quan cáo lão.”

“Hoàng Thượng cho phép sao?” Tô Linh Linh không cảm thấy kinh ngạc, chính là hoang mang.

“Tuổi cha lớn là sự thật.”

“Hoàng đế không chịu thả người đi cũng là sự thật.”

“Lần trước không để là vì muốn con lên kinh xuất giá, lần này không còn lý do gì.”

Nghe vậy, miệng nàng vênh lên. “Cha, người thật không có lương tâm.”

“Chỉ giáo cho?”

“Bởi vì cha mà con lên kinh bị bắt lập gia đình, hiện tại con không thoát thân được, cha lại muốn cáo lão chạy lấy người, đây không phải không lương tâm lại là cái gì?”

Tô Thừa Viễn ha ha nở nụ cười. “Cha nói qua, sau khi mẹ con qua đời, liền chỉ có hai cha con chúng ta sống nương tựa lẫn nhau, cho nên cha sẽ không rời xa con.”

Mắt nàng sáng lên. “Nga, vậy cha tính cáo lão không hồi hương?”

“Cha già rồi, không theo bảo vệ con, chẳng lẽ về nhà với căn phòng rách kia dưỡng lão sao?”

Tần vương ở một bên làm người đứng xem nửa ngày, xác định hai người không đem hắn để vào mắt, đành phải chậm tiêu sái lại đây, vén áo dài ngồi bên phải thê tử, hung dữ nói, “Bốn vương cũng không nói qua muốn tiếp ngài vào phủ ở.”

Tô Thừa Viễn ngồi ở bên trái con gái lập tức quăng cho hắn một cái nhìn xem thường. “Lão phu cũng không hỏi ý kiến người.”

“Các người tiếp tục âm ỉ, nửa con cá cũng câu không được.” Người ngồi ở chính giữa nói.

“Vừa rồi các nàng không phải luôn âm ỉ sao?” Thần sắc Long Kí Vân cứng rắn, có vài phần trêu chọc.

Lập trường lão tướng gia thật kiên định. “Chúng ta rõ ràng là đang trao đổi.”

“Thật vậy chẳng?” Hần giương mắt nhìn thê tử, tiến đến bên tai nàng nhẹ hỏi.

Tô Linh Linh đỏ mặt lên, cắn môi trong tay run rẩy. Người này... Dám ở trước mặt phụ thân cắn vành tai nàng, thật quá đáng!

Dư quang ở khoé mắt vụng trộm ngấm ngấm phụ thân bên cạnh, Tô Linh Linh âm thầm cầu nguyện không có bị phát hiện.

Nhưng, ngay sau đó Tô lão tướng gia liền đánh vỡ hy vọng xa vời của nàng.

“Vương gia nên hiểu có một số việc cũng không thích hợp làm lúc rõ như ban ngày, lại còn trước mặt mọi người.”

“Cha –” Mặt Tô Linh Linh càng đỏ, bắt đầu tổn hơi thừa lời.

“Đa tạ tướng gia nhắc nhở.” Thần sắc Long Ký Vân tự nhiên, “Nhưng đây là phủ của bốn vương, cũng chính là nhà của bốn vương, ở nhà của mình, có gì ta không thể làm?”

Thật sự là rất đương nhiên!

Nhìn trái xem phải, Tô Linh Linh cảm thấy thật vô lực. Đại Nghiệp hoàng triều có vương gia chấp chưởng binh quyền, Vương gia cùng tướng gia đức hạnh như vậy, cho tới bây giờ còn có thể bảo trì triều đình trong sạch, thật sự là ông trời chiếu cố.

“Linh nhi, biểu tình của nàng thật dã thương người.” Long Ký Vân đưa tay sờ sờ má phải của thê tử, giọng nói mang oán giận.

Tô Thừa Viễn cười ha ha vỗ vỗ tay trái không cầm cần câu của con gái. “Linh Linh, làm người có đôi khi không thể quá mức trực tiếp, sẽ làm bị thương người ta.”

Hai người bên cạnh tựa như hai hồ ly một già một trẻ, khoé mắt Tô Linh Linh nhìn không được hơi hơi run rẩy, mím chặt môi, không hé răng. Ở trước mặt hai hồ ly lớn nhỏ này, nàng vẫn là bảo trì trầm mặc có vẻ tốt hơn.

Nhưng hiển nhiên có vài người không hiểu lắm, nhìn thấy tốt liền gây chuyện.

“Con gái, khi nào con có thể câu được cá? Cha thật sự đói bụng.”

“Đúng vậy, nường tử, bao lâu nữa có thể câu cá lên?”

“Chờ lúc hai người các người đều cầm miệng!” Mỹ nữ thả câu nổi bão .

Chỉ một thoáng, một đôi cha vợ con rẽ đều nhất chí lùi về phía sau.

Thời gian từng chút trôi qua, ánh nắng cũng từng chút chuyển về phía tây, mà mặt tiểu ảnh ngồi ngay ngắn vẫn bất động như cũ, giống như lúc đó người thả câu nguyện người mắc câu(tức là muốn người ta tự mắc câu chứ không muốn câu).

“Vì sao lâu như vậy một con cá nàng cũng không câu lên được?” Đợi cho bụng cầu nhàu, Tô Thừa Viễn nhìn không được đặt câu hỏi.

“Bởi vì không thả mồi câu cá.” Long Ký Vân mặt không đổi trả lời.

Lão tướng gia trầm mặc một chút, “Vì sao không đề cập tới để nàng tỉnh?”

“Con gái của ngài thật dữ.”

“Nói vậy, Linh Linh nhà ta rõ ràng là ôn nhu thiện lương hoạt bát đáng yêu, sao lại dữ?” Thân là phụ thân phải bảo vệ nữ nhi!

“Mấy ngày hôm trước trước mặt vài đại thần cùng gia quyến nàng bạo nổi (tức giận, nổi cáu...) với ta.” Thân là trượng phu oán giận nho nhỏ.

Tinh thần Tô Thừa Viễn run lên, hai tròng mắt sáng lên. “A, nguyên lai đây là ngọn nguồn của ghen tị cùng sợ vợ?”

Long Kí Vân không trả lời, gương khóe môi lên như đã cho đáp án.

“Mắc câu!” Người thả câu đột nhiên vui sướng hô lên, đồng thời đem cần câu giương ra phía sau.

Hai người thờ ơ liếc nhau, vẻ mặt đều là khó có thể tin.

Không có mỗi câu lại câu được cá lên – hơn nữa còn là một con cá thật lớn...

Nguyên lai, người thông minh chân chính, có đôi khi thoát nhìn kỳ thật cũng không thông minh như vậy.

Con thỏ có đôi khi có lẽ sẽ doạ hồ ly nhảy dựng, đời người quả nhiên khắp nơi có kinh hỉ.

12. Chương 12

Bóng đêm như nước, gió đêm nhẹ nhàng khoan khoái hợp lòng người, khiến nằng nề oi bức biến mất không ít.

Trong viện thật im lặng, để không ngừng kêu la trong cổ, kháng nghị thời tiết không tốt.

Hôm nay, những ám vệ trong Tấn vương phủ nhìn chủ tử bọn họ giống như mấy ngày trước đây, đứng ở trước cửa phòng ngủ Vương phi, điều này làm cho tinh thần bọn họ bị vây trong trạng thái phấn khởi, ánh mắt của một người so với một người mở lớn hơn nữa.

Từ khi Vương phi vào phủ, không khí trong phủ liền trở nên có chút quỷ dị, trong thần hồn nát thần tính lại lộ ra thú vị và thoải mái.

Vương gia đã bị Vương phi cự ở ngoài cửa mấy ngày, khó được là Vương gia bọn họ tuy rằng tức giận, nhưng không giống trước kia bảo vệ lợi ích của mình, cho nên trong đó nhất định có vấn đề.

Long Kí Vân ở ngoài cửa đi đi lại lại nửa ngày rốt cục dừng lại cước bộ, ngẩng đầu nhìn vàng trăng khuyết trên bầu trời, mím chặt môi.

Đã sáu ngày, chắc là không có việc gì chứ?

Bàn tay vươn ra ngoài lại rút về, rút về lại định vươn ra, cuối cùng đẩy ra cửa phòng khép hờ.

Tỳ nữ trực đêm trong phòng nhìn thấy hần, thông minh khom người thi lễ, lẳng lặng lui ra, thuận tiện giúp hần đóng cửa lại.

Xóc màn che lên, người trên giường ngủ thật sự say, chỉ dùng chăn bông tơ tằm đắp trên bụng, tứ chi đều lộ ở bên ngoài, tóc dài trải ra trên gối, tựa như một dải tơ lụa tốt nhất.

Mấy ngày nay nàng luôn phiền chán, tính nóng nảy này cũng thật là, nói đến là đến, biết thân thể nàng không khoẻ, hần cũng không để ở trong lòng, nhưng đối với nàng cự tuyệt mình bước vào phòng ngủ thật rất có phê bình kín đáo.

Bọn họ là vợ chồng, mà nàng lại nhẫn tâm đuổi hần đến thư phòng ngủ, lý do là hần động tay động chân không thành thật.

Hừ! Hần nhìn thoáng qua cái bàn nhỏ ở đầu giường, vui sướng phát hiện vật để trên đấy mấy ngày nay giờ đã không còn.

Nghĩ đến sự kiện kia, hần ngẩng mặt lên lại cúi xuống dưới. Hần “dụng công” như vậy, lại toàn vô dụng, thật làm cho người ta hận nha, nguyên bản chờ mong có thành quả, nàng có lẽ sẽ an phận, hiện tại xem ra hần phải tiếp tục cố gắng mới được.

Bỏ đi quần áo, hần lên giường.

Nhiệt độ cơ thể của nàng luôn hơi cao, cho dù hần đã đem giường đổi thành ngọc thạch đông ẩm hạ lạnh, vẫn không thể làm cho nàng ở giữa hè có thể nhẹ nhàng khoan khoái không đổ mồ hôi, nhưng mà, nghĩ đến ngày đông giá rét hần thật thích ôm nàng làm cái gối ấm.

Đề nặng trên người cùng người nào đó động tay động chân, khiến cho người nguyên bản ngủ say chậm rãi tỉnh lại.

Nàng nhíu mày. “Vương gia –”

“Ừ.”

“Thật nóng.” Nàng tuyệt không thích ở loại thời tiết này lại cùng hần ở trên giường lăn qua lăn lại làm ra một thân mồ hôi, giống như việc hần êm đẹp đổi giường, cũng là vì thỏa mãn tâm tư không mấy quang minh của hần, khiến cho nàng không nói gì đã lâu.

Hần quan tâm cũng là một sự kiện khác. “Thân thể tốt chưa?”

Nàng không lên tiếng trả lời, xem như cam chịu.

“Bổn vương thật thương tâm nha.” Ngữ khí hần có chút u oán.

Nàng mặc dù thấy kinh ngạc, nhưng không muốn để ý đến hần, cho nên vẫn là trầm mặc.

“Bổn vương cũng coi như cần cù lao động, vì sao lại không hề có thu hoạch?”

Tô Linh Linh nhất thời đỏ mặt, cũng may ở trong bóng đêm cùng ngọn đèn mờ nhạt trông không được rõ.

“Có phải bổn vương còn chưa đủ cố gắng hay không?” Hần hôn lên môi của nàng, bàn tay quen thuộc tiến vào trung y (cái bộ quần áo màu trắng ý) của nàng.

Nàng nhin không được nghiêng răng nghiêng lợi. “Tin tưởng ta, người đã cực kỳ cố gắng!”

“Vậy vì sao?”

“Ta làm sao mà biết!” Nàng bỏ ra cái tay hạnh kiểm xấu của hần, “Ngủ, nếu không liền đi ra ngoài.” Mấy hôm nay, nàng thật vất vả mới có thể ngủ an ổn, hần còn chạy tới quấy rối.

“Nơi này cũng là giường của ta, vì sao ta phải đi ra ngoài?” Tay hần nhanh nhẹn đem áo ngực của nàng ném ra ngoài màn, vừa nói vừa tiếp tục cùng cái quần phấn đấu.

“Buông tay!” Nàng xấu hổ giãy dụa, nhưng không cách nào giữ lại món y phục cuối cùng.

Hần đem mười ngón tay sáp nhập mười ngón tay của nàng, những ngón tay đan chặt vào nhau. “Muốn đón nhạc phụ lại đây ở chung không?”

Hần thành công đỉnh nhập u cốc, cũng không vội vã cử động, dán bên cánh môi mềm mại của nàng nói nhẹ, “Chỉ cần nàng và ông ấy không liên thủ chạy trốn, ta sẽ không ngăn trở.”

Cái này có chút phiền toái, nàng nguyên bản nghĩ nếu có thể đón cha lại đây ở chung, cha và con gái đồng tâm thì cơ hội chạy ra đi tiêu dao thiên hạ thành công sẽ lớn hơn.

Nàng trầm mặc ngăn ngủi làm cho Long Ký Vân phi thường cảm tức, bực mình cuồng dã cử động lên, rất nhanh nghe được tiếng rên rỉ nàng phát ra.

Chỉ có ở thời điểm này, hần mới có thể xác định nàng là thật chịu để hần nắm trong tay, làm sao cũng đi không được.

“Linh nhi... Linh nhi của ta...”

Hần cuối cùng kịch liệt thăng tiến làm cho nàng nhin không được một ngụm cắn bả vai hần, hai người đồng thời phát ra một tiếng kêu rên.

Hần nằm ở trước ngực của nàng thở phì phò, tham luyện không chịu dứt ra.

“Vì sao không chịu lưu lại?” Hần không hiểu, càng phần nộ, hần đến tột cùng làm gì khiến cho nàng không hài lòng?

Tô Linh Linh bình phục nhịp tim đập điên cuồng, mới nhẹ nhàng gọi tên hắn. “Long Kí Vân.”

“Hử?”

“Người lại vì sao muốn đem vương phủ làm thành lồng sắt giam ta đây?”

Hắn bị lời của nàng hỏi giật mình. Là vì hắn đem vương phủ biến thành lồng sắt, nàng mới muốn chạy trốn cách ly sao? Chẳng lẽ không phải bởi vì nàng muốn chạy trốn cách ly, hắn mới đem vương phủ biến thành lồng sắt?

Đêm nay, Long Kí Vân đầy bụng tâm tư đều vây quanh tại vấn đề nhân quả này, trăm mối vẫn không có cách giải.

Cho nên ngày hôm sau, Tấn vương mang một đôi mắt đen, mà Vương phi thì thần thái sáng láng, vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái.

Sau đó, kinh thành lại đồn đãi nói Tấn vương phi cả đêm ép tinh lực Tấn vương làm vui, làm hại Vương gia không có khí lực đi trộm tinh (đi ngoại tình =]]).

Cũng bởi vậy, cái tên người đàn bà ghen tị của Tấn vương phi càng thêm thịnh truyền (truyền bá dữ dội).

Tiên sinh kể chuyện trong quán trà nước miếng loạn phun kể xong chuyện, những người khách thì uống trà, ăn hạt dưa và điểm tâm nghe nhìn.

Bên bàn ở cạnh cửa sổ, một công tử thanh tú mặc cẩm bào màu xanh lơ ngồi ở đó, tóc dài chỉ dùng một sợi gấm cùng màu buộc lại, sắp một cây trầm xanh ngọc.

Khí chất hắn xưng không hơn tôn quý, lộ ra cổ nhàn tản cùng tùy tính, nhìn đến phía sau hắn có hai nam tử áo xanh đứng, liền cũng biết vị công tử này không phải nhân vật bình thường.

Tuy là tôi tớ, nhưng cách ăn mặc đẹp đẽ, thắt lưng đeo kiếm, khí chất trong trẻo lạnh lùng, giống như núi Thái Sơn có sụp đổ thì mặt vẫn không đổi sắc.

Phần khí độ cùng bình tĩnh này lại chính là hai cái tôi tớ, kia chủ tử bọn họ hầu hạ tuyệt đối không phải người đơn giản.

Cầm y công tử gần đây thường thường đến trà lâu nghe kể chuyện, mặc dù rõ ràng xuất thân bất phàm, nhưng chưa bao giờ ỷ thế hiếp người, luôn im lặng tùy tính ngồi ở bên cửa sổ, uống trà cắn hạt dưa, không yên lòng nghe người kể chuyện giăng chuyện.

Có người không hiểu, nếu không thích nghe, vì sao còn phải mỗi ngày đến trà lâu?

Kỳ thật, cầm y công tử – Tô Linh Linh cũng thật bất đắc dĩ. Trước kia nàng hành động không tự do, thật vất vả có thể hành động tự do, muốn hỏi thăm một chút nơi phát ra lời đồn, mà quán trà quán rượu từ trước đến nay chính là nơi phát ra và tập hợp tin tức.

Nơi này thật là địa phương tốt để hao thời gian, vốn cũng là nơi có thể làm cho tâm tình người ta thả lỏng, nhưng... Nàng đảo mắt hai thị vệ bên cạnh, trong lòng nhịn không được thở dài.

Long Kí Vân không đem nàng nhốt tại vương phủ, nhưng lại phái hai người linh hoạt đi theo nàng, như vậy, làm sao khiến cho nàng tiêu sái hoạt động được chứ?

Tay chống đỡ trên cửa sổ, nâng má, buồn chán nhìn người đến người đi trên đường.

“... Nói này, phu nhân vừa ghen tị lại mạnh mẽ kia, vì phòng ngừa trượng phu cưới vợ nấp thiếp, không biết từ nơi nào tìm được bí thuật nham hiểm trong phòng, đem dương khí của trượng phu mình ép đến gần hết, cả ngày uể oải không phấn chấn...”

Nguyên bản không yên lòng nhìn người trên đường, dần dần đem ánh mắt đều chuyển đến trên người người kể chuyện càng nói càng hăng say, ánh mắt cũng dần dần nổi lửa.

Bản cũ này... Bản cũ này... Nàng đã nghe qua ở không dưới ba quán trà, đáng giận là nàng cực kỳ rõ ràng phu nhân trong chuyện xưa này là nói chính mình!

Lần đầu tiên nghe nàng còn nghe thấy hay, nhưng càng nghe nhiều, nàng lại càng cảm thấy không đúng, cẩn thận cân nhắc kỹ lưỡng, liên tưởng đến bữa tiệc tối hôm đó ở Trình phủ, nàng liền hiểu được, kịch bản gốc của chuyện xưa gần đây được người cổ động nhiều nhất trong quán trà ở kinh thành, chính là nói về nam nhân kia và mình.

Mà tin vịt nàng ghen tị và mê hoặc cũng là từ quán trà truyền bá đi ra ngoài, biến thành mọi người đều biết.

Ngày đó hẳn mang một đôi mắt đen lâm triều nghe tuyên (có lẽ là các bá quan báo cáo), kết quả liền truyền ra loại tin đồn này, nghe nói ngay cả lão hoàng đế cũng hưng trí bừng bừng dạo một vòng quanh con, liền tiếp gặt đầu.

Kết quả rốt cuộc liên quan gì đến nàng? Rõ ràng là hẳn tự mình suy nghĩ rồi mất ngủ!

Nhưng, những lời này nàng cũng không có khả năng nói với người khác, cho nên mỗi khi nghe bản cũ nhuộm đậm khoa trương quá độ, nàng liền hận không thể lấy dao chém chết cái người khởi xướng.

Tô Linh Linh buồn bực rời khỏi quán trà.

Nàng không phải không nghĩ tới mặc nữ trang đi ra, nhưng mỗi khi nghĩ đến cũng bị thị nữ ép buộc nửa ngày, phải búi tóc phức tạp lại rườm rà, liền hoàn toàn đánh mất ý niệm này trong đầu.

Nàng nghĩ Long Ký Vân là cố ý, biết rõ nàng không thích tốn nhiều thời gian để chải đầu, nhưng lại quy định nếu muốn mặc nữ trang ra cửa, nhất định phải chải đầu búi tóc phức tạp như một phu nhân.

Cho nên, hẳn nhất định là cố ý!

Mà hiện tại quần áo nàng mặc trên người, cũng đều là lấy quần áo hẳn sửa chữa mà thành, nàng hỏi qua hẳn vì sao không thể may cái mới, tên đáng giận kia lại trả lời nàng là: “Bổn vương chính là muốn cho nàng không có lúc nào không cảm nhận được bổn vương ở bên cạnh nàng.” Hại nàng tuy rằng trong lòng thấy ngọt, cũng nổi lên vô số da gà.

Nàng không có mục đích đi trên đường, khi nhìn đến hai người phía trước liền dừng lại.

Một thân cẩm bào màu xanh da trời, tóc buộc kim quan, có hai cây ngọc trâm cố định như cũ, vô luận ở nơi nào, hẳn luôn dễ dàng trở thành tiêu điểm trong tầm mắt mọi người.

Ngọc thụ lâm phong, mạo như Phan An... Long Ký Vân chưa từng cô phụ những ca từ này, những từ này dùng ở trên người hẳn, luôn là danh xứng với thực và vô cùng chuẩn xác.

Hẳn nếu là mùa xuân, vậy giờ phút này Phạm tiểu thư đứng ở bên cạnh hẳn chính là tuyết trắng.

Bọn họ tựa như trời sinh liền nhất định ở cùng một chỗ, hẳn tuần mỹ, nàng tuyệt sắc, hợp lại càng tăng thêm sức mạnh.

Từ lần gặp mặt trước trong bữa tiệc ở Trình phủ, đây là lần thứ hai nàng chạm mặt với Phạm tiểu thư, hai lần gặp mặt cảm giác đều thật tệ, vô luận là ánh mắt oán độc lần trước của nàng, hay là lần này chói mắt đứng ở bên cạnh Long Ký Vân, đều làm cho nàng như đứng ngồi không yên, như bị mắc xương cá trong cổ họng, thập phần khó chịu.

Hai người áo xanh trầm mặc đứng phía sau Tô Linh Linh, đối với người ngọc đứng phía trước kia xem như không thấy, nhưng cảm nhận được trên người Vương phi dần dần dấy lên ngọn lửa.

Hít vào một hơi thật sâu, Tô Linh Linh áp chế phiền chán cùng bất an bất chợt sinh ra trong lòng mình, cứng rắn bức mình buông ra quả đấm không biết nắm chặt từ khi nào, sau đó giống như cái gì cũng không phát sinh, đi thẳng vào hàng văn chương bên cạnh.

Vương phi quả nhiên vẫn tức giận, hai người áo xanh hướng phía trước nhìn thoáng qua, ánh mắt trên tức rõ ràng của Vương gia khiến cho bọn họ hiểu được, Vương gia cái gì đều thấy được, hơn nữa tựa hồ phi thường vừa lòng gương mặt không chút thay đổi của Vương phi.

Tiến vào hàng văn chương làm gì, nàng sao lại thích chơi chữ chữ? Nhìn văn phòng tứ bảo trong cửa hàng, tâm tình Tô Linh Linh càng thêm buồn bực.

“Bọn họ đi chưa?” Nàng cũng không quay đầu lại hỏi một tiếng.

“Hồi chủ tử, còn chưa.”

... Hắn là tính cùng tuyết trắng kia ở luôn trên đường sao?

Khí ép trong lòng không ở (nghĩa là tỷ ko còn áp chế dc tức giận nữa), nàng đơn giản ra khỏi hàng văn chương, thẳng tắp đi về phía đôi người ngọc (người đẹp) kia.

“Vương gia.”

“Hử?” Long Kí Vân nghiêng người, khi thấy nàng không có nửa điểm vui sướng cùng dây dưa lúc trước, chính là thần nhiên mỉm cười gật đầu.

Tâm tình của hắn thật đúng là tốt, thì ra có sắc đẹp làm bạn, vui đến quên cả trời đất?!

“Trên đường cái này người đến người đi, vả lại bây giờ là tháng tám thời tiết cực nóng khó chịu, ngài không sợ phơi nắng Phạm tiểu thư sao?”

Ngẩng đầu nhìn xem bóng râm trên đầu, hắn không nói chuyện.

Tô Linh Linh lại bị chọc giận cắn chặt răng nanh, nhin không được hừ một tiếng.

Hắn cố ý mang vẻ mặt nghi hoặc. “Nàng đang giận sao?”

“Không, có!” Phủ nhận như trăm đinh chém sắt.

“Nói dối.”

Nàng cắn răng hỏi lại: “Vương gia lại có khi nào nói thật?”

Long Kí Vân không khỏi cười ha ha, rót cuộc vươn tay ôm nàng vào lòng mình, “Hôm nay trong phủ chúng ta nấu cơm chắc chắn không cần bỏ dấm chua, xem nàng, cả thân đều chua.”

“Nô tì tham kiến Vương phi.”

Nhìn Phạm thị thiên kim cúi người với mình, Tô Linh Linh chỉ có thể lạnh nhạt nói hai chữ, “Miễn lễ.”

Đây mới là tiểu thư nhà quan, vô luận khí chất hay là bề ngoài, đều là vạn trúng tuyển nhất (trong vạn người chọn dc một người). Tô Linh Linh chưa bao giờ cảm thấy mình có cái gì không tốt, đột nhiên tự biết xấu hổ.

Nàng vẫn đều là niềm kiêu ngạo của phụ thân, mà nàng cũng sống được rất vui vẻ, nhưng hiện tại, nàng lại có một loại áp lực từ trong lòng lộ ra, trầm trọng làm cho nàng sắp thở không nổi.

“Buông, hiện nay hành động như vậy xem không tốt.” Nàng không quên mình mặc nam trang, càng không quên mình đang tức giận.

Long Kí Vân nở nụ cười, lại hồi phục dạng si tình đối nàng một tác cũng không rời. “Để ý những người không liên can ấy làm cái gì. Đã ăn cơm trưa chưa?”

“Rồi.”

“Hữu khí vô lực như vậy, ai chọc Vương phi của ta không thoải mái vậy?” Hắn cười như không cười nhìn nàng, trong lòng rõ ràng nàng rốt cuộc đang không tự nhiên cái gì, nhưng hắn muốn bức nàng.

Tô Linh Linh vốn một bụng tức giận, cố tình chính mình lại không biết lửa giận này sinh ra từ đâu, hơn nữa bị khiêu khích lần nữa, nàng cuối cùng nổi giận, “Còn có thể có ai? Là ai ngay cả quần áo đều muốn ta mặc của mình, lại không chút nào tị hiềm (tránh hiềm nghi) ở trên đường cái cùng thiên kim tiểu thư nhà khác không dứt khoát không minh bạch –”

Nàng vừa mới nói cái gì? Rốt cuộc nói cái gì a...

Nụ cười trên mặt Long Kí Vân ngày càng rộng, tươi cười đầy mặt, một tay kéo nàng vào trong lòng, vô cùng thỏa mãn thở dài, “Ta cuối cùng cũng đợi đến ngày này, thật không dễ dàng a... Nha!”

Ngay sau đó, người bên cạnh liền nhìn đến Tấn vương thống khổ khom thắt lưng, mà Vương phi mặt đỏ cho hấn một quyền chẳng những không có dừng lại, còn đá vào chân hấn thêm một cái, sau đó xoay người bỏ chạy, động tác cực nhanh, làm cho tất cả mọi người không kịp phản ứng, chỉ có thể trở mắt nhìn bóng dáng của nàng bay nhanh biến mất ở góc đường.

“Vương gia, ngài không sao chứ?”

“Xuống tay thật độc...” Long Kí Vân vừa nói, vừa chậm rãi đứng thẳng thắt lưng, nhìn về phía thị vệ của mình, “Thất thần làm gì? Còn không mau đuổi theo, nếu Vương phi thiếu một cọng tóc liền cẩn thận đầu của các người!”

“Thuộc hạ đi ngay.” Hai thị vệ áo xanh lập tức phi thân mà đi.

Phạm tiểu thư thật cẩn thận mở miệng, đem không cam lòng cùng oán độc chọt lóe lên trong mắt cất giấu vô cùng tốt. “Vương gia –”

“Chuyện tiểu thư vừa mới nói bốn vương đáp ứng, nếu không có chuyện khác, bốn vương cáo từ trước.”

“Vay thần nữ trở về phủ chuyển cáo phụ thân, xin đợi Vương gia đại giá.”

“Được.” Hấn một khắc cũng không muốn ở chỗ này, hấn muốn đi tìm Linh nhi, nào có người thổ lộ xong rồi quay đầu bỏ chạy? Nữ nhân kia thật đúng là không giống người thường.

13. Chương 13

Nhìn hấn rời đi, ánh mắt Phạm Nguyệt Hoa chậm rãi trở nên thâm trầm. Nàng sẽ không buông tay! Lần này, nàng sẽ nắm chắc cơ hội thật tốt. Lúc người Vương phủ còn tìm khắp nơi không thấy Vương phi, Tô Linh Linh đang buồn bực vô cùng ở một góc sau hoa viên Tướng phủ tự mình khinh bỉ.

Vì cái gì lại biến thành như vậy? Nàng cào rách đầu cũng nghĩ không rõ.

“Linh Linh.”

Ngẩng đầu nhìn đến phụ thân vẻ mặt hiền lành đứng trước mặt mình, nàng không khỏi kéo kéo khóe miệng, lại vô luận thế nào cũng cười không được, chỉ có thể rầu rĩ hô một tiếng, “Cha.”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Không có.”

“Không muốn nói coi như xong.” Lão tướng gia thân nhiên nói, ngồi xuống ở bên cạnh con gái.

“Cha...” Có chút chần chờ hồi nhẹ. “Con rất tệ phải không?”

Tô lão tướng gia nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn mây trắng phía chân trời, chậm rì rì nói: “Linh Linh của cha là con gái ngoan nhất trên đời, cũng là nữ hài tử tốt nhất, sao có thể rất tệ?”

“Nhưng, con không xinh đẹp.”

“Kết quả của người xinh đẹp, cũng chỉ là một đồng xương trắng.”

“Con không biết cầm kỳ thư họa, cũng không ôn nhu uyển chuyển hàm xúc, một chút cũng không giống thiên kim tiểu thư nhà giàu.” Trước kia nàng không thấy có cái gì không tốt, nhưng hiện tại đột nhiên cảm thấy có chút thật xin lỗi phụ thân.

Tô Thừa Viễn vỗ vỗ vai con gái, nhẹ nhàng nở nụ cười, “Cha chỉ thích bộ dáng hiện tại của Linh Linh, cầm kỳ thư họa không thể làm cơm ăn, Linh Linh nhà ta cho dù hai bàn tay trắng, cũng có thể dựa vào một đôi tay tiếp tục sống, cho nên cha tuyệt không lo lắng sau khi cáo lão hồi hương không ai nuôi cha.”

Tô Linh Linh bị lời nói của phụ thân chọc cười, “Cha tốt nhất.”

“Linh Linh của cha trưởng thành rồi.” Lão tướng gia không khỏi cảm khái.

Ôm đầu gối nhìn trời, giống phụ thân ngẩng đầu nhìn chân trời, lòng của Tô Linh Linh lập tức an tĩnh lại, “Cha, hình như con thích Long Ký Vân.”

“Đây là chuyện tốt không phải sao?”

“Nhưng con không thích bị vây ở trong vương phủ, không thích vĩnh viễn chỉ có thể ở kinh thành, rất muốn chạy khắp nơi giống như trước.” Nàng thật nghiêm túc nói, thật nghiêm túc thở dài.

“Vương gia sở dĩ muốn vây khốn con, là bởi vì cho rằng lòng của con không ở trên người hắn, hắn sợ buông tay một cái, con sẽ không thấy cũng sẽ không trở về, nếu lòng của con đang ở trên người hắn, hắn sẽ không vây khốn con nữa.”

Ánh mắt của Tô Linh Linh trong nháy mắt sáng lên. “Thật vậy chăng?”

“Đương nhiên là thật.”

Nghe thanh âm như thế, thân thể của nàng nhất thời cứng đờ, chậm rãi thu hồi ánh mắt, quay đầu.

Ánh nắng rời rạc rơi ở trên người Long Ký Vân, trên gương mặt tuấn mỹ của hắn mang theo mỉm cười, ánh mắt nhìn nàng ôn nhu như nước.

“Vương gia...” Hắn rốt cuộc vẫn là tìm đến đây.

“Tướng gia.” Long Ký Vân chuyển hướng về phía lão nhạc phụ ngồi xem diễn bên cạnh.

Tô Thừa Viễn cười ha ha, hiểu rõ vô vô vai con gái, đứng dậy nói: “Linh Linh, cha còn có mấy tấu chương phải xử lý, về thư phòng trước.”

Thấy thê tử đem đầu chôn vào hai chân giống như rùa đen rút đầu, Long Ký Vân nở nụ cười, đi đến bên cạnh nàng vén áo ngồi xuống, vươn tay đem nàng ôm vào lòng.

“Linh nhi.”

Nàng không lên tiếng trả lời.

“Thích bốn vương liền khiến nàng khó nhận như vậy sao?” Tuy rằng chính tai nghe được nàng nói để ý hắn, nhìn ra nàng đang ghen, nhưng phản ứng của nàng thật sự làm cho hắn thất bại, giống như thích hắn, yêu hắn là chuyện làm cho người ta không thể tin biết bao.

Lúc thị vệ tìm không thấy, hắn nghĩ tới tướng phủ, chim én bị thương luôn trở về tổ, mà ở kinh thành, ở trong lòng nàng, tướng phủ mới là tổ chim của nàng, cho nên hắn liền tìm đến.

Ở trong lòng nàng vẫn không xem vương phủ là nhà, việc này ít nhiều làm cho hắn có chút buồn bực, nhưng hiện nay sự tình phát triển đến như vậy, hắn cũng vừa lòng.

“Nàng rốt cuộc là ai?” Nàng chán ghét cái loại cảm giác cái gì cũng không biết này, giống như mọi người đều rõ ràng, cổ tình chỉ mình nàng không biết, cái loại cảm giác này thật chán.

Hắn cho nàng một đáp án gần sự thật nhất. “Vốn dĩ nàng đã chắc chắn làm Tấn vương phi.”

“Chắc chắn?” Nàng khó hiểu.

“Việc chiến đấu tranh giành chính phi của bốn vương, ở trong cung hai người mà Thực phi và Quý phi đề cử là có phần thắng nhất.”

Tô Linh Linh càng thêm hoang mang. Việc này còn có quan hệ với hậu cung của lão hoàng đế?

“Nàng cũng biết trong tay ta nắm giữ binh phù của Đại Nghiệp hoàng triều, cho nên có đem con gái gả vào Tấn vương phủ hay không, đối với rất nhiều người mà nói là chuyện rất quan trọng, việc này quan hệ đến tiền đồ cùng vinh sủng sau này.”

“Việc này có quan hệ gì với ta?”

Long Kí Vân nở nụ cười, đưa tay xoa xoa tóc của nàng, “Bởi vì nàng cướp đi vị trí mà rất nhiều người mơ ước bấy lâu, khiến cho các nàng không vui.”

“Khó trách ngày đó nàng dùng ánh mắt oán hận như vậy nhìn ta, nói như vậy ta chẳng phải là rất oan sao?” Rõ ràng nàng mới là người bị hại trong việc này, là bị lão hoàng đế ném ra làm tấm lá chắn!

“Chính phi các nàng không còn hy vọng, nhưng vị trí trắc phi và thị thiếp vẫn còn trống.”

Ánh mắt nàng sáng ngời nhìn hắn, “Người rất muốn có trắc phi và thị thiếp?”

Hắn mạnh mẽ kéo nàng qua, hôn lên đôi môi hồng bóng của nàng, sau đó buông ra, tà khí nhếch môi, “Bổn vương không phải đã bị bí thuật khuê phòng của nàng ép đến tình trạng kiệt sức sao?”

Tô Linh Linh chỉ cảm thấy đầu oanh một tiếng nổ tung, ngón tay phát run chỉ vào hắn, nửa ngày nói không nên lời.

“Cho nên nàng phải thông cảm cho bổn vương.” Hắn nghiêm trang nói.

“Vì sao?” Nàng dựa vào cái gì phải thông cảm hắn? Hắn rắp tâm hiểm ác rành rành như thế, không ngừng bại hoại danh tiết cùng thanh danh của nàng!

“Nếu bổn vương không như vậy, lấy cái gì làm cơ sở từ chối ý tốt của một bộ phận người đây?”

“Chỉ là một bộ phận, vậy còn lại làm sao bây giờ?” Nàng lại không ngu ngốc.

Hắn ở sau gáy nàng cắn nhẹ, mơ hồ không rõ nói: “Cái này làm phiền nương tử đại nhân.”

Nàng bị hắn biến thành tô tô ma ma, chỉ có thể không ngừng né tránh, “Ta thấy người rất thích thú, ta vì sao còn phải cố hết sức đi làm chuyện không được lòng?” Nhớ đến hình ảnh hài hoà khi bọn họ đứng cùng một chỗ nàng liền nhịn không được chua xót trong lòng.

“Ta thích nhìn nàng ghen.”

Hắn là biến thái!

“Đêm mai Phạm đại nhân mời khách.”

Rõ ràng là ý không ở trong lời. “Người tính làm sao bây giờ?”

“Cũng không thể không cho người ta một chút mặt mũi.” Có đôi khi diễn trò thật phiền, nhưng là không diễn lại không được.

Tô Linh Linh đỏ mặt, trừng mắt, gắt gao bắt lấy cánh tay hắn đang lôi kéo thắt lưng mình. “Người muốn làm gì?” Nơi này là tướng phủ, không phải Tấn vương phủ, hắn rốt cuộc có biết hay không!

“Còn có thể làm gì?” Hắn mang vẻ mặt “nàng rất ngốc”, “Đương nhiên là làm chuyện muốn làm.”

“Nơi này là tướng phủ.”

Hắn thành công đem nàng áp đảo ở dưới bóng cây trên cỏ. “Không có người đến.”

“Người không thể hảo hảo trò chuyện với ta sao?” Nàng nắm tay hắn hung hăng cắn lên. Vì sao luôn nói không được mấy câu liền muốn làm chuyện khiến cho người ta mặt đỏ tim đập?

“Ai bảo nàng bắt ta ngủ thư phòng.” Hắn đương nhiên muốn hảo hảo cùng nàng nói chuyện, nhưng gần đây động một tí là nàng đuổi hết thị nữ ra khỏi phòng, còn cài chốt cửa phòng lại, hắn lại không muốn dùng sức mạnh, chỉ có thể cô đơn chiếc bóng đi ngủ thư phòng.

“Người còn dám nói, rốt cuộc là ai rải lời đồn khắp kinh thành?” Không nói nàng không tức, nói đến đây nàng liền hận không thể chính tay đâm chồng!

Long Kí Vân mang vẻ mặt “ta cũng là bất đắc dĩ”, “Ta đây không bắt đắc dĩ thì cần gì vậy, nương tử nên hiểu cho ta.” Ngữ khí cực kỳ thành khẩn.

Nàng có thể lý giải sự bất đắc dĩ của hắn, nhưng không thể nhận hắn tùy ý gán tội cho nàng, nhất là truyền ra lời đồn như vậy, cho nên nàng nghiêng rằng nghiêng lợi tròng mắt hắn, “Hôm nay ngươi tiếp tục ngủ thư phòng!” Nàng thích một mình ngủ ở trên giường ngọc thạch, vừa thoải mái lại mát mẻ.

“Nương tử nàng thật không đáng yêu...” Hắn lẩm bẩm oán giận, động tác chưa ngừng. Ngủ thư phòng liền ngủ thư phòng, ăn trước vào miệng nói sau!

“A, cha –”

Tô Linh Linh kinh hô làm cho hắn nhất thời sửng sốt, theo bản năng quay đầu lại.

Sau đó, hắn phát hiện chính mình bị lừa.

Cho nên, kết quả chính là Tần vương không thể đắc thủ (làm được việc, thành công).

14. Chương 14

Long Kí Vân đã ngủ ở thư phòng nửa tháng nay, tuy rằng giường ở thư phòng rất lớn, đệm chăn cũng thật thoải mái, nhưng bởi vì thê tử không ở trên giường, cho nên hắn rất là bất mãn.

Làm cái gì chứ, không phải chỉ vì lúc hắn đi Phạm gia dự tiệc hình tượng uể oải chật vật một chút, thân hình mệt mỏi một chút, khiến cho lời đồn đãi trong kinh thành càng điên cuồng hơn một chút...

Vương phi nhẫn tâm vô lương khiến cho hắn vừa yêu vừa hận kia, liền tuyệt tình đá hắn ra phòng ngủ, đá đến thư phòng ngủ một mình nửa tháng.

Vốn là hắn có thể dùng “vũ lực” giải quyết, nhưng như vậy chỉ sợ quan hệ thật vất vả mới hòa hợp lại của hai người sẽ sinh ra gợn sóng. Khiến cho hắn tức giận là một đám thị vệ hắn cấp cho thê tử cư nhiên từng trợn phản chiến, bắt đầu đối hắn - chủ tử chân chính này canh phòng nghiêm ngặt, tử thủ.

Nguyên nhân trưởng nhóm thị vệ cho hắn là – “Vương gia, ngài kỳ thật căn bản không có biện pháp làm gì Vương phi!”

Nghe một chút, thật đáng giận nha! Càng giận hơn là lời này còn thiên chân vạn xác.

Hắn xác thật không có cách nào làm gì nàng, đánh vào thân nàng, đau ở tim hắn, mắng nàng còn không bằng phỉ nhổ mình.

Nguyên lai yêu một người thật sự sẽ làm một người thay đổi, mà hắn đã vì nàng thay đổi nhiều lắm.

“Người đâu.”

“Thỉnh Vương gia phân phó.”

“Vương phi đâu?”

“Ở vườn hoa phía sau nướng cá.”

Khóe mắt Long Kí Vân rút lại, “Nướng cá?”

“Vâng.”

“Hôm nay không ra phủ sao?”

“Ở cùng với ai?”

Thị vệ cúi đầu càng thấp, thanh âm cũng trở nên nhỏ chút, “Lão tướng gia.”

Hắn biết mà! Tay Long Kí Vân không tự giác nắm chặt, phàm là thê tử đi làm cá, hơn phân nửa không thoát được quan hệ với nhạc phụ đại nhân của hắn, bởi vì cả triều đều biết Tô tướng gia thích ăn nhất đó là cá – nhất là do con gái ông tự tay làm.

Hắn thật không thoải mái, không phải nói ở nhà theo cha, xuất giá theo chồng, chồng mất theo con sao? Sao thê tử của hắn qua cửa lâu như vậy cho tới bây giờ còn chưa nghĩ tới theo chồng? Tuy rằng chân lý theo cha tính ra cũng có thể thương lượng, nhưng nhạc phụ so với trượng phu như hắn lại được sủng ái hơn cũng là chuyện không tốt.

“Đến đây đã bao lâu?”

“Sau khi Vương gia vào triều.”

Thật đúng là sớm!

Long Kí Vân mặt thối đi đến vườn hoa phía sau, vừa đi vừa nghĩ, hôm nay vào triều Tô tướng gia rõ ràng là thỉnh nghỉ bệnh, này quả thật chính là công khai khi quân!

Đến vườn hoa phía sau, chỉ thấy nguyên bản cây xanh hoa hồng, trời xanh mây trắng, cỏ xanh nước biếc, lúc này cảnh sắc vô song của vườn hoa phía sau vương phủ đã là khói hun lửa cháy, mùi thịt bốn phía.

Miệng hắn bắt giác hơi hơi run rẩy, nhất là khi nhìn đến Thừa tướng không còn khí chất tay trái cầm một xâu cá nướng, tay phải cũng một xâu cá nướng, ăn thật kinh khủng, lửa giận trong mắt càng tăng lên.

Có lẽ, hắn nên quân pháp bắt vị thân, hướng phụ hoàng vạch trần tội khi quân phạm thượng của tướng gia.

Người đang nướng ngẩng đầu nhìn lại đây, khoe miệng cong lên, “Vương gia, về từ khi nào?”

“Vừa rồi.”

“Hôm nay Hoàng Thượng không có việc gì cho người làm sao?”

Vì sao hắn lại cảm thấy khẩu khí của nàng rất là tiếc nuối?

“Không có.”

“Ăn cá không?”

Nhìn nhạc phụ nửa đường cướp lấy vỉ cá nướng nguyên bản là muốn đưa ỉnh kia, Long Kí Vân hít sâu một hơi, tự nói với mình, phải nhẫn.

“Ta không đói bụng, để cho tướng gia ăn đi .”

“Đúng rồi, cha, người không phải nói có việc muốn nói với Vương gia sao?”

“A, cũng không phải chuyện gì lớn.” Tô Thừa Viễn một bộ không có gì, phun xương cá ra, “Chính là Lễ bộ Phạm đại nhân bởi vì bị nghi ngờ phạm vào một vụ án nhận hối lộ, tạm thời cách chức chờ điều tra.”

Nghe vậy, ánh mắt Long Kí Vân trong nháy mắt sáng ngời, sau đó lại đột nhiên trầm xuống.

Không đúng!

Hôm nay Tô tướng gia rõ ràng không bệnh lại xin nghỉ, mà chuyện Phạm đại nhân là hôm nay mới bị người tấu lên, mà hôm nay hắn lại bị kêu đi vào triều... Trong đó tựa hồ có hương vị hãm hại.

“Vương gia, lão phu đưa người phần đại lễ này có thích không?” Tô Thừa Viễn cười ha ha nhìn con rể.

Quả nhiên! Lão hồ li này căn bản chính là đem hắn đồ lên mặt bàn, khiến cho tất cả mọi người cho rằng là hắn ra tay với Phạm đại nhân, nguyên nhân chính là Phạm đại nhân vẫn muốn đem con gái đẩy mạnh tiêu thụ đến Tấn vương phủ.

Tốt lắm, quả nhiên là lão thần phụ hoàng nể trọng, gian như nhau.

“Cha, sao hắn lại có thể thích?” Tô Linh Linh chuyên tâm bắt tay vào làm cá, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Phạm tiểu thư quốc sắc thiên hương, tài nghệ kinh người, vào phủ đảm đương một trắc phi là dư dả, hiện tại ngài khiến cho hắn kết oán với Phạm đại nhân, đây không phải đánh tan uyên ương sao?”

Long Kí Vân rất muốn nhìn ra dấu hiệu ghen của nàng, nhưng nhìn nửa ngày cũng không thấy gì, nàng giống như đang nói một chuyện bình thường như ăn cơm.

“Thiên kim của Trình đại nhân cũng không tồi, cầm kỳ thi họa mọi thứ đều thông, tri thư đạt lễ, con gái a,” Lão tướng gia cảm khái, “Con cùng các nàng thật là khác nhau một trời một vực.”

Tô Linh Linh vẫn đậm phong khinh liếc mắt qua một cái, nhẹ nhàng nhàn thoai mở miệng, “Cha, lần sau con làm cá nữa sẽ nhớ rõ trét chút bùn đất vào, con cam đoan.”

Long Kí Vân cười thành tiếng.

Tô tướng gia nghiêm trang giáo dục con gái. “Con gái à, làm người không thể thiển cận như vậy.”

“Nói như thế nào?”

“Con phải biết rằng, con phải đối mặt với những chuyện khó khăn không vui đó.” Trong lời nói của ông có chuyện nói.

“Đó là chuyện của Vương gia.” Vẫn đang thật lạnh nhạt.

Lời này Long Kí Vân cũng không vui khi nghe xong. “Vợ chồng là một thể, chuyện của bốn vương không phải là chuyện của nàng sao?”

Quơ quơ cá trong tay, Tô Linh Linh cười đến ý vị thâm trường, “Thật có chút việc nô tì không giúp Vương gia được.”

“Hử?” Hắc nhướn mày.

“Nô tì có thể làm chủ thay Vương gia nạp trắc phi thu thị thiếp, nhưng nô tì không có biện pháp thay Vương gia đi chiêu cố các nàng.”

Lời này vừa nói ra, thị vệ và tỳ nữ chung quanh không hẹn mà cùng lui lại mấy bước, ẩn ý trong câu nói này của Vương phi bọn họ cũng nghe ra, Vương gia tự nhiên lại càng không cần nói.

“Ừ, Linh Linh, cha đi về trước, ngày mai lại đến gặp con.” Tô lão tướng gia cầm một xâu cá nướng đã cắn một nửa nhanh chóng chạy trốn.

“Các người đi xuống.” Bàn tay to của Long Kí Vân vung lên, tất cả hạ nhân lập tức tản ra.

Mà Tô Linh Linh vẫn nướng cá, như là tất cả không có liên quan với nàng.

“Náo loạn nửa ngày, nàng mấy ngày nay là đang ghen nha.” Hắc vén áo ngồi xuống bên cạnh nàng, đưa tay đặt lên thắt lưng của nàng.

“Không phải, người suy nghĩ nhiều quá.”

“Vậy nàng nói, đến tột cùng vì sao không cho bốn vương trở về phòng ngủ?” Hắc tựa đầu lên hõm vai của nàng, ngửi mùi hương hoa lải phát ra từ người nàng.

Mặt nàng không chút thay đổi trả lời, “Ta chỉ muốn cứu lại danh dự tràn ngập nguy cơ của ta, khiến cho Vương gia thanh tâm quả dục, thần thái bay lên một lần nữa đi làm tình lang trong mộng của khuê nữ mọi nhà.”

“Lời này càng nghe càng chua.” Hắc cười đến dị thường vui vẻ.

Tô Linh Linh lại không nói nữa. Hôm nay cha đến cùng nàng nói rất nhiều, lần đầu tiên nàng hiểu được đỉnh đảnh đến cuộc sống hoàng gia sẽ là phức tạp cỡ nào, có lẽ cuộc sống trước kia của nàng quá mức đơn thuần, cho nên nàng đối với những chuyện phức tạp nguy hiểm trong hoàng gia theo bản năng có chút sợ hãi.

Nàng không thích hợp phức tạp.

Không, phải nói cha vẫn đem nàng bảo hộ rất tốt, không cho nàng có cơ hội lấy đỉnh đảnh đến chuyện đó, nhưng nàng đúng là vẫn không thể tránh khỏi bị kéo vào, tha xuống nước.

Sự tình sẽ không chấm dứt như vậy, nàng hiểu được.

Tựa hồ cảm giác được cảm xúc của người trong lòng, Long Kí Vân không nói gì nữa, chỉ ôm chặt hơn, giống như muốn đem nàng khảm vào thân thể của mình, mặc kệ có bao nhiêu mưa gió, hấn đều thay nàng chống đỡ.

Tô tướng gia từ phía sau tới cửa, tuyệt đối không phải chỉ đơn giản là đến ăn cá như vậy, khẳng định là có vài lời nói với con gái, mà thê tử trăm mặc khác thường cũng làm cho hấn càng thêm xác nhận điều này.

Hậu cung, chỉ sợ lại nổi gợn sóng.

“Mẫu hậu, thật sự không có việc gì sao?”

Quốc mẫu của Đại Nghiệp hoàng triều tao nhã mỉm cười, ngón tay nhỏ và dài xếp thành hình hoa bưng lên ly trà xanh trước mặt, nhẹ nhàng thổi giã ra phiến lá bập bênh ở trên mặt, vân đạm phong khinh nói: “Người thông minh giống như Vân Nhi, phải lo lắng chỉ có người muốn động đến hấn.”

“Nhưng, mẫu hậu phái người đi truyền chỉ.” Thái tử cảm thấy thật không nữ, vương đệ tuy rằng rất ít tức giận, nhưng cả đời nổi giận cũng rất đòi mạng, hấn cũng không muốn còn chưa đi lên ngôi vị hoàng đế đã bị đệ đệ dùng võ lực chèn ép, bắt đầu thành công một nửa là tốt, nhưng bắt đầu mà bị hư thì sẽ mang đến bóng ma cả đời.

“Nếu không như vậy, hấn sẽ hiền lành tiến cung sao?” Hoàng hậu tuyệt không cho rằng mình làm sai, cực kỳ đương nhiên.

“Mẫu hậu, ngài chơi với lửa.”

“Ta là mẫu thân của các người.” Hoàng hậu không sợ hãi nói.

Thái tử vẫn lo lắng suy nghĩ. “Vạn nhất gặp chuyện không may làm sao bây giờ?”

“Cùng lắm thì cưới thêm một người thôi.” Thập phần không cho là đúng.

Thái tử nhấp mím môi, cảm thấy cần phải nói ra, “Chỉ sợ hậu viện của vương đệ sẽ bị châm lửa.” Gần đây lời đồn đãi trong kinh thành nhiều lắm, hấn sắp nhậm không được muốn đi Tấn vương phủ ở lâu xem diễn .

“Nếu ngay cả lửa trong hậu viện nhà mình đều diệt không được, hấn có thể chấp chưởng binh quyền của Đại Nghiệp hoàng triều sao?”

Đây căn bản là hai việc không liên quan! Nhưng hấn không dám nói ra miệng, theo tuổi càng lúc càng lớn, hấn sớm hiểu được cùng nữ nhân nói đạo lý căn bản là chuyện cổ hết sức cũng không thu được kết quả tốt, hơn nữa đối tượng lại là mẫu hậu.

Ngay tại lúc hai mẫu tử một người nhàn nhã một người lo lắng, Long Kí Vân đã được nữ quan cấp cao nhất của Phượng Tường cung mời vào cung.

“Đây hình như không phải đường đi Phượng Tường cung.” Hấn thần nhiên mở miệng, dưới chân sớm chậm lại cước bộ. Lúc vào cung hấn đã có cảm giác xấu, hiện tại loại cảm giác này càng rõ ràng.

“Hoàng hậu đi đến Xuân Hoa cung của quý phi nương nương.” Nữ quan không hổ là tâm phúc bên cạnh hoàng hậu, không đổi sắc mặt đối đáp trôi chảy.

Cho dù lòng có nghi hoặc, nhưng Long Kí Vân cũng không ngừng tiếp tục đi về phía trước. Thôi được, mặc kệ phía trước chờ hấn là cái gì, cẩn thận ứng phó là được.

Kết quả hoàng hậu không có ở Xuân Hoa cung, thậm chí chưa có tới.

Long Kí Vân quay đầu đến hỏi nữ quan mời mình, nhưng đối phương sớm không thấy bóng dáng, hấn lập tức xác định chuyện này cùng mẫu hậu thoát không được quan hệ, cùng quý phi nương nương đang mỉm cười với hấn cũng có quan hệ chặt chẽ.

Hậu cung quả nhiên chiến hỏa mạnh mẽ, chẳng qua, hấn đối với phương pháp mẫu hậu quảng mình ra rất có thành kiến.

Làm quốc mẫu, nàng làm được người người ca tụng, nhưng làm mẫu thân, hấn thật sự không thể không thừa nhận, nàng cùng phụ hoàng đều yêu thích những trò đùa quái đản.

Vợ chồng vợ chồng, không biết là chồng ảnh hưởng vợ, hay là vợ ảnh hưởng chồng, nhưng bọn họ không thể nghi ngờ là một đôi tuyệt phối.

“Tần vương, người đã lâu chưa vào trong cung thỉnh an, ngày gần đây khỏe không?” Quý phi vẫn xinh đẹp như trước nhân nhả mở miệng như nói việc nhà.

“Đa tạ nương nương nhớ, nhi thần tốt lắm.”

Hai người đang hết sức khách sáo, một bóng hình xinh đẹp từ bên ngoài đi vào.

Quý phi lập tức lúm đồng tiền như hoa, nâng tay lấy khăn che mặt rồi nói: “Xem, thật khéo, hôm nay Hoa nhi vừa vặn ở trong cung, còn làm hoa sen tô[1] sở trường, nếu Vương gia đã đến, đừng ngại cũng ăn một chút.”

[1]Hoa sen tô: ta không biết cụ thể món này làm từ gì, chỉ biết đây là một món điểm tâm xốp giòn, có hình như hoa sen.

Mắt thấy không thể thoát thân, Long Kí Vân cũng chỉ buồn cười nói: “VẬY QUẤY RẦY NƯƠNG NƯƠNG.”

“Không có, Hoa nhi, còn không mang qua cho Tần vương?”

Mặt Phạm Nguyệt Hoa sụp xuống, đang cầm một cái đĩa tinh xảo đi tới, nhẹ nhàng đặt bên tay trái của hắn, “Vương gia, mời.”

“Đa tạ.” Một cỗ hương thơm nhàn nhạt bay vào mũi, hoa sen tô trong cái đĩa phối hợp cùng nhau lẫn vào trong cơ thể, lại làm cho Long Kí Vân có chút tâm thần không xong, hắn không khỏi thầm kêu nguy rồi.

“Vương gia, ăn nhiều một chút.” Quý phi cười khuyến khích.

“Vâng.” Hắn gấp khối điểm tâm, chậm rãi từ từ thưởng thức, trong đầu mau chuyển động, hiện tại phải chạy nhanh thoát thân, nếu không nói không chừng liền thật sự té ngã xuống cống ngầm, mới vừa được đến lòng thê tử, lúc này nếu xảy ra sự cố, chỉ sợ đời này đều không lưu được nàng.

Phạm Nguyệt Hoa đứng ở bên cạnh sợ hãi hỏi: “Ăn ngon không?”

“Nga, ăn ngon lắm.” Hắn bảo trì mỉm cười, tâm cũng rất lo lắng, mấy khẩu điểm tâm xuống bụng, hắn càng không ổn, thứ này, sợ là bỏ thêm vị.

“Đây là trà hạt sen do thần nữ tự tay pha, mời Vương gia dùng.”

Hắn âm thầm kêu khổ trong lòng, trên mặt cũng không lộ vẻ gì, bình tĩnh tự nhiên, “Đa tạ.”

Thân là đệ tử hoàng tộc, đan dược giải độc hắn tất nhiên là có, nhưng xuân dược không độc, hắn muốn giải cũng không giải được, duy trì hết sức, chỉ có thể nhanh chóng rời đi.

Lúc đưa ly trà qua, đột nhiên một cái vô ý đánh nghiêng, đổ nước trà đầy thân hắn.

Về mặt Phạm Nguyệt Hoa sợ hãi, liền cầm khăn tay của mình lau lên, “Vương gia, thật xin lỗi... Ta giúp ngài lau...”

“Không cần!” Này sao có thể là giúp hắn lau, quả thật là dụ dỗ!

“Hoa nhi, mang Vương gia đến phía sau thay quần áo đi.” Quý phi hợp thời đánh gãy một đoàn hỗn loạn kia.

“Không cần, nhi thần sẽ hồi phủ thay.”

“Nào có chuyện như vậy, người bên ngoài còn tưởng Vương gia ở nơi của bản cung bị ngược đãi gì.”

Quả thật là ngược đãi trên cả hai phương diện tinh thần cùng thân thể! Long Kí Vân vừa cố nén không phát tác, vừa hết sức không dấu vết tránh né sự trêu chọc cố ý lại như vô tình của Phạm Nguyệt Hoa.

“Nhi thần liền thất lễ.” Tất cả bất đắc dĩ hắn chỉ có thể lưu lại, cũng hiểu được khảo nghiệm lớn hơn nữa đang ở phía sau.

Đi theo Phạm Nguyệt Hoa đến một gian phòng trống sau điện, hần vẩy tay ra hiệu cho cung nữ lui xuống, lại không nghĩ lúc nàng đột nhiên đi đến cạnh cửa lại ra sức đóng cửa lại.

Sự tình quả nhiên phức tạp!

Nhưng hần không biết là, khi hần cùng với dục vọng bản thân giằng co, giây dựa phủ nhận, liều lĩnh xông ra cung, người hần chú ý nhất đã được một cung nữ dẫn dắt vào cung, cũng chậm rãi mà đến Xuân Hoa cung.

**** *
**** *
**** *
**** *
**** *
**** *

Long Kí Vân giống như gió thổi vào Tấn vương phủ, vẻ mặt bối rối khó được.

“Vương phi đâu?”

“Bẩm Vương gia, Vương phi chưa trở về.”

Thanh âm cất cao. “Chưa trở về?!”

“Vâng, chưa trở về.”

“Không có khả năng, vừa rồi người thủ vệ rõ ràng nói nàng đã hồi phủ!”

“Nô tỳ không thấy Vương phi.”

Một thị vệ đã chạy tới hồi bẩm, “Vương gia, Vương phi vừa mới đi về phía chuồng ngựa.”

“Cái gì?” Long Kí Vân biến sắc, quay đầu liền chạy về phía chuồng ngựa.

Nhưng lúc hần đuổi tới chuồng ngựa, chỉ kịp nhìn theo bóng dáng thê tử trên ngựa giờ roi, đó là bóng dáng mang theo rào rạt giận dữ, bừa bãi lại yếu ớt.

15. Chương 15

“Vương gia...” Bọn thị vệ chỉ có thể nhìn chủ tử phi thân lên ngựa, đuổi theo sau Vương phi, không kịp nghĩ lại, cũng chỉ có thể đuổi theo sau.

Đã lâu không có tận tình rong ruổi như vậy, đã lâu không có hưởng thụ cảm giác gió mạnh quất vào mặt như vậy, cũng đã lâu không có hành động khiến cho nàng muốn điên cuồng hét lên như vậy!

Hoàng gia, hoàng gia rốt cuộc là cái gì?

Nàng vốn sinh ở dân gian, sinh trưởng ở thôn dã, cho nên không hiểu triều đình, không hiểu hoàng gia.

Nữ tử thôn dã như nàng, nguyên bản sẽ không theo hoàng gia ở cùng một chỗ, nhưng một đạo thánh chỉ tình linh xảy ra đánh vỡ quỹ đạo cuộc sống của nàng, cứ như vậy khi nàng bất ngờ không kịp phòng bị liền đem nàng kéo vào.

Nàng không thông minh, nhưng cha nói nàng cũng không ngốc, cho nên nàng thật cảm tức một màn nhìn được ở trong cung kia. Vì sao muốn xem nàng là đứa ngốc để đối đãi?

Đầu tiên là hoàng hậu khó hiểu truyền chỉ muốn nàng vào cung, sau đó là cung nữ rõ ràng dẫn sai đường, tiện đà khiến cho nàng xem đến một màn không chịu nổi kia – ,màn hỗn loạn, hai người nam nữ xiêm y càng thêm hỗn loạn.

Nam giống như Phan An, nữ như Điều Thuyền, nhưng không khéo là Phan An kia dường như là Tấn vương – trượng phu của nàng, mà người đẹp như Điều Thuyền kia nàng cũng không xa lạ – thiên kim Phạm gia Phạm Nguyệt Hoa.

Nàng không hiểu, một Vương gia muốn nạp trắc phi cùng thị thiếp có phức tạp cùng khó khăn như vậy sao?

Nàng cũng không có ý muốn ngăn cản, so với độc chiếm người kia, nàng vẫn hướng tới cuộc sống tự do tự tại trước kia hơn, tuy rằng lòng có buồn bực, nhưng nàng nghĩ mình sẽ không có việc gì.

Được là hạnh phúc, không được là mệnh, nàng làm người hướng đến thuận theo tự nhiên, cũng không cố ý cưỡng cầu.

Thánh chỉ tứ hôn, trốn không thoát, nàng liền nhận lấy .

Động phòng hoa chúc, tránh không khỏi, nàng cũng nhận lấy.

Thoát đi vương phủ, sau khi trải qua thất bại, nàng chấp nhận, nhưng vẫn chưa chết tâm, thậm chí sau khi cha đặc biệt đến vương phủ nhắc nhở nàng có bao nhiêu “tai hoạ ngầm”, còn vui sướng cho rằng có lẽ ngày cùng cha du sơn ngoạn thủy tiêu dao thiên hạ không còn xa.

Nhưng, kết quả tựa hồ cũng không phải như thế.

Hoàng đế lão nhân có thể giống như đối đãi nàng, sẽ đem thiên kim khác chỉ cho Long Kí Vân, nhưng lại muốn cho nàng khó khăn khi bị đưa vào cung bắt gian.

“Linh nhi, dừng lại!”

Phía sau truyền đến giọng nam lo lắng, nàng lại vùng roi thêm, không muốn dừng lại.

“Linh nhi, không nên tùy hứng, dừng lại!”

Vì sao nàng phải nghe hắn? Đoàn hỏa trong lòng kia phải giục ngựa chạy như điên mới có thể phát tán ra! Nàng không cần để ý, vương tôn công tử người nào không phải ba vợ bốn nàng hầu, huống chi, danh hiệu Tấn vương phi này của nàng nguyên bản chính là nhặt được. Trên thực tế, nàng lại cực kỳ để ý, cực kỳ phần nộ, cực kỳ không cam lòng, không muốn để ý lại cố tình để ý, cảm xúc mâu thuẫn rất đáng ghét, khiến cho nàng muốn từ trong đoàn hỗn loạn trước mắt này thoát thân đi thật nhanh.

Cha có câu nói rất đúng, nàng không thích hợp phức tạp, người, chuyện, vật quá mức phức tạp tổng sẽ làm cho nàng chùn bước.

Con ngựa cổ sức chạy như điên, như là muốn chạy về cuối thế giới, Tô Linh Linh cũng là thẳng đến khi ánh mắt chạm đến vực thẳm phía trước, mới bỗng nhiên phát hiện mình đối với địa thế nơi này có bao nhiêu xa lạ.

“Dừng ngựa!” Thanh âm của Long Kí Vân tràn ngập sợ hãi.

Nàng theo bản năng theo hắn nói mà làm, nhưng mà vẫn chậm, nàng chỉ cảm thấy mình giống một đám mây chậm rãi bị thổi xuống vực.

Có lẽ, như vậy cũng tốt.

Trong nháy mắt kia, nàng lại có cảm giác giải thoát, không khỏi lộ ra mặt cười lúm đồng tiền chân thật.

Nhưng cơ hồ là cùng thời gian, bên hông của nàng đột nhiên căng thẳng, tiếp theo chợt nghe đến thanh âm run run mà kinh hãi của hắn từ trên đầu truyền đến, “Linh nhi...”

Nàng ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy vẻ mặt hắn khẩn trương nhìn nàng, roi ngựa trong tay trái thật sâu đâm vào bên trong vách đá, mà tay phải thì gắt gao ôm thắt lưng của nàng.

“Chúng ta đi lên.”

Nàng biết mình dọa đến hắn, nhưng giờ này khắc này, nàng không muốn an ủi hắn, bởi vì nàng so với hắn còn thấp thỏm lo âu hơn.

“Không phải sợ, không có việc gì .”

“Chống đỡ không được .” Roi ngựa kia chống đỡ không được sức nặng của hai người, đã bắt đầu biến hình .

“Ôm chặt ta.”

Long Kí Vân sửa tay nắm chặt, vận đủ toàn lực ở trên roi ngựa mượn lực dùng lực, hai người hướng về phía trước bay lên, hần ở giữa không trung đem nàng ném lên, mà khi nàng nhìn đến bóng dáng kia rơi xuống vực, đúng lúc quãng dài lưng quần lấy hần, liều mạng kéo lên.

Vừa rơi xuống đất, nàng liền mất đi tất cả khí lực, chỉ có thể từng ngum từng ngum thở, hai tay run run cơ hồ không thể khép lại.

Long Kí Vân tay chân mạnh mẽ một cái thả người liền đi theo rơi xuống đất, không chút nghĩ ngợi đưa tay gắt gao đem nàng ôm vào trong lòng.

Thị vệ theo sau tới đây nhìn thấy màn cũng đều yên tĩnh không tiếng động, may mắn sống sót sau tai nạn quanh quần ở trong lòng mọi người.

“Về sau vĩnh viễn không cho phép nàng cưỡi ngựa nữa.” Đây là sau khi Long Kí Vân khôi phục thần trí hết to lên.

Tô Linh Linh đưa tay che lỗ tai đáng thương hể hể của mình, tim có chút đập mạnh và loạn nhịp.

“Nàng muốn hù chết ta sao? Hả?” Khi nhìn đến nàng rơi xuống vách núi đen, tim hần cũng cơ hồ bay theo, cái loại cảm giác khủng bố này, hần vĩnh viễn không muốn trải qua một lần nữa.

“Ta... Không phải cố ý...” Nàng cũng không muốn chết, không nghĩ tới phương hướng mình chạy sẽ là một cái vực thẳm, nàng chỉ là tâm tình thật tệ muốn phát tiết một chút thôi.

“Không cho phép! Không cho phép... Không cho phép làm ta sợ như vậy...” Hần run run ôm chặt nàng.

“Về sau sẽ không.” Phát hiện hần sợ hãi, lòng Tô Linh Linh lập tức mềm ra, nàng nâng tay chậm rãi vòng qua thắt lưng hần, nhẹ nhàng an ủi hần, Tấn vương yếu đuối bất lực như vậy, nàng chưa từng gặp qua.

“Ta cùng nàng ta không có phát sinh chuyện gì cả.”

“Ta biết.”

“Vậy nàng chạy cái gì?” Thoáng buông nàng ra, ngọn lửa trong lòng hần nhịn không được cuồng cháy lên.

Tự bình tĩnh lại, nàng lộ ra đôi mày anh khí thanh tú hơi hơi nhướng lên. “Ta chỉ là không rõ.”

“Có cái gì không hiểu được?”

“Nếu muốn mời ta xem diễn, vì sao không phải vào lúc diễn xong?”

Khuôn mặt tuần mỹ vô cùng của Long Kí Vân nhất thời lâm vào vụn vụn.

“Nàng thật muốn chờ diễn xong đến gặt hái sao?” Nếu nàng dám trả lời phải, hần liền quyết định không chút do dự bóp chết nàng!

Tô Linh Linh trầm mặc một lát, lại nhú chặt mày, châm chọc dùng từ (suy nghĩ kỹ từ cần dùng), chần chờ mở miệng, “Nếu ta nhìn thấy là lúc gạo đã thành cơm, có lẽ sẽ không giống như bây giờ, khó có thể lựa chọn.” Nàng sẽ trực tiếp xoay người bỏ đi, mà không phải giống như bây giờ, không dứt khoát, để ý loạn lên.

Hần thật sự rất muốn bóp chết nàng! Nhưng khi đụng tới làn da mềm mại của nàng, lại biến thành nhẹ nhàng âu yếm, tất cả buồn bực thương tiếc, đều hóa thành một tiếng thở dài.

Nàng không để tâm vào chuyện vụn vặt, Long Kí Vân cao hứng nhưng đồng thời, lại có chút mất mát. Nàng lý trí như vậy, có phải biểu thị tình yêu của nàng còn chưa sâu?

Tấn vương của Đại Nghiệp hoàng triều bắt đầu cảm thấy mất mát, cũng càng mâu thuẫn, hần hy vọng thê tử để tâm vào chuyện vụn vặt, lại sợ nàng trốn, nội tâm rối rắm thành một đoàn.

16. Chương 16

Cuối cùng việc trong hoàng cung cũng không giải quyết được việc gì cả.

Nhưng lời đồn đãi về Tần vương phi dừng mãnh lại càng ngày càng nhiều, như vậy cũng dám một mình xâm nhập hoàng cung thu bím tóc (nghĩa ở đây là điểm yếu, ý chỉ bất gian) của Tần vương, nữ nhân như vậy quả thật không phải người bình thường có thể nhận được.

“Ta thề, ta nhất định - phải - hưu - phu -.” Vì vậy, trên không của Tần vương phủ vang dội tiếng rống sấm từ Hà Đông quanh quần bên tai ba ngày không dứt.

Long Kí Vân ngồi ở sau bàn học dừng tay lại, tiếp theo lại mang về mặt bình tĩnh xem binh thư, ngay cả đầu cũng chưa nâng, giống như căn bản không thấy được có người đứng ở trước án thư của mình rít gào kiêu vũ án.

“Long Kí Vân –”

“Hử?” Hắn lên tiếng tỏ vẻ người ở trong này.

“Người rốt cuộc có nghe thấy ta nói gì không?” Nàng sắp tức chết rồi, hắn lại mang về mặt đường như không có việc gì, thật khiến nàng nổi trận lôi đình!

“Có.” Như cũ là châm ngôn một chữ.

“Vừa rồi ta nói cái gì?”

“Hưu phu.” Hai chữ bay lên.

Tô Linh Linh cảm thấy nếu mình lại cùng nam nhân trước mặt này nói tiếp, nhất định sẽ phát sinh chuyện thâm - mưu sát chồng, cho nên lập tức lấy giấy viết ở bên cạnh qua.

Nhưng sau khi viết tốt hai chữ “hưu thư”, nàng liền giật mình.

Hưu thê, nàng biết là căn cứ thất xuất chi điều[1], nhưng hưu phu, nàng phải căn cứ cái gì?

Từ trong sách ngẩng đầu, Long Kí Vân nhướng nhướng mày lên, nhìn thê tử buồn rầu, không tự giác nở nụ cười.

“Long Kí Vân...” Nàng thật chần chờ, cực kỳ không xác định, “Hưu thư viết như thế nào?”

Hắn nghiêm trang tỏ thái độ, “Hưu thư này là đưa cho ta, cho nên ta không phát biểu ý kiến.”

Nàng đưa tay phủ trán, phát ra rên rỉ thống khổ, “Nam nhân như vậy vì sao cổ tình còn có nhiều nữ nhân tranh nhau gả cho như vậy?”

“Nàng không thấy sự vĩ đại của ta, không có nghĩa là người khác cũng nhìn không thấy.” Hắn cười tủm tỉm nhìn nàng, “Cho nên nàng nên mở to hai mắt hảo hảo xem, miễn cho tương lai hối hận.”

“Người có ưu điểm gì?” Nàng dùng sức chụp mặt bàn, hai tròng mắt phun lửa trừng hắn, “Ưu điểm lớn nhất của người chính là bôi đen thê tử của mình không chừa lại gì, phá hư danh dự thê tử, làm cho nàng trở thành người đàn bà ghen tỵ thêm đánh đá cùng với độc ác nhất triều đại này!”

“Nga.” Về mặt hắn dường như không có việc gì, không có bao nhiêu biểu tình dư thừa.

Vừa thấy thái độ vân đạm phong khinh của hắn, Tô Linh Linh cũng rất tức giận, nhìn chằm chằm theo dõi hắn, ý đồ tìm được một chút sấm hổi trong con người sâu như biển của hắn, đáng tiếc cuối cùng vẫn là thất vọng rồi.

“Vì sao một chút chột dạ người cũng không có?”

Hắn không đáp hồi lại: “Vì sao ta phải có?”

“Bởi vì tất cả điều này đều là nói hươu nói vượn!”

“Cũng không phải ta nói.”

Tô Linh Linh nhất thời á khẩu không trả lời được, đúng vậy, những lời này cũng không phải hẳn nói, tuy rằng hẳn là người khởi xướng.

“Khát không?” Rống hẳn lâu như vậy, hẳn là khát, hẳn sẵn sóc đưa tay rót trà đưa qua.

Đúng, đều là một mình nàng rống, hẳn vừa nói như vậy thật là có chút miệng khô lưỡi khô, cho nên nàng không hề nghĩ ngợi liền tiếp nhận ly trà, uống một hơi cạn sạch.

Cổ họng được dễ chịu, nàng khôi phục một chút khí lực, lại có tâm tình tiếp tục.

“Giúp ta viết hưu thư.”

Long Kí Vân kinh ngạc trợn to mắt, “Ta giúp nàng?” Có làm hay không, nàng muốn viết hưu thư hưu hẳn, lại còn muốn hẳn giúp nàng viết? Trên đời này còn có thiên lý hay không.

“Ta không biết viết như thế nào, người đường đường là một Vương gia, chẳng lẽ cũng không biết sao?” Nàng đúng lý hợp tình nói.

Không biết mình nên dùng biểu tình gì đối mặt sự chỉ trích của thê tử, yên lặng một lát, hẳn mới một lần nữa tìm về thanh âm của mình, “Nói thật ra, bổn vương chưa có xem qua hưu thư để hưu phu, đương nhiên cũng sẽ không biết viết.”

“Vậy hưu thê.”

“Vì sao?”

Nàng ủy khuất gằm nhẹ, “Nếu ta là người đàn bà ghen tỵ, đánh đá, ác độc, người còn có lý do gì không bỏ ta?”

“Đây không phải ta nói.” Hẳn lại trình trọng thanh minh một lần nữa.

“Nhưng hiện tại người khắp thiên hạ chỉ sợ đều cho rằng như vậy.”

“Nếu đã như thế, tại sao còn phải truy cứu?”

Tô Linh Linh chán nản, “Chính là bởi vì như vậy ta mới muốn cách người thật xa, ai biết lại ở bên cạnh người nữa còn có thể có ác danh gì muốn mang cho ta?!” Đây là phòng hoạn chưa xảy ra.

“Thành thói quen thì tốt rồi.”

“Đổi thành người, người cũng vẫn đậm phong khinh được sao?” Nàng lại hung dữ vỗ xuống cái bàn, sau đó đau đến tự mình kêu ai ai.

Long Kí Vân lập tức túm lấy tay nàng, vẻ mặt đau lòng, “Tay của mình cũng dùng sức vỗ như vậy, đều đỏ, đây không phải làm cho lòng ta đau sao?”

Nàng dùng sức muốn rút tay mình về, bất đắc dĩ hẳn giữ quá chặt.

“Buông tay!”

Hẳn thật đứng đắn lắc đầu, “Không buông, ta sợ nàng tiếp tục tự ngược đãi.”

“Người mới tự ngược đãi!”

“Nàng rõ ràng luôn luôn tự ngược đãi, cái bàn này làm từ gỗ tử đàn.” Nàng lại một lần so với một lần dùng sức vỗ như vậy, nàng cũng không phải vỗ lâm cao thủ gì, nội công cũng không thâm hậu, trừ bỏ đem một đôi tay ngọc của nàng vỗ sưng đỏ, không hề có thành tích khác.

“Đó là bởi vì người luôn luôn chọc ta giận.” Tô Linh Linh cơ hồ lại muốn nhảy về phía hẳn.

“Ừ, ta không đúng, ta sai lầm rồi, nương tử đại nhân, xin nàng bớt giận được không?” Long Kí Vân tính tình tốt ôn nhu trấn an.

“Vậy vì sao người vẫn chọc ta tức giận?”

Hắn dừng một chút, vẻ mặt nghiêm túc nhìn nàng. “Nếu nàng không thể vui vẻ đối ta, ta cũng không muốn nàng xem ta như người lạ, không nhìn đến sự tồn tại của ta, đành phải cho nàng tức giận.” Sau đó thành thói quen tự nhiên, hắn cũng lười sửa.

“... ” Đây là cái đáp án quý gì! “Hãy bớt sàm ngôn đi, nhanh chóng viết!”

Sao nàng còn có thể nhớ rõ việc này? Đầu Long Kí Vân có chút đau, nhìn giấy viết thư ở trước mặt mình, khóe miệng nhin không được run rẩy một chút, “Bổn vương không viết.”

“Ta đây liền rời nhà trốn đi!”

Hắn lạnh lạnh nhìn nàng một cái, chậm rãi ngồi trở lại trước bàn, một lần nữa cầm lấy binh thư, không thêm nhắc lại.

“Người có ý tứ gì?” Tô Linh Linh bị thái độ của hắn chọc giận.

“Không có ý tứ gì.” Hắn lạnh nhạt trả lời.

“Người rõ ràng chính là khinh thường ta!”

Nàng muốn đi không phải chuyện ngày một ngày hai, nếu có thể thành công, hiện tại nàng cũng không còn đứng ở trước mặt hắn rít gào thế này, cho nên Tô Linh Linh chỉ đang tự lên án mình.

Cái gọi là cãi nhau, một người không có cách nào làm được, cho nên sau khi Long Kí Vân áp dụng trăm mặt là hành vi tiêu chuẩn cao nhất, Tô Linh Linh chỉ có thể bí mật mang theo oán khí lao ra thư phòng.

Sau đó, trên không Tần vương phủ lại xoay quanh tiếng rống quen thuộc của sư tử Hà Đông.

“Long Kí Vân, người tên hỗn đản này –”

Trong tay nắm bắt một phong thư, Tô Linh Linh đã ngồi ở bên hồ nửa ngày.

Lần trước đến Lạc Phượng các chưa kịp đi tìm bạn tốt Diễm Nương của nàng, hôm nay nàng thu được thư của Diễm Nương, lại do dự đến tột cùng nên xem hay không.

Bởi vì hiện tại, nàng càng thấy cùng Long Kí Vân tranh cãi âm ỉ, sống như vậy cũng rất thú vị, cho nên rời đi... Nàng còn phải nghĩ.

Thôi, có lẽ là Diễm Nương có việc, vừa nghĩ đến khả năng này, nàng không hề do dự, trực tiếp mở phong thư ra.

Xem thư xong, nàng nhú mày, tình hữu nghị nhiều năm như vậy, nhất định nàng không có khả năng khoanh tay đứng nhìn.

Nhưng bù lại cũng có 3 điều khiến người chồng không thể bỏ vợ là: cha mẹ chồng không khoẻ cần vợ chăm sóc, nhà vợ quá nghèo ko có nơi nương tựa và cuối cùng là người chồng nhận lợi ích, tiền bạc từ nhà vợ.

“Người tới, chuẩn bị kiệu.”

Ra sau vườn, nàng nhin không được nhìn thoáng qua thư phòng, cũng được, coi như đi giải sầu, vừa lúc gần đây Long Kí Vân càng ngày càng quá đáng, nàng cũng nên đánh trả một lần, lần này liền mượn danh nghĩa của hắn giúp Diễm Nương tỷ tỷ, vừa lúc nhất cử lưỡng tiện.

Thị vệ theo hầu ở bên cạnh vừa thấy vẻ mặt của Vương phi, lập tức cảm thấy Vương gia nhà mình sắp có phiền toái.

Nhưng mà Vương gia cùng Vương phi giống như Chu Du đánh Hoàng Cái[1], một người nguyện đánh, một người nguyện chịu, bởi vậy bọn họ liền yên tâm thoải mái ở một bên xem diễn, một chút cũng không muốn nhắc nhở chủ tử.

[1]Hoàng Cái và Chu Du là tướng lĩnh của Ngô quốc (Tôn Sách - Tôn Quyền) trong Tam quốc diễn nghĩa. Trong trận Xích Bích đánh Tào Tháo, vì quân Chu Du ít hơn nên Hoàng Cái đã tình nguyện cho Chu Du đánh 50 roi, máu thịt đầm đìa, rồi đi đầu hàng Tào Tháo để làm gián điệp, thành công đốt cháy trại của quân Hán.

Cho nên đợi cho bị cáo Tấn vương điện hạ biết thì đã ra cửa, đã là thật lâu về sau, điều này làm cho hân thập phần phát điên, lại không làm sao được.

“Vương phi đi đâu?” Hân cố gắng áp lực lửa giận, bảo trì tâm bình khí hòa đặt câu hỏi.

Tổng quản vương phủ càng thêm bình thản trả lời, “Sau khi Vương phi thu được một phong thư liền xuất môn.”

“Thư?”

“Là một tiểu nha đầu đưa tới.”

“Ồ?”

“Hình như là nha đầu trong Lạc Phượng các.” Vừa nghe thanh âm chủ tử cất cao, tổng quản lập tức thức thời cung cấp thêm tin tức.

Lông mày của Long Ký Vân nhất thời nhíu lại.

Lại nhìn đến Long Ký Vân, biết được thân phận của hân, sắc mặt Hạ đại nương mặc dù không thể đen như mặt hân, nhưng cũng không kém xa. Nàng chỉ biết, tiểu nha đầu kia trừ bỏ phiền toái liền chọc không đến thứ khác.

~~[1]Thất xuất chi điều: nghe cái này hoài, nhưng tớ ko biết các bạn rõ là 7 điều nào ko, theo tớ nhớ trong 1 bộ phim xem dc, 7 điều để hưu vợ là: ko có con nối dõi nếu vào nhà sau 5 năm, bất kính với cha mẹ, gian dối với người khác, bị bệnh tật ốm đau, hung dữ ác độc, xử sự tệ với chồng, ngôn từ không tốt.

Nhưng bù lại cũng có 3 điều khiến người chồng không thể bỏ vợ là: cha mẹ chồng không khoẻ cần vợ chăm sóc, nhà vợ quá nghèo ko có nơi nương tựa và cuối cùng là người chồng nhận lợi ích, tiền bạc từ nhà vợ.

17. Chương 17

“Vương gia đại giá quang lâm, lão thân sợ hãi.”

Hân bình tĩnh, mặt lạnh mở miệng, “Nàng đâu?”

“Nga.” Vội vàng hướng tới lầu hai chỉ vào một phòng, “Tiểu Tô ở nơi đó.”

Tiểu Tô, chính là Tô Linh Linh, cũng chính là Tấn vương phi, năm đó nàng một thân nam trang chạy đến “Lạc Phượng các” hết ăn lại uống, mọi người đều xưng hô nàng “tiểu Tô”, cho nên hiện tại người nơi này vẫn duy trì thói quen như trước.

Lông mày của Long Ký Vân nhíu lại, cánh môi mê người mím nhẹ, như có như không hừ một tiếng, “Nàng thể mà tiêu dao ghê.”

Do dự một chút, Hạ đại nương quyết định vẫn là trước tiên thắng thán một chút có vẻ tốt, “Vương gia dừng bước.”

Người đã muốn bước lên hai bậc thang dừng lại cước bộ (bước chân), nhưng không quay lại.

“Tiểu Tô cùng Diễm Nương đang nghỉ trưa, Vương gia muốn đợi các nàng tỉnh lại hay không...”

Nghe vậy, da mặt Long Ký Vân hơi hơi vặn vẹo, nữ nhân kia là thật không đem trượng phu như hân để vào mắt sao?!

Đưa tay lau mồ hôi trên trán, Hạ đại nương cố gắng trấn định nói tiếp: “Tiểu Tô nói, nếu Vương gia đến tìm nàng, mời Vương gia thanh toán một chút chi phí của nàng.” Nha đầu chết tiệt kia! Nàng là Tấn vương phi, lại ỷ vào thân phận con gái bảo bối của tướng gia đương triều cùng trượng phu của nàng sáng giọng, lại hại mình khổ.

“Bao nhiêu?”

“Năm trăm lượng.” Phí điểm tâm cùng phí chịu kinh sợ.

Long Kí Vân vung tay lên, lập tức có người đưa ngân lượng lên, hắn tiếp tục hướng lên trên đi.

“Vương gia dừng bước.” Tú bà lại ra tiếng.

“Nói.” Thanh âm lộ ra một cỗ xơ xác tiêu điều.

Hạ đại nương tuyệt đối tin tưởng mình nếu dám có hành động giữ người lần thứ ba nữa, chỉ sợ kết cục sẽ thật thê thảm, nhưng nàng đáp ứng tiểu nha đầu chết tiệt kia rồi, nhất định phải đem lời nói ra.

“Tiểu Tô nói, nếu Vương gia ý thể hiệp người, nàng liền lấy cái chết bức bách.” Vù vù, cuối cùng nói xong, chiếc khăn trong tay đã bị mồ hôi thấm ướt sũng.

Khuôn mặt nguyên bản đen như mực của Long Kí Vân sau khi nghe xong những lời này, thì sắc mặt lại như mây xé trời trước nay chưa thấy, vạn dặm không mây, thậm chí còn gợi lên một chút cười, “Nàng nói như vậy sao?”

“Đúng vậy.”

“Bốn vương cũng không tin nàng sẽ tìm chết.”

“Tiểu Tô nói, trên đời này nếu mọi chuyện đều ở trong dự đoán, còn có kinh hỉ gì đáng nói, mà nàng hướng đến đó là người độc thân độc hành, vốn là mọi chuyện ở ngoài dự đoán, bình thường đến cực điểm.”

“Quả thật là lời nàng sẽ nói ra.”

“Đại nương, ta muốn uống nước ô mai ướp lạnh —” Đột nhiên thanh âm vừa sát nhập đó lại ngưng bật.

Ánh mắt mọi người lập tức tập trung đến một chỗ trên lầu hai.

Chỉ thấy một cảm y thư sinh mặt mày thanh tú, tay phải khẽ che ở bên miệng, lưỡi biếng đánh nửa cái ngập liền cứng đờ, ánh mắt rất nhanh chớp chớp.

“Linh nhi.” Long Kí Vân nở nụ cười.

Sau khi có chút giật mình, Tô Linh Linh quay nhanh thân mình một cái, hướng phía sau phòng hô to, “Diễm Nương, có khách tới, nhanh chóng đi ra tiếp khách.”

“Tô Linh Linh!”

“Vương gia...” Nàng chậm chạp xoay người qua, ngoan ngoãn như thường, giống như người vừa vô cùng kích động đi dẫn mỗi là mọi người nhất thời nhìn sai.

“Vương phi của bốn vương chạy đến thanh lâu này để miên hoa túc liêu (ngủ với hoa, ở với liêu), nàng nói xem bốn vương nên có cảm tưởng gì?” Lời nói của hắn thật chậm, vừa nói vừa đi về phía nàng.

“Ta không dám tùy ý phỏng đoán tâm tư của Vương gia.”

“Nàng không dám phỏng đoán, lại dám cùng bốn vương đối nghịch.” Hắn bắt đắc dĩ xoa trán.

Đứng ở trước mặt hắn, nàng lại dụ ngoan hiềm thấy, tư thế cũng cúi thật sự thấp, “Nô tì không dám.”

“Nàng cũng có lúc không dám sao?” Hắn cười nhạo.

“Tự nhiên có.”

“Nha, là cái gì?”

“Hưu phu.” Nàng rõ ràng nói ra hai chữ này, thanh âm thanh thanh thúy thúy, âm lượng vừa vặn đủ để người chung quanh nghe được, hiểu được rõ ràng.

Hắn lại nở nụ cười, “Sao nàng lại không dám, chỉ là không biết viết hưu thư như thế nào thôi.”

Nàng một chút cũng không nhẫn nại, “Ừ, vốn tưởng rằng Tấn vương điện hạ học phú ngữ xe không thể có chuyện không biết, nhưng không nghĩ tới một phong thư nhỏ nhỏ liền làm cho Vương gia đau đầu, cho nên nó thì không biết cũng không phải chuyện dọa người gì.”

Đối mặt với sự châm chọc khiêu khích của nàng, Long Ký Vân không cho là đúng cười khẽ ra tiếng, tiến lên đem nàng ôm vào lòng, vỗ về tóc dài mềm mại của nàng, có chút dăm chiêu hỏi, “Ồ nơi này so với vương phủ thoải mái hơn sao?”

“Vương gia thử xem liền biết.” Đây là đáp án của nàng.

“Tốt.”

“... ” Không nghĩ tới hắn biết nghe lời như vậy, vốn là muốn làm khó hắn một chút, kết quả là chính nàng bị dọa đến.

Không cần xem cũng biết biểu tình của nàng là gì, hắn trầm thấp cười nói: “Không chào đón sao?”

“Nơi này cũng không phải ta làm chủ, không thể nói hoan nghênh hay không hoan nghênh.” Nàng nhúu mày, lập tức lại giống một đại gia nói với Hạ đại nương, cùng lời vừa nói xong hoàn toàn không hợp, “Đại nương, ta muốn uống nước ô mai ướp lạnh.”

Long Ký Vân lập tức rút ra khăn tay giúp nàng lau mồ hôi, “Trời đã vào thu, nàng vẫn sợ nóng như vậy sao?”

“Nắng gắt cuối thu cũng thật đáng sợ.” Nàng nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Sắc mặt hắn nháy mắt trầm xuống, “Vậy mà nàng còn cùng người khác đồng giường cộng chăn, không sợ nóng chết sao?”

“Lòng yên tĩnh tự nhiên lạnh.”

Hay cho câu “lòng yên tĩnh tự nhiên lạnh”, cứng rắn đem miệng Tấn vương điện hạ đương triều ngăn chặn lại.

“... Nàng cứ tiếp tục tĩnh.” Sau một lúc lâu, hắn mới cứng ngắc nói ra những lời này.

Nàng giương mắt quét hắn một cái, tiếp tục thản nhiên nói: “Ừ, so với Vương gia nó thì từ trước đến nay là thực tĩnh.”

Lời này trong hay ngoài đều là bất mãn đối với hắn, Long Ký Vân cười nhưng không cười nhìn nàng, bám vào bên tai nàng cố ý lơ đãng nói: “Có lẽ ở bên, muốn bốn vương tỉnh tâm thật sự là quá khó, nương tử làm gì khó xử vì phu như thế?”

Không dấu vết dùng chân đạp xuống chân phải hắn, Tô Linh Linh làm ra mặt cười thản nhiên nói: “Ai nha, sao có thể để Vương gia thiên tuế đứng ở hành lang nói chuyện với ta đây, chúng ta vẫn là vào nhà nói đi, Diễm Nương tử tỷ tỷ chắc cũng tỉnh rồi, sẽ không làm cho Vương gia mất hứng.”

Long Ký Vân vì lời của nàng mà đen mặt, nàng rốt cuộc có biết mình đang làm cái gì không? Nào có người nào lôi kéo trạng phu của mình đi tìm phương khách(tìm hoa =]])?

Vừa bước vào phòng, một cỗ mùi thơm ngát liền nghênh diện đánh tới (đánh vào mặt), hắn hơi hơi kinh ngạc.

“Diễm Nương tử tỷ, ta dẫn người đến đây.”

Hắn nghiêng mắt qua thấy thê tử đối nàng kia cười duyên đầy mặt rất là bất mãn.

Xuyên qua bức rèm che, một bóng hình xinh đẹp ánh vào trong mắt, đó là một nữ tử khí chất như hoa sen, tựa như mùi thơm ngát trong phòng này, khiến cho người ta thoải mái.

~[1]Hoàng Cái và Chu Du là tướng lĩnh của Ngô quốc (Tôn Sách - Tôn Quyền) trong Tam quốc diễn nghĩa. Trong trận Xích Bích đánh Tào Tháo, vì quân Chu Du ít hơn nên Hoàng Cái đã tình nguyện cho Chu Du đánh 50 roi, máu thịt đầm đìa, rồi đi đầu hàng Tào Tháo để làm gián điệp, thành công đốt cháy trại của quân Hán.

18. Chương 18

“Diễm Nương tỷ tỷ.” Tô Linh Linh ôn nhu gọi nhẹ, như sợ quấy nhiễu nàng.

Long Kí Vân ghen tỵ nhìn thê tử, khi nào thì nàng mới có thể dùng loại tâm tính này đối đãi hần đây?

Nàng kia đứng cạnh cửa sổ, tựa hồ cũng không có tính quay đầu, “Tiểu Tô, ta muốn một mình như thế này.” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng tựa như bóng dáng của chủ nhân.

“Nga.” Tô Linh Linh mím môi, có chút không cam lòng lên tiếng trả lời.

Xem bộ dáng đáng thương như bị vứt bỏ của nàng, Long Kí Vân có chút dở khóc dở cười, đưa tay xoa xoa đầu của nàng, kéo nàng lui ra ngoài.

Vừa lúc, hần cũng không muốn có người thứ ba phá hư không gian ở chung của hai vợ chồng bọn họ.

“Diễm Nương tỷ tỷ không vui đâu.” Tô Linh Linh cẩn thận mỗi bước đi, lưu luyến bị người túm đi ra ngoài.

Hần tức giận cãi lại, “Bổn vương cũng không vui.” Thê tử của hần lại vì một nữ nhân thương tâm, điều này bảo hần nên dùng tâm tình gì cho kham?

“Người không vui chỗ nào?”

“Từ đầu đến chân cũng không vui vẻ!”

“Hừ.”

Hai người nắm tay đi xuống lầu, Hạ đại nương giỏi về đoán ý qua lời nói và sắc mặt sớm ở dưới lầu an bài tổ trà bánh hầu hạ.

Uống nửa ly nước ô mai ướp lạnh, Tô Linh Linh nhịn không được thở dài.

Tần vương đang đẩy đi lá trà trong ly gương mắt xem nàng, quan tâm hỏi: “Làm sao vậy?”

“Từ xưa tuyệt đại giai nhân cùng anh hùng cái thế đều là cô đơn.” Diễm Nương tỷ tỷ rất cô đơn, quả thật cô đơn đến tận xương tủy, từ trong ra ngoài tản ra một cỗ độc lập lạnh lạnh cách xa thế giới.

“Bổn vương không cô đơn.”

Lạnh lạnh quét nam nhân bên cạnh một cái, nàng lại uống một ngụm nước, thế này mới mở miệng. “Ta chưa bao giờ cho rằng Vương gia là anh hùng cái thế, cho nên Vương gia cũng không tất tự thêm mình vào như thế.”

“Cũng tốt, bổn vương không phải anh hùng cái thế, nàng cũng không phải tuyệt đại giai nhân, cũng xứng.” Mặt hần không đổi sắc nói tiếp.

“Phốc.” Tần vương phi bình tĩnh nhất thời văng nước ô mai ra khỏi miệng.

“Nói đi, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?” Một ngày sau, Long Kí Vân rốt cục hỏi ra miệng, hần cũng không hoàn toàn tin thê tử chỉ là tìm bạn tốt để nói chuyện.

Nguyên lai, Diễm Nương kia chính là thủ phạm từng làm cho “tiểu Tô công tử” lưu luyến thanh lâu, không tâm tiến tới.

Mà sau khi nhìn qua dung mạo của Diễm Nương, Long Kí Vân rốt cục hiểu được vì sao thê tử của mình đối khuôn mặt này của hần không hề phản ứng, nếu một người đối với khuôn mặt tuyệt diễm lạnh lạnh này vài năm còn có thể bảo trì tâm tình bình tĩnh, trên cơ bản liền đủ để chứng minh người này đối với mỹ mạo là cỡ nào không nhiều lòng.

Nhưng hần chân chính để ý là, lúc này nàng rời nhà cũng không cố ý che dấu hành tung, thậm chí bị hần tìm được cũng không chột dạ, nội tình hiển nhiên không đơn thuần.

Tô Linh Linh cũng không muốn giấu giếm hẳn, chỉ là mấy ngày hôm trước lười nói mà thôi, hôm nay liền toàn bộ nói ra, “Hàn quốc cứ nhìn trúng Diễm Nương tỷ tỷ, muốn mạnh mẽ giữ lấy.”

“Chuộc thân không được sao?”

Nàng dùng một loại ánh mắt rất quái lạ nhìn hẳn một cái, “Kỳ thật, nếu có thể chuộc thân, tiền riêng của Diễm Nương tỷ tỷ liền có thể làm được.”

“Vậy vì sao không thể làm?”

“Tỷ tỷ là quan kỹ (kỹ nữ dc quan phủ quản lý), cả đời không thể chuộc bán.” Hoàng quyền vạn ác, cho dù phụ thân của Diễm Nương tỷ tỷ đại nghịch bất đạo, con gái nhu nhược lại có trêu ai chọc ai?

Nghe ra trong lời nói của nàng có oán hận, Long Kí Vân không nói chuyện, chuyện trên đời này cũng không chỉ có màu sang.

“Thật sự không có biện pháp, ta cũng chỉ có thể mượn danh hiệu Tấn vương của người lấy quyền áp người.” Biểu tình nàng bất đắc dĩ.

Hắn cười cười, rốt cục hiểu được dụng ý nàng để cho hắn đuổi tới, cũng đúng, Hàn quý phi là sủng phi của phụ hoàng, nếu hậu trường không đủ cứng rắn, muốn cùng người Hàn gia chống lại quả thật là tự tìm mất mặt.

“Nhưng nghe nói, Diễm Nương đã bị tiểu Tô công tử bao mấy năm?” Miệng hắn tận lực vân đạm phong khinh, vẫn không thể che lấp cổ vị chua kia.

Tô Linh Linh được xưng là tiểu Tô công tử đang vội vàng ăn, điểm tâm trong cái đĩa trước mắt bay nhanh biến mất.

“Linh nhi –” Lần này rõ ràng chua rất nhiều.

“Hử?”

“Không nghĩ tới nàng còn bao dưỡng hoa khôi?!”

Nàng không hề xấu hổ gật đầu, “Bằng không người cho là vì sao Hạ đại nương ngoài miệng vẫn khinh thường ta đến thanh lâu ăn điểm tâm, còn chưa đem ta cự ngoài cửa?”

“Tiểu Tô, người làm ta thương tâm.” Tú bà đứng ở một bên nhất thời che ngực, như là cực độ bi thương.

Tô Linh Linh cười tủm tỉm nhìn qua, vẻ mặt hiền lành trả lại một câu, “Khi đại nương hướng ta muốn bạc, cũng làm ta thương tâm.” Sau đó nhanh chóng cúi đầu tiếp tục ăn điểm tâm.

Long Kí Vân cố ý hỏi ra nguyên nhân, “Bổn vương vẫn cho rằng Tô thừa tướng là thanh liêm?”

“Đây là sự thật.”

“Vậy nàng sao có thể có tiền bao dưỡng hoa khôi?” Hắn khí thế bức người.

Tú bà cũng là vẻ mặt chờ mong, vấn đề này bà cũng tò mò đã lâu.

“Nói cho các người ta còn có gì thần bí đáng nói.” Tấn Vương phi thật tự đắc giơ cằm lên.

Long Kí Vân vuốt cằm mình trầm ngâm, “Có lẽ bổn vương hẳn là tự mình đi hỏi Tô thừa tướng?”

“Xin cứ tự nhiên.” Tô Linh Linh hào phóng vẫy tay.

Xem ra nhạc phụ không biết nội tình, điều này làm cho hắn càng thêm hiếu kỳ, nàng rốt cuộc từ nơi nào làm ra ngân lượng?

“Vì sao nàng muốn bao dưỡng Diễm Nương?” Hắn quyết định hỏi để nàng trả lời.

“Bởi vì ta cao hứng.”

“Bởi vì nếu nàng không bao ta, từ nay về sau ta liền không làm điểm tâm.” Một tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng đột nhiên từ trên lầu bay xuống dưới.

Long Kí Vân không có ngẩng đầu, mà là thẳng tắp nhìn chăm chăm thê tử của mình, “Liền vì nguyên nhân này?”

“Đúng rồi.” Bị người ta nói trúng nòng cũng không phủ nhận.

Hắn thở dài, “Nàng... có suy nghĩ hay không?”

“Người nói xem?”

“Quả thật không thể tưởng tượng.”

“Ta chỉ biết nói ra cũng không có người tin.” Cho nên nàng chưa bao giờ nói, xem nàng thật có khả năng dự đoán.

Long Kí Vân không nói gì nhìn thê tử, khó trách lúc trước nàng nói bị người kéo vào thanh lâu là một cái sai lầm “xinh đẹp”, sai lầm này quả thật là xinh đẹp, nhưng nàng vì sai lầm này tiêu phí không ít bạc.

“Nhớ ngày đó còn trẻ không biết, đúng là lứa tuổi dễ dàng bị người dụ dỗ.” Nàng chịu không xiết cảm khái, lúc ấy nàng vì mỹ thực, thiếu chút nữa liền lấy hết những đồ đáng giá trong nhà đi cầm, khiến cho cha tức giận đến lấy chổi đuổi theo nàng chạy khắp toàn bộ tường phủ.

“Số tiền nàng tiêu phí trong này mấy năm nay cũng đủ để nàng ăn hết mỹ thực trong thiên hạ.” Cuối cùng, hẳn thật sự nhịn không được gõ đầu nàng một cái.

“Đây là lời nói thật.” Nàng dừng một chút, ngẩng đầu hướng bạn tốt mỹ nhân trên lầu nhoẻn miệng cười, “Nhưng, có tiền khó mua ta nguyện ý.”

Nghe vậy, nam nhân càng thêm ghen tỵ, chỉ có thể không cam lòng oán hận trừng hướng trên lầu.

“Trừng ta cũng vô ích.” Diễm Nương vẫn đậm phong khinh nói.

Long Kí Vân bị tức đến khẩu vô trạch ngôn, “Vô ích ta cũng trừng!”

Mọi người hết nói.

“Nếu nàng đã bao nàng ta mấy năm, nay làm sao lại xuất hiện chuyện của Hàn quốc cữu?” Cũng may Tấn vương bị người chọc giận đã thành thói quen, khôi phục cũng rất nhanh.

Nói đến đây Tô Linh Linh thật muốn thở dài, “Tỷ tỷ gần đây tâm tình buồn bực, trước đó vài ngày đi chùa dâng hương, không nghĩ tới bị Hàn quốc cữu thấy được, nhất thời kinh ngạc như gặp thần tiên, cho nên...” Mỹ nhân vô tội, mang ngọc có tội.

Thì ra là thế, Long Kí Vân cuối cùng hiểu rõ tất cả mọi chuyện, nhưng việc của Diễm Nương này xác thật có chút phiền phức, nếu thê tử thật muốn giúp nàng thoát thân, sợ không phải chuyện dễ dàng, vẫn là phải bàn bạc kỹ hơn.

19. Chương 19

Gần đây Lạc Phượng các thành nơi vạn dân chú ý.

Nghe nói, đương triều Tấn vương phi trắng trợn bao dưỡng hoa khôi gian díu với Tấn vương, nói là nếu để trượng phu tiêu tiền tìm hoa vẫn liễu, không bằng chính nàng tiêu số tiền kia trước.

Thuyết pháp này bất tri bất giác lặng lẽ chiếm được sự nhất trí đồng tình của gia quyến những quan to, hậu duệ quý tộc, phú thương, nhân vật nổi tiếng.

Vì thế, thê tử của các hoa khôi ở các thanh lâu bắt đầu giống như đã quy ước bị người bao hoặc chuộc hết, tóm lại không hề tiếp khách ngoài.

Vì thế, oán khí của nam nhân dần dần nặng, rốt cục hình thành từng đạo tấu chương cụ thể đưa đến trên long án của hoàng đế.

Sau đó, hoàng hậu nương nương đứng đầu hậu cung cầm cờ hiệu vì hoàng đế phân ưu, cùng đương kim Thánh Thượng mật đàm nửa canh giờ, sau đó những tấu chương này lại bị đánh về y nguyên, còn phê – thanh quan khó chặn việc nhà.

“Ta thật oan,” Tô Linh Linh vẽ mặt ủy khuất khoanh chân ngồi ở trên tảng đá lớn bên bờ hồ ở vườn hoa sau vương phủ, thì thào tự nói.

“Nàng cũng không oan chút nào.” Long Kí Vân nằm ở bên cạnh nàng nhắm mắt lại trả lời, tất cả trên mặt đều là ý cười.

“Đâu có chuyện gì liên quan tới ta? Ta bao dưỡng Diễm Nương tỷ tỷ là ta tự mình vui, sao có thể nói ta giật giây cho gia quyến của bọn họ noi theo, làm cho nội bộ bọn họ mâu thuẫn đây?”

“Trên thực tế, đúng là nàng tạo ra tấm gương.” Hần thần nhiên tường trình sự thật.

Nàng kiên quyết không thừa nhận lỗi của mình, “Này chỉ có thể nói rõ gia quyến bọn họ có dục vọng học tập mãnh liệt!”

Cho nên nói, dựa vào cái gì gia quyến bọn họ phạm vào sai, cũng là ta bị nhốt trong vương phủ đóng cửa suy nghĩ?

Nàng không rõ, càng cảm thấy ủy khuất, vốn ở Lạc Phượng các rất tốt, kết quả liền vì nguyên nhân khó hiểu này bị một đạo thánh chỉ tìm về phủ.

Nguyên nhân rất đơn giản, “Đụng chạm nhiều người tức giận.”

“Rõ ràng chính là năng lực của Hoàng Thượng không đủ mạnh.” Nàng nhìn không nổi lão hoàng đế!

“Người cũng là phụ hoàng của nàng.” Hần lạnh lạnh nhắc nhở.

“Ta cự tuyệt thừa nhận.” Nàng cũng là nguyên tắc, “Nhưng mà nếu vì vậy Diễm Nương tỷ tỷ có thể thoát biển khổ, cũng coi như bất hạnh trong may mắn.”

Long Kí Vân từ từ nhắm hai mắt ở trong lòng hừ mấy tiếng, không phải sao? Vì chặt đứt nguồn gốc tội ác này của nàng, có người không tiếc lấy quyền mưu tư giúp nàng, khiến cho nàng chẳng những chuộc thân cho Diễm Nương, còn giúp cha của Diễm Nương giải oan, chỉ sợ nàng hạ quyết tâm tiếp tục dẫn dắt cỗ “làn gió bao dưỡng tà ác” làm hỏng hành trình tìm phương (tìm gái làng chơi) của nam nhi các gia đình.

“Con cá mắc câu.”

“A...” Nàng sửng sốt kinh ngạc nhìn trượng phu đang nhắm mắt vẫn chuẩn xác cầm vững cần câu, vung về phía sau, một con cá chép vui vẻ rơi xuống trên cỏ.

“Tiếp tục câu đi.” Hần đem cần câu về lại chỗ cũ, lại gồi đầu lên hai tay, hưởng thụ ánh nắng thu sau giữa trưa.

“Vì sao ngươi vẫn đoạt của ta?” Rõ ràng là nàng đang câu cá mà, nhưng một con nàng cũng chưa câu được, đều bị hần đoạt đi.

“Chờ nàng hoàn hồn, cá đã sớm chạy.”

“Ai cần ngươi lo.”

“Bổn vương cũng không muốn có người lấy cớ nói không có cá để làm.” Hần nhin không được hừ một tiếng, có người đánh cờ hiệu “không có cá để làm” để muốn ứng phó hần rất nhiều lần, hần còn ngu nữa cũng biết phải thay đổi sách lược.

“Hừ.” Chỉ có hần biết hừ sao? Nàng cũng biết.

“Đừng quên nàng hiện tại là đóng cửa suy nghĩ, còn không biết hồi cải như vậy.”

“Ta vốn không sai, sửa cái gì sửa?”

Hắn cười như không cười nhìn nàng, trong lòng nhịn không được cười lớn, “Xem ra nàng thật vừa lòng với tình trạng ngự lâm quân vây phủ hiện nay?”

Thật phục phụ hoàng làm được ra, phái mấy trăm tên ngự lâm quân vây quanh Tấn vương phủ của hắn, nói là vì bảo đảm Tấn vương phi có thể ở trong phủ suy nghĩ, để ngừa hắn sợ vợ thành si gia giáo không nghiêm.

“Ta vừa lòng cái rắm!” Tô Linh Linh nhịn không được chữ bậy. Nàng đều buồn bực sắp chết, còn vừa lòng?

“Nương tử, chú ý tu dưỡng.” Hắn cười nhắc nhở.

“Người quản ta!”

“Tốt, ta mặc kệ.” Long Kí Vân nằm ở trên tầng đá cười đến sáng loá.

Tô Linh Linh vừa nhìn chăm chú vào động tĩnh của mặt hồ, vừa hỏi: “Người nói Diễm Nương tỷ tỷ sẽ hạnh phúc chứ?” Được đương triều thái tử coi trọng tiến đông cung, tuy rằng là an toàn nhất, ít nhất không có người còn dám khinh thị, nhưng hạnh phúc sao?

“Sẽ.” Hoàng huynh quấy nhiễu vào cũng không ở trong dự liệu, cũng không khiến cho sự tình có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

“Không thành ỷ.” Nàng chỉ trích hắn.

“Nàng có thể giúp đều đã giúp, con đường còn lại tự nàng đi, hạnh phúc hay bất hạnh đã không phải nàng có thể quản được.” Hắn nghiêm túc hiềm thấy nói với nàng.

Tô Linh Linh trầm mặc một lát, rồi sau đó mỉm cười, “Người nói đúng, ta đã hết sức, vậy sẽ không hối hận.”

“Nghe nói, nàng từng bán đi không ít thứ đáng giá trong tướng phủ?” Hắn dường như không có việc gì nói sang chuyện khác.

Nàng không hề giấu giếm nói ra sự thật, “Sau đó ta đều chuộc đồ lại.”

“Vậy sao?” Từ nơi cửa nhạc phụ lấy được đến bí mật cay đắng năm xưa này, quả thật làm cho hắn nở nụ cười nửa ngày, tưởng tượng thấy hình ảnh chạy trốn chết thảm thiết của thê tử ở tuổi dậy bị nhạc phụ đuổi quanh tường phủ năm đó, tâm tình liền vô cùng thư sướng.

“Đương nhiên, ta cũng không phải cầm chết.” Dừng dừng, Tô Linh Linh cẩn thận bổ sung một câu, “Ta cũng không dám cầm chết.”

Nhịn không được, Long Kí Vân cười ha ha lên.

Ngày mùa thu gió thổi qua, mang đến một mảnh nhẹ nhàng khoan khoái, cũng đem tiếng cười truyền xa hơn.

Nhất sát mưa thu nhất sát lạnh, gió thu mưa thu thu sát nhân.

Ngồi ở phía trước cửa sổ cúi đầu nhìn mưa nhỏ giọt tí tách mạnh mẽ, tâm tình Tô Linh Linh không hiểu sao có chút bi thương.

Trong bất tri bất giác, nàng vào kinh đã nửa năm.

Một đôi tay ấn lên vai nàng, tiếng cười khê truyền vào trong tai, “Nhìn cái gì thế? Xem đến vẻ mặt bi thương, khiến bốn vương rất đau lòng.” Lời còn chưa dứt, người của nàng đã rơi vào một cái ôm ấp ấm áp.

“Tâm tình Vương gia không tồi.”

“Vì sao nàng lại mất hứng?”

“Không vì sao, chỉ là thấy mưa không ngừng rơi, có chút bi thương không hiểu được.”

Long Kí Vân cười lắc lắc đầu, “Đa sầu đa cảm.” Ôm lấy nàng đang nhìn về phía cảnh mưa ngoài cửa sổ.

“Mười lăm tháng tám năm nay mây đen che trắng, hiện tại lại mưa thu liên miên, cũng không thể đi chơi, đương nhiên cao hứng không nổi.” Thật vất vả hoàng đế mới đem ngự lâm quân rút đi, lại đến mưa dầm kéo dài không thể đi ra ngoài, nàng đều sắp buồn mồm meo .

“Ồ lại trong phủ cùng ta khiến cho nàng không vui như vậy sao?”

“Người vẫn cứ ở trong phủ không buồn sao?” Nàng không đáp hỏi lại.

“Không buồn.”

“Ta không thể thế được.” Nàng thói quen chạy từ trời nam đến đất bắc, thành linh bị nhốt ở một chỗ không thể nhúc nhích lâu dài, toàn thân đều không thoải mái.

“Nếu thật sự rất buồn,” Tay Long Kí Vân nắm chặt, thanh âm cũng trầm thấp xuống, tràn ngập dụ hoặc, “Không bằng chúng ta liên...” Thanh âm càng ngày càng thấp, cuối cùng dán ở lỗ tai của nàng đem vài lời cuối cùng nói ra.

“A –” Tô Linh Linh kinh hô một tiếng, tay chân đều sử dụng tránh khai ôm ấp của hắn, nhảy vài bước, cách hắn rất xa.

“Nàng trốn xa như vậy làm gì?”

Nàng thành khẩn đề nghị, “Người đi thư phòng đọc sách đi.”

“Luôn đọc sách, bốn vương cũng phiền.”

“Đúng rồi, Hộ bộ Ngô đại nhân mời người qua phủ uống rượu, thiệp mời ta đã đưa vào thư phòng của người.”

Hắn lắc đầu, thật thích ý thưởng thức sự bối rối của nàng.

“Ta nhớ ra rồi, hôm nay Trình đại nhân phái người lại đây nói muốn mời Vương gia nghe ca xem múa đấy.”

“Vậy sao?” Hắn ung dung ôm cánh tay vòng trước ngực.

“Phải đó.”

“Vậy sao không có người nói với bốn vương?”

“Ta làm sao mà biết.”

“Nàng làm sao mà biết được?”

“Hôm nay, lúc ta đi ngang qua hành lang gấp khúc, đụng tới quản gia cầm thiệp mời tiến vào.”

“Làm sao nàng có thể khéo gặp chuyện như vậy?” Hắn nheo lại mắt hỏi.

Tô Linh Linh đứng lý hợp tình trả lời, “Ta buồn chỉ có thể xoay quanh ở tất cả hành lang gấp khúc trong phủ, gặp gỡ cũng không kỳ quái.”

“Bốn vương nói, nếu thật sự rất buồn, chúng ta không bằng liên...”

“Ừng, đề nghị này không đáng tiếp thu,” Nghĩ cũng không cần nghĩ, ai muốn suốt ngày cùng hắn lăn ở trên giường, “Ban ngày ban mặt cũng không an phận, người về thư phòng của người đi.”

“Hôm nay ta đọc sách cũng mệt mỏi, trở về phòng chính là muốn nghỉ ngơi một chút.”

“Vậy người nghỉ đi, ta đi phòng bếp nhìn xem.” Vừa nói, một đôi chân của nàng đã sắp bước ra cửa.

Đây là có chuyện gì? Thê tử hắn thấy hắn liên lần mất giống con chuột thấy con mèo, này đối hắn mà nói là đả kích rất lớn, lắc mình một cái, hắn chặn đường đi của nàng.

“Nương tử.”

“Hử, Vương gia có việc sao?”

Hắn trịnh trọng gật đầu, nghiêm túc nói: “Có việc.”

“Chuyện gì?”

20. Chương 20

Lần này hắn không có lên tiếng trả lời, mà là trực tiếp dùng hành động tỏ vẻ, duỗi tay ra đem người ôm vào trong lòng, dùng chân đá cửa phòng lại, thẳng đi về phía nội thất (phòng trong).

Thời tiết mưa dầm kéo dài, thích hợp nhất là nằm trên gối mềm giường cao, trong hương thơm mềm mại chứ.

Sáng sớm hôm sau, Tấn vương bị Vương phi của mình vừa đánh vừa đá chạy ra phòng ngủ, liên tục ba ngày bị cự ở ngoài cửa, chỉ có thể ngủ thư phòng, gối đơn khó ngủ.

Khí trời cuối cùng cũng quang đăng, trong không khí mang theo ẩm ướt cùng mát mẻ đặc biệt sau cơn mưa.

Bước đi trên mặt đất ẩm ướt, ngẩng nhìn núi xa, trên mặt Tô Linh Linh hiện lên ý cười sáng lạn, cuối cùng cũng chờ đến ngày nắng, nếu mưa không ngừng, cả người nàng đều phải mốc meo.

Quản gia vương phủ bước nhanh đi tới, nhìn đến nàng đứng ở trong viện, vẻ mặt nhất thời biến đổi.

Mắt thấy đối phương hành lễ rồi sẽ bước nhanh đi qua, nàng chậm rãi mở miệng, “Chậm đã.”

“Vương phi, ngài có việc xin phân phó.”

“Không phải ta có việc, mà là người có chuyện gì.”

“Tiểu nhân không có việc gì.”

“Vừa thấy chỉ biết đang nói dối,” Tô Linh Linh vân đạm phong khinh nói: “Nói đi, chuyện gì, người nào muốn tránh ta?”

“Vương phi...”

“Được rồi, người không muốn nói ta cũng không khó xử, người đi đi.” Nàng vẫy vẫy tay, tiếp tục nhìn ra núi xa.

“Dạ vâng.”

Quản gia vội vàng rời đi, sợ có người sẽ hối hận.

“Ha,” Nhìn người xa xa, Tô Linh Linh phát ra một tiếng cười khẽ. Không muốn để cho nàng biết nàng sẽ không hỏi, chạy cái gì chứ, nàng cũng không phải lão hồ.

Hít vào một hơi thật sâu lại thở ra, nàng quyết định theo hành lang gấp khúc đi một chút.

Chính là khi nàng đi đến viện trước gần cửa lớn, cước bộ đột nhiên ngừng lại, ánh mắt thâm trầm nhìn bóng dáng cách đó không xa, lại là nàng!

Đến hình như không chỉ có Phạm Nguyệt Hoa còn có vài thực nữ yếu điệu, ánh mắt nàng lóe lóe, mí mắt vi liễm.

Hoàng đế rốt cục quyết định chỉ hôn trắc phi thị thiếp cho Long Kí Vân sao?

Tâm đột nhiên mạnh mẽ đau xót, nàng nhúu chặt mày, dùng sức đá đi cảm xúc khó chịu, chậm rãi xoay người, hướng một cái phương hướng khác đi đến.

Nàng nghĩ, mình cần yên lặng một chút.

Bất tri bất giác, nàng đi đến ven hồ phía sau, ngồi xuống trên tảng đá lớn mình thường xuyên thả câu kia.

Sau cơn mưa, trên tảng đá lớn có chút ẩm ướt lạnh lẽo, Tô Linh Linh mới ngồi một lát liền đứng lên.

Lúc này phía sau lập tức có người hiện thân, hướng nàng cung kính bẩm báo, “Vương phi, ngài chờ, đã có người đi lấy đệm gấm.”

“Ừ.” Gió thổi qua tóc dài hai bên búi tóc của nàng, xẹt qua trước mắt nàng, tung bay trong gió.

Thị vệ có động tác nhanh chóng, chẳng những lấy đến đây đệm mềm, còn lấy thêm một cái áo choàng.

Bảo vệ tốt Vương phi chính là trung thành tốt nhất đối với Vương gia, đây là nhận thức chung của mọi người hôm nay.

Đắc tội Vương gia có lẽ đừng lo, nhưng đắc tội Vương phi thì kết cục sẽ thập phần thê lương, nay Vương gia xem Vương phi còn quan trọng hơn mạng của mình, có một chút biến đổi nhỏ đều đã khấn trương đòi mạng, nếu không thì lời đồn đãi trong kinh thành sẽ không càng ngày càng khoa trương.

Nhìn đến Vương gia bước chân vội vàng mà đến, bọn thị vệ lặng yên ẩn thân lui ra, đem một phương thiên địa này lưu cho bọn họ.

Gió theo mặt hồ xẹt qua, bị bám một trận gợn sóng.

“Linh nhi.”

Thanh âm Long Kí Vân từ phía sau truyền đến, Tô Linh Linh lại không có quay đầu, không chút động đậy ngồi ở trên tảng đá, nhìn mặt hồ không ngừng khuếch tán gợn sóng.

“Người đến.” Đây không phải câu nghi vấn, mà là câu khẳng định.

Nàng vẫn không nói gì.

“Không cần để ở trong lòng.”

Nàng mở miệng, “Ta không có để ở trong lòng.”

“Vậy một mình nàng trốn đến nơi này là vì sao?”

Đưa tay kéo lại áo choàng trên người, nhặt lên một hòn đá ném vào trong hồ, nhìn bọt nước bắn lên tung tóe, nàng thản nhiên nói: “Bọn họ tựa như hòn đá nhảy vào trong hồ nước này, tuy rằng rất nhỏ, nhưng vẫn sẽ có bọt nước nổi lên.”

“Linh nhi...” Hần nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

“Thân là hoàng tộc, có phải thật sự không thể quyết định nhiều chuyện lắm hay không?” Trước kia nàng chính là nghe phụ thân nói qua như vậy, cũng không cho là đúng, dân chúng đều hâm mộ tôn vinh hoàng gia, hâm mộ bọn họ có thể tùy theo lòng mình, nguyên lai bọn họ cũng không tự do.

Hần đi đến bên cạnh nàng, ngồi trên đệm mềm kế bên nàng, vươn tay vòng qua vai nàng, đang nhìn mặt hồ, nhẹ nhàng mà nở nụ cười, “Tuy rằng nàng thật sự là muốn nhiều lắm, nhưng mà ta thật cao hứng nàng có thể để ý như vậy.”

Người này rốt cuộc là nghĩ gì? Tô Linh Linh nhin không được quay đầu trừng mắt nhìn hắn một cái.

“Mẫu hậu mặc dù là đứng đầu hậu cung, cũng có chỗ khó xử của nàng, cho nên đành phải từ thần tử thay nàng phân ưu (chia lo).” Chuyện Diễm Nương nhiều ít cũng đã làm cho người nhà quý phi có điều bất mãn, ai bảo cuối cùng là hoàng huynh ôm mỹ nhân về cho nên mẫu hậu đành phải lại đem hắn ném ra làm tấm chắn.

“Lần này cần phân ưu như thế nào?”

“Nàng nói xem?”

“Toàn bộ thu vào trong phủ như thế nào?” Nàng cười như không cười nhìn hắn.

Hắn cố ý nói: “Nếu nương tử thật sự không ngại, bốn vương cũng có thể.”

“Tốt!” Thật sự là quá tốt! Tức giận của Tô Linh Linh từ tâm nổi lên, không cần suy nghĩ, vươn tay dùng sức đẩy hắn.

Long Kí Vân vội vàng ôm lấy người trong lòng, ôn nhu trấn an, “Đừng nóng giận, đừng nóng giận, ta nói đùa.”

“Rốt cuộc sao lại thế này?” Nàng lạnh mặt, không thích cảm giác bị người cho qua.

“Mẫu hậu nói, chỉ cần để cho bọn họ ở nhờ trong phủ một tháng là tốt rồi.”

“Nga?” Âm mưu a âm mưu, ở một tháng, một tháng sau tổng có nhiều chuyện xấu lắm, này quả thật chính là đem cướp bỏ vào kho hàng đầy tiền tài bảo vật thôi.

“Ý kiến của nàng thì sao?” Hắc dùng cầm vuốt ve tóc mai của nàng, giọng nói giống như kinh ngạc ở bên tai nàng hỏi.

Nàng nhượng nhượng mày, cười nói: “Thật sự hỏi ta?”

Đáy mắt Long Ký Vân hiện lên một chút ánh sáng, nụ cười bên môi càng có vẻ ý vị thâm trường, “Đúng nha.”

“Đi.”

“Đi? Đi đâu?”

“Thiên hạ to lớn, nơi nào không thể đi?”

“Tốt” Hắc đột nhiên cười, “Khi nào khởi hành?”

“Chọn kỳ không bằng xung đột, lập tức, lập tức như thế nào?” Nàng cười mặt như hoa, giống như nhìn đến tình hình mình phóng ngựa gươm roi tiêu dao thiên hạ.

“Không thành vấn đề.” Trên mặt mang cười, trong mắt có cười, trong lòng cũng cười, hắc quả nhiên là quá mức hướng tới tự do của mình.

“Người cần giao phó một chút không?” Nàng vì hắc suy nghĩ một chút.

“Không cần.” Dứt lời, hắc ôm lấy nàng, bóng dáng nhảy lên, đã biến mất ở trong hậu viện.

Sáng sớm hôm sau, có người hoang mang hốt ha hốt hoảng tiến cung bẩm báo tin tức, hoàng đế ngồi trên ngai vàng mặt rồng giận dữ, oán hận không thôi vỗ tay vịn mông: “Đứa con bất hiếu này, lại mang con dâu của trẫm chạy trốn, càng xấu xa là lại không gọi trẫm...”

Khi ánh chiều tà của mặt trời chiều rơi xuống, Tô Linh Linh đã bước vào “Nghênh Khách cư” ở trấn nhỏ.

Nghênh Khách cư là nhà trọ duy nhất trong trấn nhỏ này, lúc này đúng là lúc người qua đường tìm nơi ngủ trọ nghỉ chân, cho nên rất là náo nhiệt.

Đánh giá tất cả quanh mình, nàng ngoan ngoãn đứng ở phía sau Long Ký Vân chờ hắc chọn phòng.

Nàng phát hiện ánh mắt không ít người đều cố ý hoặc vô tình rơi xuống trên người hắc, cũng đúng, Long Ký Vân là mỹ nam tử phong thần tuấn tú như vậy, đi đến đâu đều nhất định trở thành tiêu điểm trong ánh mắt mọi người.

Khi nàng nhìn đến, phòng trọ dừng chân không có gì hơn chỉ là tìm cái giường ngủ thôi, cho nên nàng thật sự không thể hiểu nổi hành vi mỗi lần chọn phòng của trượng phu, ở phòng nào mà chả giống nhau?

Nàng thật thích ngồi ở trong hành lang ăn cơm, vừa ăn cơm vừa có thể nhìn đến muôn hình muôn vẻ của mọi người, nhưng Long Ký Vân không thích, cho nên đi nhiều ngày như vậy rồi, nàng vẫn là ở trong phòng ăn cơm, điều này khiến cho nàng có chút ít oán giận.

“Hôm nay chúng ta ở bên ngoài ăn.”

“A?” Nàng có chút kinh ngạc, không hiểu sao hắc đột nhiên thay đổi chủ ý?

“Không phải nàng thích sao?” Hắc đương nhiên nói.

Nàng không khỏi thản nhiên cười, dùng sức gật đầu.

Xem hai trông mắt nàng sáng như một tiểu cô nương hưng phấn, Long Ký Vân không khỏi vui vẻ, dặt tay nàng, đi về phía chiếc cửa sổ mở ra.

Ăn không nói, ngủ không nói, chưa bao giờ là thói quen của Tô Linh Linh, mà Long Ký Vân cũng sẽ không lấy đó để thuyết giáo (giảng đạo, giảng dạy), nàng lạnh lợi hoạt bát mới là chân thật nhất, cũng là hấp dẫn hắc nhất.

“Vì sao người kia luôn nhìn chúng ta?” Nàng hạ giọng hỏi ra nghi hoặc của mình.

Hắn cười cười, hớp một ngụm rượu, nói: “Nàng không nhìn người ta, làm sao mà biết người ta đang nhìn nàng?” Là khách giang hồ trên đường gặp được, không khéo cố tình thấy một màn thân thiết của bọn họ.

“Nha.” Bữa môi, nàng tiếp tục ăn cơm.

“Đã nhiều ngày vẫn ăn ngủ vùng hoang vu, ăn cơm xong về phòng rửa mặt một chút đi.”

“Tốt.”

Khi nói chuyện, ánh mắt Long Ký Vân khẽ biến, nhìn bóng dáng trên đường cái căng chân chạy như điên kia, như có suy nghĩ gì.

Tô Linh Linh cũng thấy được một màn kia, không cho là đúng nhường này, “Người muốn tham gia vào sao?”

“Nói như thế nào?”

“Đứa nhỏ ăn xin đang chạy trốn kia thật đáng thương.” Mà người bị trộm vòng eo mập tròn, một bộ giàu có, nghĩ đến cũng không thiếu mấy lượng bạc.

“Loại hành vi này luôn không tốt.”

“Tốt hay không tốt, sao có thể chỉ bằng chúng ta nhìn đến liền có thể nhận định?”

Hắn suy nghĩ sâu xa nhìn về phía nàng, tươi cười thản nhiên ở khóe miệng tràn ra, “Có lẽ nàng nói đúng.”

Ánh mắt Tô Linh Linh vẫn đang dừng ở phương hướng bóng dáng nho nhỏ vừa rồi biến mất, trên mặt xẹt qua một tia thương xót, “Xem đứa nhỏ kia xương cốt gầy yếu, hai gò má lõm xuống, quần áo trên người lại cơ hồ không thể che đậy thân thể, nhưng hắn có một đôi mắt thật trong suốt, người có đôi mắt như vậy sẽ không là người xấu, nguyên nhân khiến cho hắn làm như vậy, nhất định đủ để cho người ta tha thứ hắn loại hành vi này.”

Long Ký Vân chỉ là yên lặng nhìn nàng, trong lòng phút chốc chấn động, vẫn nghĩ đến nàng quá mức đơn giản, nguyên lai lòng của nàng nhưng lại tỉ mỉ đến trình độ như thế, chỉ là ngăn ngừa vài lần lại quan sát được như thế, ai có thể nói nàng rất đơn giản?

Quả nhiên, con gái của Tô tướng gia quả là không đơn giản .

Buổi tối, đợi lúc ám vệ đem kết quả điều tra nói cho hắn, Long Ký Vân nhin không được đối tượng từ nhìn với cặp mắt khác xưa, lại thật sự bị nàng nói trúng rồi.

Đứa bé ăn xin kia là vì mẫu thân bệnh nặng mới có thể đi trộm tiền, mà người bị trộm kia là gian thương có tiếng ở vùng này.

Năng lực quan sát thấu đáo của thê tử làm cho hắn hiện tại cam bái hạ phong.

Trở lại phòng, Tô Linh Linh đã tắm rửa xong, đang ngồi ở phía trước cửa sổ chải vuốt một đầu tóc đen dài mềm mại.

Hắn đi qua, lấy qua cây lược trong tay nàng, tiếp nhận công việc của nàng.

“Vì sao vẫn không thích Phạm tiểu thư?” Hắn nghĩ hôm nay hẳn là sẽ có đáp án.

Nàng hỏi lại: “Vì sao ta phải thích nàng?”

“Tựa hồ ngay từ đầu, nàng liền không thích nàng ta.” Hắn khẳng định.

“Vẻ đẹp của nàng ta không giống thật.” Sở hữu tào nhả mảnh mai đều là biểu hiện giả dối được dựng nên.

“Diễm Nương tựa hồ không kém nàng ta.”

“Nhưng Diễm Nương chân thật.” Nàng cong khóe môi một cái.

Nguyên lai, “thật” trong miệng nàng chính là nói về bản chất, Long Ký Vân hiểu rõ nở nụ cười.

“Vì sao muốn hỏi vấn đề này?”

Nàng cũng không thể không cần sâu sắc như vậy chứ? Long Kí Vân nhin không được có chút bất đắc dĩ.

“Chẳng lẽ ngươi thật sự muốn lấy nàng ta làm tiểu thiếp?” Nàng hồ nghi quay đầu nhìn hắn.

Hắn không đáp hồi lại: “Nàng nói xem?”

Một phen vỗ cái tay không thành thật của hắn, Tô Linh Linh hừ một tiếng, một lần nữa quay đầu đi, xem bóng đêm ngoài cửa sổ, “Đâu có chuyện gì liên quan tới ta!” Thật muốn cười sẽ không lời kéo nàng cùng nhau chạy.

Bị đánh, hắn lại cười đến vui vẻ. “Nàng nói như vậy, bổn vương sẽ bị thương tâm.” Linh nhi của hắn, càng ngày càng để ý hắn, thật tốt.

“Cắt.” Giả mù sa mưa (vờ vịt, giả bộ), rõ ràng ý đồ chân chính là muốn trốn tránh.

“Đêm đã khuya, chúng ta vẫn là sớm nghỉ ngơi chút đi.” Hắn vươn tay đóng cửa sổ lại, quay lại cười với nàng.

Nhìn đến tươi cười của hắn, Tô Linh Linh theo bản năng rung mình một cái, tổng cảm thấy có dự cảm xấu, nhưng nàng liều mạng trấn an mình nói nhất định là ảo giác.

“Tốt.” Sờ sờ tóc dài mượt, nàng đi đến bên giường.

Đợi đến lúc vừa lên giường, khi hắn như sói như hổ bỏ nhào lên, nàng mới phát hiện ý đồ của hắn thì đã trễ.

“Ngày mai chúng ta còn phải chạy đi.” Nàng uyển chuyển nhắc nhở hắn phải khống chế.

“Không phải nó nghỉ ngơi hai ngày sao?”

“...” Nguyên lai, đây là nguyên nhân hắn nói muốn nghỉ ngơi hai ngày? Tô Linh Linh quả thật muốn mắng người. Nhưng nhìn ánh mắt sáng trong suốt lại chờ mong kia, nàng chỉ biết tối hôm nay khẳng định không cần ngủ.

Long Kí Vân chặt chẽ đặt thê tử ở dưới thân mình, đem tình ý mình tích góp từng tí một nhiều ngày qua toàn bộ đưa vào trong cơ thể người yêu.

Nhìn người chăm chỉ di chuyển ở trên người mình, Tô Linh Linh tận khả năng hơi nhếch môi không phát ra thanh âm khiến người xấu hổ, nhưng dưới sự tiến công cường hãn của hắn, nàng dần dần không thể nhẫn nại, ở dưới thân hắn thở gấp rên rĩ, khiến cho hắn càng đánh càng hăng, không thể ức chế...

21. Chương 21

Thời tiết càng ngày càng lạnh, cỏ cây dần dần điêu tàn.

Xe ngựa ở trong xóc nảy chậm rãi đi, vợ chồng Long Kí Vân nguyên bản vốn không có mục đích, cho nên cũng không để ý thời gian, tùy ý đi chung quanh.

Bởi vì tham luyến cảnh sắc trong núi, bọn họ tránh đi đường quan, cho nên ở thời điểm ngày càng tây tà (mặt trời xuống hướng tây), bọn họ cư nhiên gặp sơn tặc.

“Núi này là ta mở, cây này là ta trồng, nếu muốn từ đây đi qua, lưu lại tiền mua đường.”

Một tay vén lên nửa màn xe, Tô Linh Linh rất là cảm khái lắm bả một câu, “Thật sự là nghe nhiều nên thuộc, lời mở đầu tiêu chuẩn của bọn cướp ở khắp bốn biển.”

Long Kí Vân một cái không cần thận liễn cười lên tiếng.

Thị vệ hóa thân đánh xe, cùng với hai thị vệ cưỡi ngựa cũng nhin không được bật cười. Vương phi của bọn họ thật sự là rất không giống người thường!

“Thức thời liền giao hết tài vật tùy thân ra đây, còn có đem nữ nhân cũng lưu lại!”

Câu nói đầu tiên, không có người để ở trong lòng, câu thứ hai, mặt Tấn vương thay đổi, thị vệ cũng lạnh mặt.

Chỉ có Tấn vương phi hưng trí bừng bừng từ bên trong xe mở miệng hỏi: “Thật sự muốn ta lưu lại sao?”

“Vô nghĩa!”

“Cho dù ta là nam giả trang nữ?”

“Người có bệnh sao? Giả nữ nhân?!” Sơn tặc đột nhiên phát hiện mình cùng người nói chuyện phiếm, tức giận đến mắng to.

Tô Linh Linh đưa tay gỡ tóc mai, thì thảo lẩm bẩm: “Đúng nha, tựa như các người đánh cướp Long Kí Vân.” Trước không nói thân phận Tấn vương điện hạ tôn quý của hần, võ công xuất thần nhập hoá của một mình hần liền đủ bọn họ khóc, hơn nữa ba thị vệ bên cạnh này là lấy một chặn trăm, nhóm người sơn tặc này thật sự là muốn chết không nghi ngờ, hại nàng cũng đồng tình bọn họ.

Nghe thấy lẩm bẩm lâu bầu của nàng, Long Kí Vân vừa bực mình vừa buồn cười, nhin không được mở miệng nhắc nhở, “Người bị đánh cướp bao gồm cả nàng.” Sao giống như nói một chút quan hệ với nàng đều không có, nữ nhân này thật sự là...

“Đương gia chúng ta là bài trí sao? Nhanh chút đem tài vật giao ra đây, nếu không sẽ đưa các người lên tây thiên!” Thủ lĩnh sơn tặc lại bị người bỏ qua, nhin không được thẹn quá thành giận.

Tô Linh Linh ghé vào cửa sổ, thật nghiêm túc nhìn lên bọn họ, khẩu khí cũng đặc biệt thành khẩn, “Nếu các người thật là giết người cướp của, vì sao không ra đây đoạt, còn hào hoa phong nhã theo chúng ta vô nghĩa nửa ngày như vậy?” Sơn tặc vùng này hướng đến đánh cướp không giết người, trước kia nàng đã biết, cho nên, những người này có chút quái. Tuy rằng cố gắng làm ra bộ dáng hung thần ác sát, nhưng trên người bọn họ lại có một loại hương vị khác với sơn tặc.

“Nữ nhân chết tiệt, cút xuống cho lão tử!” Sơn tặc bị tức đến phát điên.

Tô Linh Linh chậm rãi đáp lại, “Ta là nam giả trang nữ.”

Ở phía sau nàng, Long Kí Vân không tiếng động cười đến cong lưng. Gặp được thổ phỉ đánh cướp, nữ nhân không phải đều đã sợ hãi phát run sao? Cho dù là nữ tử hành tẩu giang hồ, đại khái cũng sẽ cảm phần mà rút kiếm, nhưng thê tử của hần lại lão thần khắp nơi cùng thổ phỉ nhàn nhã nói chuyện phiếm, bằng cái miệng bình tĩnh khiến đối phương tức đến nhảy dựng.

“Yêu nhân (ý là gay =)), cút xuống đây cho lão tử!” Thủ lĩnh sơn tặc vùng tay lên, một đám sơn tặc lập tức vây quanh xe ngựa.

Tô Linh Linh nhú mày nhìn sơn tặc một cái, sau đó quay đầu, ôn nhu cười, “Tướng công, phiền toái người thu thập giải quyết tốt hậu quả, trượng phu chính là dùng để dựa vào.”

Nhìn thê tử trước mắt tựa như một con mèo nhỏ một mồi đã chơi đủ, mị hí mắt, Long Kí Vân thật sự vừa tức giận vừa buồn cười, “Ta thật cảm thấy nàng muốn nói là, trượng phu chính là dùng để hãm hại.”

“Ta chưa nói.” Chần chờ một chút, nàng vẫn là nói ra, “Cẩn thận chút, những người này chỉ sợ không phải sơn tặc đơn giản như vậy.”

Ánh mắt hần hơi trầm xuống, cười sờ mặt của nàng một phen, xốc lên màn xe chui ra ngoài.

“Chẳng lẽ người là nữ giả trang nam?” Ngoài cửa xe, có người kinh hô.

Lúc này đến phiên Tô Linh Linh ôm bụng cười ngã vào trong xe, nàng biết lần này có người gặp phải xui xẻo lớn, đánh cướp đương triều Tấn vương không quan trọng, còn dám nói Tấn vương điện hạ như thế, thật sự là ngại mệnh dài.

Nghe được trong xe truyền đến tiếng cười, mặt Long Kí Vân nhất thời đen một mảnh, lạnh như băng mở miệng, “Động thủ.” Lời còn chưa dứt, ba thị vệ liền hành động.

Mà khi nghe được ngoài xe truyền đến tiếng kêu thảm thiết, Tô Linh Linh rốt cuộc cười không nổi.

Mấy năm nay hành tẩu bên ngoài, nàng không phải không có nhìn đến người giang hồ tranh cường đấu ác, nhưng phát sinh gần như vậy ở trước mắt, nàng vẫn là có chút không thích ứng.

Thân xe đột nhiên bị va chạm một chút, lại quay về ổn định.

Nàng mạnh cứng đờ, rõ ràng nghe được tiếng xương cốt vỡ vụn cùng với tiếng vang nặng nề của đao kiếm cắt qua thân thể người, nàng không khỏi nhấc màn xe lên, lại vì nhìn đến màu đỏ trước mắt mà dạ dày sôi trào một trận.

Sơn tặc kia bị thị vệ một kiếm phá ngực từ trước mắt nàng bay qua, ngã trên mặt đất, huyết chảy như trút, nàng thấy, nhin không được “oa” một tiếng ối ra.

Mùi máu tươi dày đặc kích thích dạ dày của nàng, thi thể khủng bố đánh sâu vào thị giác của nàng, giờ khắc này Tô Linh Linh cực kỳ hy vọng mình có thể té xỉu, nếu có thể té xỉu, nàng sẽ không phải chịu dày vò như vậy.

Chờ sau khi tất cả sơn tặc bị xử lý xong, nàng cũng sắp ối đến hư thoát, giống như dạ dày đã không thuộc về mình nữa.

“Linh nhi, nàng không sao chứ?” Long Kí Vân giúp đỡ nàng, vỗ lưng của nàng, vẻ mặt kinh hoảng.

Nàng hé ra mặt trắng bệch, hướng hẩn trừng mắt, hữu khí vô lực mắng, “Người xem ta giống không có việc gì sao?” Lời còn chưa dứt, nàng rốt cục đã được như nguyện, té xỉu.

Một khắc lâm vào trong hắc ám ngọt hương kia, nàng nghe được hẩn hoảng sợ hô, “Linh nhi –”

“Vương gia, không có người sống.” Thị vệ kiểm tra tất cả thi thể, hồi báo kết quả.

“Hừ, thật xem bốn vương là ngốc tử sao?” Long Kí Vân nhìn một thi thể, sắc mặt âm hàn lạnh như băng. Bên trong những người này có mấy người có bản lĩnh cao, hơn nữa mục tiêu chỉ có mình cùng Linh nhi.

Cho dù bọn họ không lưu người sống, chẳng lẽ hẩn cũng không biết là từ đâu đến sao?

“Phái người hồi kinh.” Ôm thê tử, hẩn lạnh lùng hạ lệnh.

“Vâng.”

Muốn đấu, vậy càng đấu náo nhiệt chút đi.

Giống như bị một đồng bóng trắng vây quanh, thật âm thật thoải mái, thoải mái khiến cho Tô Linh Linh luyến tiếc tỉnh lại.

Nhưng nàng vẫn là tỉnh lại, cả người suy yếu vô lực, lười biếng một chút cũng không muốn động.

Nàng muốn nâng tay che ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào một chút, nhưng lại phát hiện tay mình không động đậy, nhìn qua mới phát hiện tay mình bị người gắt gao nắm.

Động tác của nàng khiến cho người nguyên bản ghé vào trước giường chớp mắt tỉnh lại, tươi cười đầy mặt gọi một tiếng, “Linh nhi.”

Vì sao nàng lại cảm thấy hẩn cười tràn ngập quyến rũ đây? Tô Linh Linh không tự chủ được nhú nhú mày, hồ nghi nhìn trượng phu nhà mình.

“Có cảm thấy chỗ nào không thoải mái hay không?”

“Ta đói bụng.” Nàng không có quên trước khi mình hôn mê từng ối đến dạ dày trống không.

Long Kí Vân ngay cả đầu cũng chưa quay một chút, trực tiếp phân phó, “Người tới, đi lấy thức ăn vào.”

Nàng thấy nhưng không thể trách, dù sao những thị vệ này hoặc sáng hoặc tối không hề thiếu, dưới sự trợ giúp của hẩn, nàng từ trên giường nửa ngồi dậy, “Ta ngủ thật lâu sao?”

“Không quá lâu.” Hấn cười đến giống một giấc mơ.

“Vì sao người kỳ quái như vậy?” Nàng nhin không được hỏi.

“Linh nhi” Hấn ngồi trên đầu giường, vươn tay ôm nàng, thanh âm có chút kích động, “Nàng có thai.”

“A...” Nàng nhất thời không thể phản ứng, chỉ có thể há miệng, hơi giật mình nhìn khuôn mặt tuần tú hơn hờ trước mặt này.

“Thật sự nơi này đã có bảo bối của chúng ta.” Bàn tay to đặt lên cái bụng bằng phẳng của nàng, Long Ký Vân vẽ mặt hạnh phúc nói.

Nàng mang thai?

Tô Linh Linh tiêu hóa sự thật này, nhìn cái bụng bằng phẳng như trước của mình, có chút khó có thể tin, nàng một chút cũng chưa cảm giác được.

“Không cần mang vẻ mặt này, ta cố gắng như vậy, có kết quả này là thật bình thường.”

Mặt của nàng bỗng dưng đỏ bừng. Người này nói chuyện luôn miệng không kiêng nể như vậy, nói sau, hấn có cố gắng như vậy sao? Hưng trí gần đây cả đêm không ngủ, hại nàng cũng không thể ngủ.

“Xấu hổ cái gì? Giữa vợ chồng loại sự tình này thật bình thường.” Hấn cắn vành tai của nàng nỉ non.

Trên cửa truyền đến tiếng gõ nhẹ, Long Ký Vân mới không mấy cam nguyện thẳng đứng dậy, “Tiến vào.”

Một gã thị vệ bụng mâm thức ăn vào, sau khi đem đồ ăn đặt lên trên bàn, lui đi ra ngoài.

“Đi, ăn chút gì, hiện tại nàng một người ăn, hai người bổ, cũng không thể bị đói.” Hấn một tay ôm lấy nàng trên giường lên, đi đến trước bàn ngồi xuống.

Nàng đỏ mặt trừng hấn. “Bỏ ta xuống dưới.”

“Ta ôm nàng ăn.” Hấn cười hì hì nói.

“Ta là tiểu hài tử sao?”

“Nhưng, nơi này có tiểu hài tử.” Hấn vuốt bụng của nàng, nghiêm trang nói.

“...”

22. Chương 22

Bị người đút ăn có phải là một chuyện hạnh phúc hay không?

Tô Linh Linh cảm thấy đó là một loại tra tấn, một loại dày vò.

Bị trượng phu ôm vào trong ngực đút ăn, thường thường lại bị hấn lau vết mỡ, khiến cho nàng cũng không biết mình rốt cuộc ăn cái gì vào bụng.

“No chưa?” Hơi thở của Long Ký Vân có chút không ổn, ngón tay đã rất quen mở ra trung y của nàng.

“Ừ...” Nàng bị hấn trêu chọc đến ý loạn tình mê, ngửa về phía sau tựa vào trong lòng hấn, chủ động nghiêng đón khi hấn cúi xuống hôn.

Quần áo từng cái từng cái bị cởi ra, hai người rất nhanh ngã lăn vào trên giường, hơi thở giao triền.

Hấn có chút khấn cấp tiến vào thân thể của nàng, tận tình phóng thích dục vọng của mình, mê muội nhìn bộ dáng kiều mỹ mọc lan tràn của nàng ở dưới thân mình.

“Vân... Ta có có thai...” Nàng muốn nhắc nhở hấn tiết chế.

“Ta biết.” Hấn cùng với nàng mười ngón đan xen, tấm lưng cường tráng không ngừng thẳng tiến, gương mặt tuấn mỹ không gì sánh bằng lúc này yêu dã tà mị, có một loại hấp dẫn trí mạng, “Đừng lo lắng... Ta hỏi... Qua đại phu...”

Mây mưa qua đi, Tô Linh Linh ghé vào trước ngực hấn, buồn ngủ.

“Mệt mỗi sao?”

“Ừ.”

“Nàng cũng thật là, đã có thai gần hai tháng, bản thân lại không biết.” Tay hấn dọc theo lưng của nàng chậm rãi vỗ về, đắm chìm ở trong bầu không khí tên là “hạnh phúc”.

Người nửa mê man có chút kinh ngạc giương mắt. “Hai tháng?”

“Đúng nha,” Hấn cười khẽ, “May mắn thân thể của nàng tốt, tiểu tử kia cũng đủ cường tráng.” Dù hấn thường xuyên không biết tiết chế hoan ái như vậy đều không có phản ứng không tốt gì.

Nàng vươn quyền đánh hấn hai cái, mắng: “Không biết xấu hổ.” Loại lời này cũng nói được, da mặt thật dày.

“Chúng ta hồi kinh đi, có thai nên an thai thật tốt.”

“...” Nói thật ra, nàng cũng không muốn hồi kinh, nhưng cũng hiểu được hấn nhất định sẽ mang nàng trở về.

“Không vui sao?” Hấn nâng mặt của nàng lên, hôn, “Chờ đứa nhỏ được sinh ra, chúng ta lại đi.”

“Thật sự?” Mắt của nàng sáng rực lên.

“Đương nhiên.”

“Tốt lắm, chúng ta trở về đi.” Tuy rằng như thế, trong khẩu khí của vẫn mang theo một tia mất mát.

Long Kí Vân hôn mạnh môi của nàng, cố ý hiểu lầm mất mát của nàng, “Linh nhi của ta mất hứng?” Xoay người một cái, hấn đem nàng đặt ở dưới thân một lần nữa, cúi người hôn mặt của nàng, “Xem ra là bốn vương chưa có hết sức, ta đây liền tiếp tục cố gắng, thẳng đến nương tử vừa lòng mới thôi...” Nụ hôn dần dần trở nên nóng bỏng hơn.

Nàng hơi hơi giãy dụa, muốn đẩy hấn ra, lại rước lấy hấn càng âu yếm và hôn nóng cháy.

“Đừng...”

“Linh nhi... Linh nhi của ta...” Hấn là cỡ nào may mắn mới có được nàng, hấn cỡ nào muốn từ nay chôn ở trong cơ thể nàng không rời đi, hấn đối nàng là ăn trăm lần cũng không chán.

“Vân...” Nàng cũng nhượng lên nghênh hướng hấn, hai người chặt chẽ kết hợp cùng một chỗ.

Tấm màn rũ xuống ở lúc không gió bên trong lay động, góc giường phát ra tiếng “két kẹt” nhịp nhàng, thật lâu thật lâu sau mới quay về yên tĩnh.

Kinh thành, đông cung, thái tử cùng đương triều lão tướng gia sắc mặt ngưng trọng.

“Tướng gia, ngài cho rằng việc này phải làm như thế nào?”

Tô Thừa Viễn vuốt râu dài dưới cằm mình, chậm rãi mở miệng, “Sứ thần phiên bang (nước khác) mấy ngày sau sẽ đến kinh thành.”

Sắc mặt Thái tử lộ vẻ kinh ngạc. Lời nói của tướng gia cùng đề tài mới vừa rồi bọn họ nói là không liên quan gì đến nhau cả.

“Tam công chúa là con gái của Thục phi nương nương.”

Thái tử bất động thanh sắc gật đầu. Đúng vậy, trước mắt tam muội là công chúa duy nhất trưởng thành, Thục phi đã nhiều ngày vì việc này phiền não không thôi.

“Lão thần có một ý tưởng.”

“Mời tướng gia nói.”

“Thiên kim của Phạm đại nhân tướng mạo đoan trang, tài học siêu phàm, nếu hoàng hậu nương nương nhận làm nghĩa nữ, phong làm công chúa, nhất định thích hợp gả đi phiên bang hơn Tam công chúa.”

Sau khi hơi giật mình sững sờ, thái tử chậm rãi cười mở miệng. Tốt một cái một mũi tên trúng ba con chim, không hổ là người chấp chương tướng vị hơn mười năm, kể từ đó, Thục phi nợ ân tình mẫu hậu, lại diệt một phần kiên cường của quý phi, mà con gái của Tô tướng gia cũng ít một kẻ địch lớn.

Hay! “Vậy việc vương đệ đề cập làm sao chấm dứt?” Thái tử hưng trí bừng bừng muốn chăm chú lắng nghe.

“Điện hạ có ý như thế nào?” Tô lão tướng gia đánh một cái Thái Cực.

Thái tử khoát tay áo, vẻ mặt không sao cả, “Nhị đệ cùng ta tranh vị sớm không phải bí mật gì, tướng gia cứ việc can đảm nói.” Ai cũng biết chỉ cần binh phù ở trong tay huynh đệ cùng mẹ của hắn, ngôi vị thái tử của hắn vững như Thái Sơn, cho nên những người đó liều mạng muốn mượn sức vương đệ, hoặc là trừ bỏ.

Mấy năm nay vương đệ ru rú trong nhà, bọn họ không có cơ hội, lần này dẫn thê tử ra ngoài đi xa mới cho bọn họ thừa cơ hội, muốn mượn đao giết người, việc này thật to chọc giận vương đệ họ thê sót ruột, cũng đẩy lão tướng gia đi ra.

Tô tướng gia hơn mười năm ổn cư tướng vị, tâm tư chỉ mượn mà lão đạo, đã sớm là cấp bậc lão hồ li, vương đệ gợi thư nói, mọi sự thỉnh giáo tướng gia, tất cả an bình. Cho nên nắm tâm tư ngồi mát ăn bát vàng, hắn đơn giản đem mọi việc đổ lên trên người Tô lão tướng gia, khiến cho lão hồ li đi phiên nào giải quyết.

“Phóng hỏa hậu viện.”

Nghe vậy, ánh mắt Thái tử càng sáng. Chiều này hay, trước đó không lâu mẫu hậu mới dùng qua, vương đệ thiếu chút hủy đi Phượng Tường cung. Bởi vậy có thể thấy được, nội bộ mâu thuẫn so với đấu tranh trong triều đình càng có hậu quả nghiêm trọng hơn.

“Điện hạ mời xem.” Tô Thừa Viễn đem một phần danh sách đưa qua.

Thái tử tiếp nhận nhìn, mặt trên chỉ có tên vài người, cùng với tên những phụ thân làm quan trong triều của họ.

“Những nữ tử này tướng mạo đều thượng thừa.”

Thái tử nghe rõ, là tướng mạo, lại không có phẩm tính đáng nói, hắn ngẫm hiểu, xem ra trong lòng lão tướng gia sớm đã có phương án tính toán, liền trêu ghẹo nói: “Tướng gia thật sự là bất công, những nữ tử mỹ mạo này sao hôm nay mới tiến cử lên?”

Tô Thừa Viễn cười như không cười nói: “Nếu Điện hạ muốn, chỗ của thần còn có một ít danh sách.”

Hắn vội vàng xua tay, “Khụ... Không cần không cần.”

“Điện hạ nghĩ như thế nào?”

“Rất tốt.” Chỉ cần nghĩ biện pháp khiến cho nhị đệ nạp vài người vào phủ, chờ xem diễn là tốt rồi, đúng ý muốn của hắn.

“Vậy liền làm phiên Thái tử phi nương nương ra mặt điều đình. Sắc trời không còn sớm, lão thần cáo lui.”

“Được rồi.” Thái tử có chút không cam lòng gật đầu, “Người tới, đưa tướng gia ra cung.”

Nhìn theo lão tướng gia đi xa, thái tử mới thu hồi vẻ vui đùa. Tay chân tương tàn thật không phải hắn mong muốn, nhưng nhị đệ lại chung quy không chịu hết hy vọng, lúc này Tô tướng gia trung thành phúc hậu ra kế chính là áp chế nhuệ khí của nhị đệ, cho hắn một ít phiên toái mà thôi, chỉ mong hắn có thể không khăng khăng một mực nữa.

Nghĩ, hắn lại mỉm cười lên. Ngồi trên ngôi vị hoàng đế nhất định là cô độc, mà hắn có thể có tướng gia phụ thân như vậy, vương đệ trợ lực như vậy, thật sự là cực kỳ khó được.

Tần vương hồi kinh, khí thế tin tức hừng hực như lửa truyền lan trong kinh thành.

Nghe nói Tô lão tướng gia hạ triều bất chấp về tướng phủ, trước hết chạy đến Tần vương phủ tìm con gái, kết quả bị cự cho ngoài cửa.

Thị vệ giữ cửa nói là, Vương gia Vương phi đi xa trở về, muốn nghỉ ngơi trước.

Ngày kế, hoàng đế hạ chỉ, muốn vợ chồng Tần vương vào cung nói việc nhà.

Kết quả, sau khi Tần vương đưa tấu sớ lên, một đồng thuốc bổ lớn liền giống như không cần ngân lượng, như lưu thủy đưa vào Tần vương phủ.

Thăng đến ngày thứ ba, lão tướng gia nhớ con gái sốt ruột mới được như ý nguyện gặp được con gái bảo bối.

“Cha –”

“Linh Linh –”

Nhìn cha con lão tướng gia mỗi lần gặp tất trình diễn tình cảnh hùng ôm thân thiết, tuy rằng đã thấy lại không thể trách, nhưng mọi người vẫn nhìn không được rút khéo miệng một chút. Vì sao mỗi lần bọn họ đều khiến cho giống như thất lạc nhiều năm gặp lại vậy?

“Con thật sự mang thai?” Lão tướng gia còn có chút không tin.

Long Kí Vân ở bên cạnh lập tức trừng lại đây. Có ý tứ gì? Là hoài nghi nhân phẩm của hắn hay là năng lực của hắn?

Tô Linh Linh gật đầu. “Đúng nha.”

“Ta còn tưởng Vương gia nói lung tung.” Tô lão tướng gia vỗ vỗ ngực, một bộ biểu tình nhẹ nhàng thở ra, nghiêm trọng kích thích đến Vương gia quyền cao chức trọng của Đại Nghiệp hoàng triều.

“Tô thừa tướng –” Một chữ một chữ toả ra khí lạnh.

Tô Thừa Viễn giống cái gì cũng chưa cảm giác được, quay đầu khẽ cười với hắn, “Thần chúc mừng Vương gia.”

“... Không khách khí.” Khẩu khí của Long Kí Vân thập phần cứng ngắc.

“Vương gia rời xa kinh thành mấy ngày, kinh thành có thật nhiều việc vui đấy.”

“Bổn vương hẳn nên cảm tạ tướng gia giúp người thành đạt.” Văn bình tĩnh thông dong, vô hỉ vô kinh.

Nhưng cho dù mặt hắn không chút thay đổi, kỳ thật vẫn là rất bội phục tâm kế của nhạc phụ, lại nghĩ đến để ấu hậu đem Phạm Nguyệt Hoa nhận làm nghĩa nữ, rồi sau đó gả chồng xa hòa thân. Chuyện này vừa xong, những người còn lại liền đánh mất ý tưởng đem con gái đưa vào Tần vương phủ, bọn họ thầm nghĩ mang đến vinh hoa phú quý cho con gái, không có kẻ nào không bằng cảm thú lại muốn để cho con gái rời xa tổ quốc, đến nơi lạnh khủng khiếp ở biên cương sinh sống.

Nhất là nhờ chuyện này, Thục phi vì con gái không cần gả chồng xa hòa thân mà đứng cùng trận tuyến với mẫu hậu, thật không lường trước được.

“Đâu có đâu có.” Vì con gái bảo bối của ông, làm gì cũng không quá mức, hướng chỉ là những người đó khiêu khích trước. Ông ở tướng vị hơn mười năm, cho dù một lòng vì công nhưng vẫn là có mạng lưới quan hệ của mình, thật chọc giận ông cũng không phải chuyện tiện nghi gì.

Tô Linh Linh ở một bên nghe ra chút manh mối, vội vàng kéo kéo vạt áo phụ thân, “Cha, người làm gì những thiên kim tiểu thư đó vậy?”

Tô Thừa Viễn nhẹ nhàng băng quơ nói: “Cũng không có làm cái gì, chỉ là làm mai, kéo tơ duyên.”

Cái này gọi là không có làm cái gì sao?

Nàng không nói gì nhìn phụ thân, nhìn lại trượng phu trấn định tự nhiên, đột nhiên cảm thấy giống như tất cả chuyện có liên quan với nàng, nàng đều là người cuối cùng biết được...

“Không biết có sao đâu.” Nhìn ra nàng để ý, Long Kí Vân kéo nàng vào lòng, vỗ nhẹ nhẹ lưng của nàng.

Về mặt Tô Thừa Viên không sao cả. “Ừ nha, việc nhỏ này không cần để ý.”

“Cha, vì sao hôm nay người mới đến xem con?” Tấn vương phi đáng thương hể hể nhìn phụ thân.

Nghe vậy, Tô lão tướng gia vẻ mặt oan uổng, chỉ vào con rể phong nhã tuấn dật lớn tiếng nói: “Rõ ràng là hần không cho ta đến xem con! Con gái a, cha rất hối hận lúc trước không mật báo với con, thế này mới khiến con lầm gả cho Tấn vương.”

Biểu tình ân hận lúc đầu đã làm sai thật sâu kích thích Long Kí Vân, lông mày của hần nhảy mấy cái, hừ một tiếng, “Tướng gia nói cẩn thận.”

“Vương gia –” Nàng thấp giọng than nhẹ, “Ta đến tướng phủ ở vài ngày được không?”

Long Kí Vân không hề nghĩ ngợi liền một ngụm từ chối, “Không được.”

“Vì sao?” Cha và con gái trầm miệng một lời đặt câu hỏi, thậm chí ngay cả biểu tình và giọng điệu đều giống nhau chín phần.

Trong lòng Vương gia lại bắt đầu ghen tỵ, dùng một loại khẩu khí thật bá đạo nói: “Bổn vương không muốn.”

“Cũng không phải cho người đi, người không muốn cái gì?” Tấn vương phi dẫn đầu một tiếng giễu cợt.

“Chúng ta cha và con gái gặp nhau, cho dù là Hoàng Thượng cũng sẽ không ngăn trở!” Tô tướng gia là người thứ hai sáng giọng. Cha và con gái đồng tâm, đồng tâm vì lợi ích.

Đối mặt sự đồng tâm hiệp lực của Tô cha con, khí thế của Tấn vương điện hạ Đại Nghiệp hoàng triều thật sự thấp một đoạn.

“Bổn vương nói không được chính là không được!”

“Cùng lắm thì lão phu lại vào cung xin thánh chỉ.” Tô Thừa Viên một bộ biểu tình “cái này thật dễ dàng”.

Long Kí Vân nhất thời không nói gì. Hần đương nhiên biết nếu lão nhạc phụ lấy lý do này đi thỉnh chỉ, phụ hoàng mười phần mười sẽ đáp ứng, dù sao bọn họ quân thần nhiều năm, một chút mặt mũi thật sự chỉ là việc nhỏ.

Mà hần cũng không muốn lại làm cho phụ hoàng hạ cái loại thánh chỉ khiến người cười rưng rưng này, cho nên kết quả cuối cùng đó là Tấn vương phi vô cùng cao hứng kéo lão tướng gia rời đi Tấn vương phủ, còn lại phía sau là Tấn vương mặt trầm như mực, bị người vô tình vứt bỏ.

Từ khi Tấn vương phi về tướng phủ ở, dân chúng đột nhiên phát hiện bóng dáng Tấn vương bắt đầu thường xuyên xuất hiện ở bốn phía tướng phủ.

Vì sao là bốn phía?

Đó là bởi vì Tô lão tướng gia không chối từ vất vả từ trong cung thỉnh chỉ, thuận tiện kéo vài đại nội cao thủ làm hộ vệ (bảo vệ phủ), canh phòng nghiêm ngặt tử thủ ngăn chặn Tấn vương vào phủ.

23. Chương 23

Cái này gọi là cái gì?

Trả thù! Đúng vậy, chính là trả thù!

Không ít dân chúng đều chính tai ở ngoài tướng phủ nghe được, lão tướng gia hướng đến thanh chính liêm minh, bề ngoài hiền lành, vẻ mặt kiên cường rõ ràng nói với Tấn vương tiến đến bái phỏng: “Lão thần phòng ốc sơ sài nghèo khó, thứ (tha thứ) cho khó có thể tiếp đãi Vương gia quý giá.”

Nghe nói, lúc ấy Tấn vương anh tuấn bất phàm bị tức đến tức thì biến sắc mặt, oán hận phát tay áo rời đi, nhưng ngày hôm sau vẫn tiến đến, ngày thứ ba như cũ, ngày thứ tư...

Chút mưa gió ngoài phủ ảnh hưởng không đến bên trong.

Đã gần cuối năm, thời tiết càng ngày càng lạnh, bụng Tô Linh Linh đã hơi lồi lên thường thường lười biếng nằm ở thư phòng của phụ thân.

Phía trước cửa sổ thư phòng là một cây sồi xanh, trong mùa cỏ cây điêu tàn này vẫn có thể nhìn đến xanh lá cây đầy mắt, cửa sổ rộng mở thỉnh thoảng tiến vào vài tia gió lạnh, nhưng đây đều không thể phá hư tâm tình tốt của nàng.

Từ lúc bụng càng lúc càng lớn, nàng lại càng muốn dính ở bên cạnh phụ thân.

Nàng thuở nhỏ mất mẹ, phụ thân lại không thể làm bạn bên cạnh, sau khi trưởng thành chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, thật vất vả cha và con gái mới cùng ở trong kinh thành, lại vì một Vương gia ghen tỵ không có đạo lý mà không có biện pháp hầu hạ dưới gối.

Lần này nhờ mang thai, nàng rốt cuộc có thể dọn về tướng phủ, làm bạn ở bên cạnh phụ thân.

Cũng may, tuy rằng thân mình nàng càng ngày càng nặng, nhưng không có bệnh không tốt khi có thai nào, chỉ cần không ngủ thấy mùi máu tươi, sẽ không có hiện tượng nôn nghén, cho nên mới có thể thỉnh thoảng xuống bếp vì cha.

Tất cả điều này lại làm cho Long Ký Vân khi biết được tin tức rất là bất mãn, mỗi ngày một phong thư kháng nghị với nàng.

Cười xem xong thư kháng nghị hôm nay, nàng nửa tựa vào trên giường mềm nhắm mắt dưỡng thần, bất tri bất giác liền ngủ đi.

Chờ lúc nàng mở to mắt, liền phát hiện mình đã trở lại trong phòng. Vươn tay xốc lên màn giường, thấy được bóng dáng quen thuộc ngồi ở phía trước cửa sổ đọc sách, không khỏi đưa ra một nụ cười yếu ớt, “Vương gia, người tới lúc nào?”

“Về sau cẩn thận một chút, thời tiết càng ngày càng lạnh, cẩn thận không nên nhiễm phong hàn.” Long Ký Vân hơi trách cứ nói với nàng, “Nếu hiện tại thân mình nàng sinh bệnh thật không tốt.”

“Đã biết.”

Sau khi hần hỏi, nhện không được mặt nhăn mày nhíu. “Còn tính tiếp tục ở tướng phủ sao?”

“Người còn tính không cho cha ta gặp ta sao?” Nàng cũng nhíu mày nhìn hần.

Long Ký Vân nhện không được thăm mắng một tiếng ở trong lòng. Sao mỗi lần cùng nàng đối trận, mình liền không có phần thắng đáng nói?

“Nàng cũng không thể mỗi lần đều có cha sẽ không cần trợ giúp a...”

Thấy ủy khuất khó được xuất hiện trên mặt hần, Tô Linh Linh hì hì một tiếng nở nụ cười.

“Nàng còn cười!”

Nàng vươn tay về phía hần, hần đi qua, ngồi xuống ở đầu giường, nàng tựa đầu vào trên vai hần, mỉm cười mở miệng, “Người nói cả đời cả thế dài bao nhiêu?”

“Cả đời cả thế có thể rất dài, cũng có thể rất ngắn, tuy rằng một chút cũng không lãng mạn, nhưng lại là sự thật.”

“Mẹ ta qua đời sớm, cha lại bị vây trong chuyện triều chính, mà tính tình ta lại là không an phận, mấy năm nay cha và con gái chúng ta vẫn chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều. Nay tuổi của cha cũng lớn, ta đương nhiên muốn tận khả năng ở bên cạnh hần nhiều.”

Yên lặng vỗ về tóc dài rối tung ở sau người của nàng, giờ phút này Tô Linh Linh nói chuyện thật ôn nhu, hần muốn vĩnh viễn khắc sâu trong lòng.

“Lão nhân gia (ông bà cụ) thường nói: Nuôi con mới biết ơn cha mẹ. Từ khi ta bắt đầu có bầu, cảm thụ hần lớn lên từng ngày ở trong cơ thể ta, cái loại cảm giác này thật huyền diệu, nói không nên lời, trong lòng thật cảm động.”

Tay hần xoa cái bụng nhô lên của nàng, lộ ra ý cười, “Tiểu tử kia thật khỏe mạnh.”

Về mặt nàng hạnh phúc. “Sang năm, nhà chúng ta sẽ nhiều người đây.”

“Ừ, nhiều con nhiều phúc khí, chúng ta còn phải không ngừng cố gắng.”

Nàng liếc mắt khinh thường. “Thối, không đứng đắn.”

Hần nói được lời lẽ chính nghĩa. “Cực kỳ đứng đắn, nói dối tông đường, khai chi tán diệt chính là đại sự đời người, sao không đứng đắn!”

“Ta không có da mặt dày như ngươi.” Nàng không muốn tiếp tục cùng hần nói đề tài này.

“Tạm thời nhạc phụ còn chưa thể cáo lão hồi hương.” Sau một lúc trầm mặc, hần nhẹ nhàng nói ra những lời này.

Tô Linh Linh rũ mắt xuống, thanh âm có chút rầu rĩ, “Ta biết, Hoàng Thượng có suy tính của người.”

Không muốn thấy nàng lộ ra thần sắc ưu thương, Long Ký Vân ôm sát nàng, “Cũng may chúng ta cùng ở trong kinh thành, thật sự không được liền đón nhạc phụ đến ở cùng.” Dù sao hiện tại tướng phủ vương phủ đã phân không rõ, hơn nữa phụ hoàng cùng hoàng huynh cũng đều không ngại bọn họ một vương một tướng kết bạn thân thiết.

“Thật sự có thể chứ?” Nàng có chút không xác định nhìn hần, cũng biết trong đó tồn tại một ít chuyện hoàng gia để ý, nhưng hần không nói, nàng cũng không thể hỏi.

“Có thể.” Nguyên bản không có cái gì không thể, lòng trung thành của hần cùng với nhạc phụ, vô luận phụ hoàng hay là hoàng huynh đều hiểu được, chẳng qua hần vẫn ghen tị nhạc phụ, mới không muốn nhượng bộ, nhưng hiện tại hần không nhượng bộ, thì tử sẽ không về phủ. Hần cũng chỉ có thể làm theo.

Tô Linh Linh nghe vậy liền vui vẻ, hai tay vòng qua eo hần, lúm đồng tiền như hoa. “Ta chỉ biết ngươi yêu ta nhất.”

Ừ, hần yêu nàng, yêu đến tẩu hỏa nhập ma, nhưng ở trong lòng của nàng lại vẫn đang là phụ thân thứ nhất, hần thứ hai, không, hiện tại có thể là trong bụng nàng xếp thứ hai... Vì sao địa vị của hần càng ngày càng thấp vậy? Long Ký Vân càng nghĩ càng buồn bực.

“Linh Linh, ta từ cửa hàng nhỏ giúp con lấy rau ngâm (đưa muối ngâm nước tương) đã trở lại.” Lúc này thanh âm sang sảng có thần của Tô lão tướng gia từ ngoài cửa truyền đến.

Long Ký Vân cắn răng trừng hướng cửa phòng. Lão nhạc phụ này, luôn chọn thời gian như vậy, thiếu chút nữa hần có thể cùng thê tử nghỉ ngơi, còn thiếu một chút.

Quả thật Tô Linh Linh bay nhanh đẩy hần ra, xuống giường mang giày liền đi ra ngoài, “Cha, người lấy bao nhiêu trở về?”

Mặt âm trầm đi theo phía sau thê tử ra cửa, Long Ký Vân nghiêm mặt xấu giống một người chồng ghen tỵ đi gặp nhạc phụ của mình, cùng với “rau ngâm” hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của thê tử.

Thật hận!

Năm sau, khi hoa sen trong hồ sau vườn hoa Tấn vương phủ nở rộ, Tấn vương phi sinh hạ một tiểu quận chúa.

Cảnh rượu mừng đầy tháng thật náo nhiệt, thừa dịp rượu say tai nóng hết sức, hoàng đế bệ hạ thuận tay bế hoàng tôn nữ (cháu gái) hồi cung.

Kết quả, mãi cho đến mấy tháng sau, Tấn vương mới thành công “giải cứu” con gái từ trong cung ra.

Từ nay về sau, hoàng đế cũng thành đối tượng bị Tấn vương phủ canh phòng nghiêm ngặt.

Mà lời đồn đãi trong kinh thành Đại Nghiệp hoàng triều còn đang đổi mới.
Hết truyện.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-gia-so-vo>